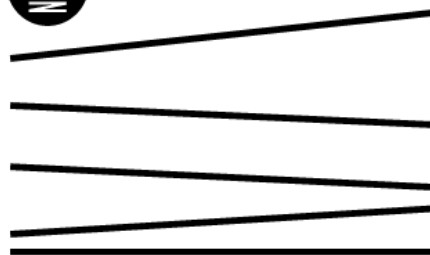

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lewis, Matthew Gregory.; af M. G. Lewis ; oversat af N[iels] T[horoup] Bruun.
Titel Title:	<u>Ambrosio eller Munken</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : A. Soldin, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	1-3 i 3 bd.

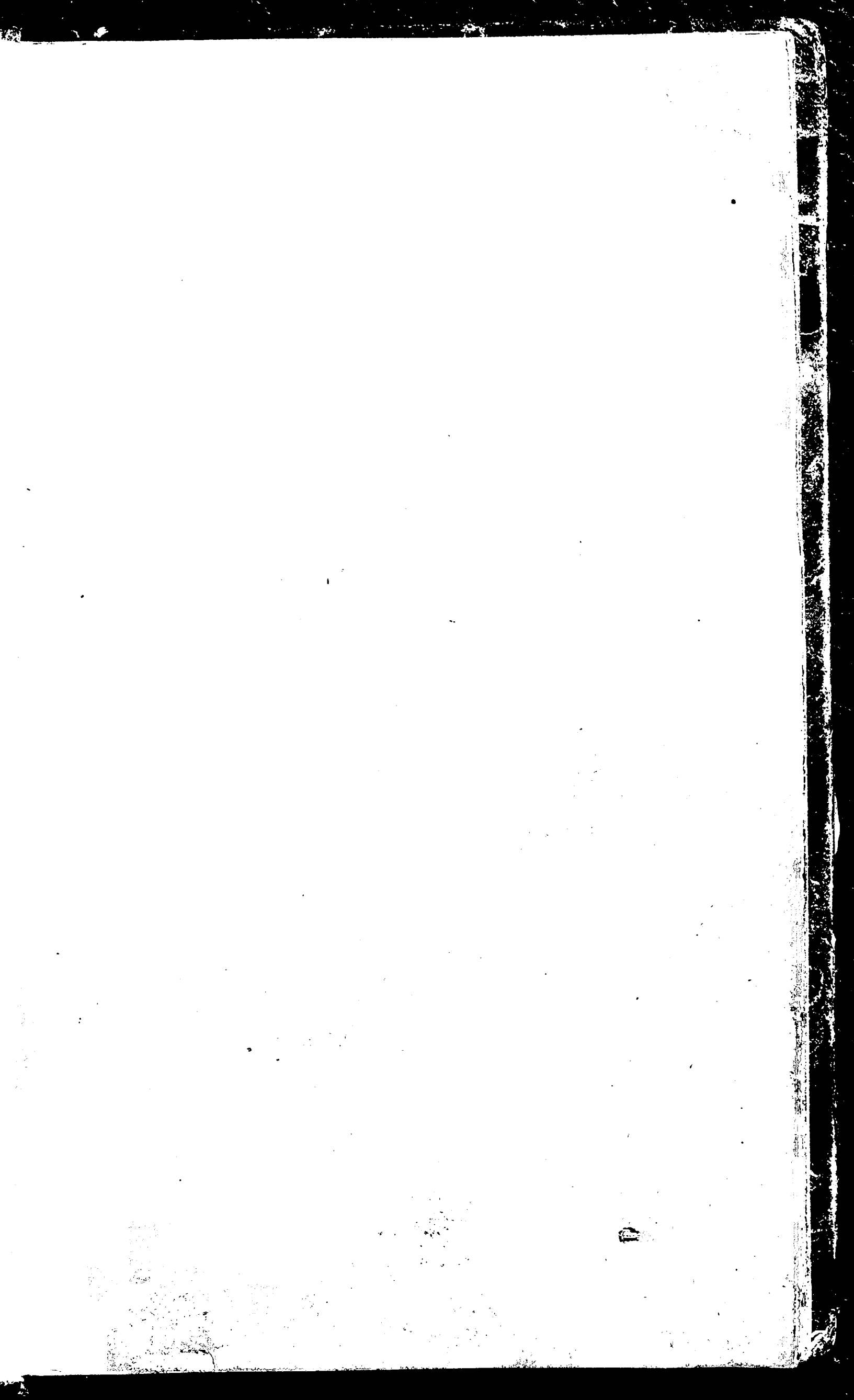
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A m b r o s i o

eller

M u n f e n

af

M. G. Lewis.

Oversat

af

N. L. Bruun.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures, portentaque.

Horat.

Drømme, magiske Rædsler, Mirakler, Endorste
Hæder,
Spøgelse, Forvarsels Tegn, Mærkets forførende
Børn.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn, 1800.

Trykt paa Boghandler N. Goldins Forlag,
hos B. Brunnich.

M u n k e n.

Vattende Kapitel.

The crickets sing, and man's o'erlaboured sense
Repairs itself by rest: our Tarquin thus
Did softly press the rushes, ere he waken'd
The chastity he wounded. — Cytherea!
How bravely thou becomst thy bed! fresh lily!
And whiter than the sheets! —

Nu Grillen qvibdrer, og i Sønnens Arme
den trætte Skabning sødeligen hviler;
saa var Tarquini Slummer, før han vækked'
den Kydshed, som han siden grusomt saared'. —
O Cytherea! hvor yndigt pryder Du Dit bløde Leie!
Du Lilje! mere sneehvid, end det Rinned
Du hviler paa. —

Shakspeare, Cymbeline.

Alle Marquens de las Cisternas Eftersøggelser
vare frugtesløse. Agnes var tabt for ham.
Fortvivlelsen virkede saa voldsomt paa hans Le-
geme, at han faldt i en lang og farlig Sygdom.

Denne afholdt ham fra at aflægge det Besøg han havde tiltænkt Elvira, til ikke liden Sorg for hende, som var uvidende om Aarsagen til hans Udeblivelse. Ved sin Søsters Død var Lorenzo bleven hindret i, at betro sin Onkel sine Hensigter med Antonia. Uden Hertugens Befaling torde han, ifølge Elviras Befaling, ikke komme hende for Næse, og da hun nu ikke længer hørte det mindste, enten om ham eller hans Kierlighed, saa formodede hun, at han maatte enten have sluttet et bedre Givtermaal, eller i Følge høiere Befaling slaaet hendes Datter reent ud af sine Tanker. . . Hendes Urolighed over Antonias Skiebne voxede hver Dag, men alligevel bar hun dog med Fasthed og Taalmod sine stussede Forhaabninger i Henseende til Marquien og Lorenzo, saa længe hun endnu havde Abbedens Beskyttelse tilbage. Nu havde hun ogsaa mistet denne. Hun var fuldkommen overbevist om Ambrosios lastværdige Hensigter med hendes Datter, og hendes Hjerte søjlede af bitter Kummer, naar hun betænkte i hvilken nederdrægtig, forræderisk og fordærvet Værd den hendes Død vilde efterlade den venneløse, den ubeskyttede Antonia. Saaledes sad hun i hele Timer og stirrede vemodig paa den elskelige Pige; hun syntes rigtig nok at høre paa hendes uskyldige Tale, men egentlig vare hendes Tanker dog kun henvendte paa de Lidelser, hvori et eneste Dieblif kunde styrte hendes fiere Skabning. Hun slyng

gede da tit sine Arme om Antonia, hældede sit Hoved op mod hendes Barm, og vædede den med hede Taarer.

I midlertid modnedes en Begivenhed, som hun blot havde behovet at vide, for at blive ganske fri for al Urolighed. Lorenzo biede blot paa en gunstig Leilighed, for at underrette Hertugen om det Givtermaal, han havde i Sinde at slutte, men en Omstændighed, som indtraf i denne Tidspunkt, nødte ham til endnu i et Par Dage at opsætte sin Erklæring.

Don Raymonds Sygdom syntes at tage til. Lorenzo var uafsladelig hos ham, og pleiede ham med sand broderlig Omhu. Baade Sygdommens Årsag og Virkning bedrøvede Agnes's Broder inderlig, og kun Theodors Sorg kunde sættes i Ligning med hans. Denne elskværdige Knøs forlod ikke sin Herre noget eneste Dieblif, og anvendte alt, for at lindre hans Lidelser. Marquiens Kierlighed til sin afdøde Kæstems, eller rettere sagt, Kone, var saaledes sammensmeltet med hans inderste Væsen, at enhver kunde tydelig see, at han ikke vilde overleve hendes Tab. Intet kunde holde ham tilbage i Livet uden den Tanke, at hun levede endnu og trængde til hans Bistand. Hvor fuldkommen hans Venner endog vare overbeviste om det Modsatte, søgde de dog at bestyrke ham i en Mening, der udgjorde al hans Trøst. Man forsikrede ham hver Dag, at der var anstillet nye Undersøgelser

for at erfare Agnes's Skiebne; man opdigtede Historier om adskillige Forsøg, som man havde gjort paa at snige sig ind i Klosteret, og anførde Omstændigheder, som rigtig nok ikke bestemt lovsede den Ulykkeliges Befrielse, men som dog i det mindste vedligeholdte Haabet derom. Hvergang man fortalte Marquien, at et af disse forrige Forsøg var mislykkedes, blev han yderst opbragt. Alligevel troede han dog ikke, at de følgende skulde have samme Skiebne, og smigrede sig stedse med, at det næste Forsøg vilde faae et heldigere Udfald.

Theodor var den eneste, som virkelig søgte at iværksætte hans Herres Indbildninger. Han havde altid Planer til at komme ind i Klosteret, eller dog i det mindste at faae nogen Underretning om Agnes af Nonnerne. Naar han forlod Don Raymond, saa skedte det sikkert kun for at iværksætte et af disse Anslag. Liig en anden Proteus forandrede han hver Dag sin Skikkelse, men alle hans Forvandlinger baadede ham kun faare lidet. Han kom altid tilbage uden mindste Tidende, hvorved han kunde bestyrke sin Herre i hans Forhaabninger. En Dag fik han det Indfald at forklæde sig som en Tigger; han lagde et Plaster over det venstre Øie, tog sin Guitar i Haanden, og stillede sig uden for Klosterporten.

"Er Agnes indspærret i Klosteret," tænkte han, "og hører hun min Stemme, saa vil hun

mindes den, og maaskee hille paa Midler til at underrette mig om sin Nærværelse."

Han blandede sig derfor imellem en Hob Tiggere, som hver Dag samlede sig uden for Sancta Claras Klosterport, for at faae den Suppe, som Nonnerne pleiede at uddøle om Middagen. Alle de andre Tiggere havde Potter eller Skaaler at tage Maden i. Men Theodor, som intet saadant Kar havde taget med sig, bad om Tilladelse, at torde spise sin Andeel uden for Klosterporten. Hans søde Talestemme, hans Ansigt, som var fint, uagtet der var flistret et Plaster over hans ene Øie, indtog den gode gamle Portnerstue, som tilligemed en anden Nonne var sysselsat med, at rette an til alle Betlerne. De bade Theodor at vie, indtil de andre vare gaaet, og lovede at samtykke i hans Begiæring. Mere forlangde han ikke, thi Suppen laae der ham kun liden Tid paa. Han takkede derfor Portnersten, satte sig tæt ved Porten paa en bred Steen, og stemte sin Guitar, imedens Staaenderne fik Mad.

Saa snart Trængselen var forbi, vinkede man ad Theodor, at han skulde komme hen til Porten, og bad ham at træde ind. Dette lod han sig ikke bede to Gange om, men i det han satte Foden over den hellige Dørtærskel, lod han, som han fælde sig giennemtrængt af Erbødighed for den, og af ydmyg Krygt ved Synet af de ærværdige Mødre. Hans foregionne Banghed smig-

grede Monnernes Forsængelighed, og de søgde at opmuntre ham. Portnersten tog ham ind i hendes eget lidet Talekammer, men den anden Monne gik imidlertid ned i Kioffenet, og bragte ham en dobbelt Portion af bedre Suppe, end den de andre Tiggere havde faaet. Portnersten gav ham nogle Frugter og lidt Sultetoi af hendes eget Forraad, og de bade ham nu begge to at tage til Takke. Al denne Godhed giengieldte han, som det lod, med udmærket Taknemmelighed og en Mængde Betsignelses-Onsker over hans Velgjørerinder. Imedens han spiste, beundrede Monnerne hans fine Ansigtstræk, hans skønne Haar, og den Tæfkelighed og Ynde, som laae i enhver af hans Bevægelser. Den ene hvissede ynksom til den anden, at det var ubeslidelig Skæde, at saadan en deilig Ungling skulde være udsat for den onde Verdens Forsørelser, han, som dog kunde blive en værdig Støtte for den katholske Kirke. Hun endte med, at det vilde være en sand Tieneste at vise Himmelen, naar man bad Priorinden at indlægge et godt Ord for ham hos den ærbørdige Pater Ambrosio, om han vilde optage Staaadden i Kapuciner-Ordenen.

Da dette var afgjort, ilede Portnersten, der, som i ethvert Kloster var en Person af stor Indflydelse, hastig ind i Abbedissens Celle. Her afmalede hun Theodors Fortienester med saa blændende Farver, at den gamle Dame blev nysgier-

rig for at see ham. Portnerſken maatte derfor føre ham hen til Talegitteret. Imidlertid havde den foregionne Betler udfrittet den anden Nonne om Agnes's Skibne, men hun bekræftede kun hvad Priorinden alt forhen havde ſagt: at Agnes var bleven ſyg, da hun kom ud af Skrivteſtolen, og at hun fra det Dieblif af ikke havde forladt Sengen; hun havde ſelv været tilſtede ved hendes Liigbegiængelſe. Ja, hun forſikrede endogsaa, at hun havde ſelv ſet Liget, og med egne Hænder hiulpet til at lægge det i Kiſten. — Denne Tidende betog Theodor det ſidſte Haab; men ſiden han dog engang havde drevet Sagen ſaa vidt, vilde han alligevel ſee hvad Ende det vilde tage.

Nu kom Portnerſken tilbage, og befalede ham, at følge med hende. Han adlød, og blev ført ind i Taleſtuen, hvor Frue Priorinden allerede ſtod ved Talegitteret. Alle Nonnerne omringede hende, brændende af Nyſgierrighed efter en Scene, ſom lovede dem nogen Moroe. Theodor hilſede med dyb Verbødighed, og hans Nærværelſe formaaede endogsaa for et Dieblif at formilde Priorindens ſtrengte Afſyn. Hun gjorde ham adskillige Spørgsmaal om hans Forældre, hans Religion, og Aarsagen til hans nærværende nødlidende Forfatning. Hans Svar vare fuldkommen tilfredsſtillende og fuldkommen løgnagtige. Man vilde derpaa høre hans Tanker om Munkelivet. Han talde derom med Hoiagt-

telse og Erbødighed. Nu sagde Priorinden til ham, at han kunde maaskee blive optagen i en geistlig Orden; hendes Anbefaling vilde rydde Hindringen af hans Rattigdom af Veien, og han kunde trygt stole paa hendes Beskyttelse, naar hun fandt ham værdig dertil. Theodor forsikrede hende, at det vilde være hans Ergierrigheds højeste Maal, at fortjene hendes Raade. Priorinden befalede ham, at komme igien Dagen derpaa; hun vilde da tale nærmere med ham, og forlod nu Gitteret.

Hidtil havde Nonnerne været saa tause som Graven, af Erbødighed for deres Domina, men saasnart hun var gaaet, overvældede de ham med en Syndflod af Spørgsmaal. Han havde allerede betragtet enhver af dem med megen Opmærksomhed. Al! Agnes var ikke deriblandt! Han kunde neppe faae Stunder at svare, saaledes regnede det ene Spørgsmaal ned paa det andet. Een vilde vide, hvor han var født, fordi hun kunde høre paa hans Udtale, at han var en Fremmed? en anden, hvorfor han havde et Plaster over det ene Øie? Søster Helena spurgde, om han ikke havde en Søster, der lignede ham, thi saa vilde hun gierne have hende til Veninde; og Søster Rachel meende ved sig selv, at hun syntes dog bedre om Broderen. Theodor havde Løier af, at binde de lettroende Nonner alle de Galstaber paa Ormet, som han kaldt paa. Han fortalte dem alle sine Eventyr, og gjorde Til-

hørerinderne overmaade forbausede, ved at gjøre de naragtigste Beskrivelser over Kiemper, vilde Folk, Skibbrud, og Der, beboede af Menneſkeædere og Vanskabninger, og flere ſlige mærkværdige Omſtændigheder. Han ſagde, at han var født i Terra incognita, at han var bleven opdraget paa et hottentottift Univerſitet, og at han havde været i to Aar i Schleſien hos Amerikannerne.

"At jeg miſtede mit Die," ſagde han, "det var en retfærdig Straf, for min liden Erbødighed for den hellige Jomfrue, paa min anden Pilgrimſtreife til Loreto. Jeg ſtod tæt ved Alteret i det underfulde Kapel, da Munkene vilde give Billedſtøtten ſin bedſte Kiøle paa. Man befalede alle Pilgrimme at lukke Dine i, indtil denne Høitidelighed var forbi; endſkiøndt jeg ellers er meget from og gudſfrygtig, ſaa var min Nyſgierrighed dog denne Gang alt for ſtærk. I ſamme Diebliſ — min Miſgierning vil rigtig gjøre Dem ganſke forſærdede, ærværdige Damer — i ſamme Diebliſ, da Munkene gave hende en reen Særk paa, kunde jeg ikke bare mig; jeg vovede at aabne mit venſtre Die, og ſkottede en ganſke lille Smule hen til Støtten. Ja, men det Diekaſt var ogsaa det ſidſte! Jeg kunde ikke udholde den forſærdelige Glorie, ſom overſtraalede den hellige Jomfrue. Jeg ſkyndte mig at lukke mit profane Dine, og fra det Diebliſ af har jeg ſaamæn aldrig mere kunnet aabne det."

Medens han fortalte dette Underbærk, fædede alle Monnerne sig, og lovede, at de vilde bede den hellige Jomfrue om at skienke ham sit Syn igien. De undrede dem meget over hans lange Reiser, og over de mange forunderlige Eventyr han havde havt, da han dog var saa ung. Nu fik de Die paa hans Guitar, og spurgte, om han forstod Musik? Han svarede meget beskedent, at det tilkom ikke ham, at domme om sin Konst; det vilde han overlade til dem. Man bad ham at begynde.

"Men vogt Eder vel for, at synge nogle vanbellige Ting," sagde den gamle Portnerste.

"Forlad De Dem paa min Forsigtighed," svarede Theodor; "jeg vil netop synge en Romance, høri de unge Piger advares at vogte dem for de falske Mandfolk; det er en sand Historie, som har tildraget sig i Dannemark."

"I Dannemark, siger I?" mumlede en gammel Monne; "er det ikke der, at alle Kolene ere sorte?"

"Nei, jeg beder om Forladelse, ærværdige Moder; de ere lysgrønne, med brandguult Haar og Knebelbærter."

"Hellige Guds Moder! Lysgrønne?" raabte Søster Helena; "o, det er aldrig muligt!"

"Aldrig muligt?" sagde Portnersten med en haanlig og triumpherende Mine, "og hvorfor skulde det ikke være muligt? jeg huster meget

godt, at jeg i min Ungdom selv har seet nogle Golt af det Slags."

Nu satte Theodor sit Instrument istand. Han havde læst en Historie om en Konge af Engelland, hvis Rangenstab blev opdaget ved en af hans Venner, som sang en Vise uden for hans Fængsel, og han haabede, at en lignende Plan skulde hjælpe ham til at finde Agnes, hvis hun var i Klosteret. Han valgte en deilig Romance, som han tit havde hørt hende synge paa Slottet Lindenberg; maaskee Melodien kunde trænge til hendes Dre, og at han kunde høre hende igientage hans Nvad. Hans Guitar var stemt, og han vilde just til at begynde. —

"Men, mine Damer," sagde han, "De maae dog først vide, at det skæffels Land Danne-mark er forfærdelig plaget af Trolde, Hexe og Spøgesser. Ethvert Element har der sine egne Dæmoner. I Skovene boer der en fiendtlig Magt, som hedder: "en Ellekonge;" han lader Træerne gaae ud, ødelægger Kornet paa Marken, og hersker over Risserne og Varulvene. Det er ellers en gammel majestætisk Mand, med en Guldfrone paa Hovedet og et langt hvidt Skæg, men at see ham bag til, det er et forfærdeligt Syn, for han er ganske huul i Ryggen. Hans største Glæde er, at lokke Børn bort fra deres Forældre, og saasnart han har faaet dem hen i sin Hule, saa river han dem i tusende Stykker. Gloderne beherskes af et andet ondt Væsen, som

faldest: "Havmanden;" han er altid sysselsat med at oprøre Havet, at forvolde Skibbrud, og at trække Skibsfolkene ned under Bølgerne, naar de af en Hændelse falde over bord. Han seer ud som en Kriger, og vil gierne fange unge Piger i sine Garn. Hvad han bestiller med dem, naar han først har faaet dem ned under Vandet, det lader jeg Dem selv dømme om, mine ærværdige Damer! — "Jldkongen" synes at bestaae af lutter Glammier; han har at befale over Lyngtemændene, som lokke Vandrerne ud i Sumpe og Moradser, og han leder Lynstraalerne hen til det Sted, hvor de kan gjøre meest Skade. Den sidste af disse elementariske Aander hedder: "Stuekongen"; han seer ud som en skøn Yngling, og har to brede sorte Binger paa Ryggen; men endskiøndt hans Udvortes er saa indtagende, er han dog ikke et Haar bedre, end alle de andre. Alt hvad han bestiller er at opvække Storm og Uveir, at rykke hele Skove op med Roden, og kaste Slotte og Kloostere omkuld paa deres Beboere. Den første har en Datter, som er Dronning over Feerne og Sylferne, og den anden en Moder, en mægtig Trold kvinde; de ere begge to ligesaa ondskabsfulde som Faderen og Sønnen. Jeg mindes ikke ret, om de andre to Dæmoner have Familie, og for denne Sinde vil jeg ogsaa holde mig til Havmanden allene. Han er Helten i min Romance, og jeg vilde blot først give

Dem et Begreb om hvad 'det er for en Perso-
nage."

Nu spille han et kort Præludium, hævede
sin Stemme saa meget som han kunde, for at
høres af Agnes, og sang følgende Vers:

Liden Gunver *).

En dansk Romance.

Liden Gunver vandrer som helst i Qvel,
saa takkefuld.

Hendes Hierte var Vex, hendes unge Siel
var prøvet Guld.

O vogt Dig, mit Varn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silken-Snoer
ved Havets Bred!

Da hævedes Bølgen, og Vandet foer
saa bradt afsted.

O vogt Dig, mit Varn, for de falske Mandfolk!

*) Danmarks udsødelige Digters Skygge tilgive
Oversætteren, at han vover at pryde denne Bog
med ovenstaaende henrivende Romance af Sis-
terne. Emnet i den engelske Ballade var
ganske det samme, men langt fra ikke behan-
det med den Hiertelighed og Skionhed, som i
Liden Gunver.

Skien Havmand sig op af Havet Skød,
beklædt med Tang.

Hans Dje var kjerligt, hans Tale var sød,
som Harpens Klang.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver, Du martrer mig Dag og Nat,
med Elskovs Jld.

Mit Hjerte vansmægter, min Siel er mat.
O vær dog mild!

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Du række mig kun Din sneehvide Arm,
paa Esmands Troe;

Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
saa faaer jeg Roe.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver, mit Bryst, bag sit haarde Skiel,
er blødt og smt.

Trofast er mit Navn, min ukonstlede Siel
foragter Skæmt.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Og er Dig min Arm til saa stor Behag,
til Trøst og Roe;

Skien Havmand, saa skynd Dig, saa kom kun og tag
dem hege to!

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Han trak hende fra den steile Bred,
glad ved sin Sviig.

Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
ved Gunvers Liig.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Theodor holdt op at synge. Nonnerne græd over den Staffels Gunvers Skiebne, og frydede sig tillige over hans skønne Stemme og den Færdighed, hvormed han behandlede sit Instrument; men nu var deres Bifald Theodor saare ligegyldigt, endskiødt der vel kunde have været Tider, da det vilde have smiggret ham meget. Hans List var ikke lykkedes ham. Han gjorde forgiebes Pause imellem hvert Vers; ingen Stemme svarede hans, og han opgav Haabet om at blive den anden Blondel.

Klosterkloffen mindede nu Nonnerne om, at det var paa Tiden at forsøge sig ind i Spisefalen. De maatte forlade Gitteret, men da de takkede Ynglingen for den Moroe hans Musik havde forskaffet dem, bade de ham at komme igien næste Dag. Dette lovede han dem. For desto vissere at faae ham til at holde Ord, sagde Nonnerne, at i Fremtiden kunde han altid stole paa, at faae et MaaltidsMad i Klosteret, og enhver af dem gav ham en lille Foræring. En

gav ham en Æske Gyldenoi, en et Agnus Dei; nogle bragde ham Reliquier, Børbilleder og viede Kors; andre skienkede ham konstige Haandarbeider, hvori Nonnerne altid pleie at være meget færdige, Broderier, eftergiorte Blomster, Kniplinger og Baand. Alt dette skulde han sælge, for at kunne klæde sig sommeligere, og man forstikkrede ham, at han vilde letteligen blive af med det, siden Spanierne pleie at sætte stor Priis paa saadanne Klosterarbeider. Efter at han efter al Anseelse havde taget imod alle disse Foræringer med megen Erbødighed og Taknemmelighed, mærkede han, at han fattedes en Kurb til at bære dem bort i. Adskillige Nonner løbe for at hente en, men bleve standsede af et gammeltagtigt Gruentimmer, som nu kom tilbage, og som Theodor ikke før havde blevet vaer. Hendes blide Ansigt og ærbørdige Ansyn indtog ham strax.

"Ah!" sagde Portnersten, "der kommer Moder Sancta Ursula med en Kurb."

Hun nærmede sig til Gitteret, og flyede Theodor Kurven; den var flettet af Vidier og foret med lyseblaat Atlas; paa alle dens fire Sider stod malet Scener af den hellige Genovevas Historie.

"Her er min Gave," sagde hun, og trykkede ham den i Haanden, "forsmaa den ikke, gode Yngling. Den synes rigtig nok kun at

være af ringe Værd, men den har mange skjulte Dyder."

Hun ledsagede disse Ord med et udtryksfuldt Diefast, som Theodor meget godt lagde Mærke til. Da han tog imod Kurven, nærmede han sig saa tæt som muligt til Gitteret.

"Agnes!" hviskede hun med neppe forstaaelig Røst.

Men Theodor hørte det meget godt. Han begreb strax, at der maatte være en Hammelighed skjult i Kurven, og hans Hjerte bankede af Utaalmødighed og Glæde. Imidlertid kom Priorinden. Hun saa mørk og harmfuld ud, og om det var muligt, endnu strengere end ellers.

"Moder Sancta Ursula, jeg ønsker at tale under fire Dine med Eder."

Nonnen skiftede Farve, og mistede sienesynlig al Katning.

"Med mig?" svarede hun med synkende Stemme.

Abbedissen befalede hende at følge med sig, og dette skedte. Strax efter lød Klosterklokken anden Gang, Nonnerne ilede bort, og satte Theodor istand til at kunne bringe sit Bytte i Sikkerhed. Hentykt over omsider at have en Tidende til Marquien, fløi han mere end han løb, saalænge indtil han naaede Hotel de las Cisternas. Inden saa Minuter stod han foran sin Herres Seng med Kurven i Haanden. Lø-

renzo var just hos ham, og søgte at trøste sin Ven over en Ulykke, som han kun sølde alt for levende selv. —

Marquien foer op i Sengen, da han saae Theodor. Den Ild, som Agnes's Død havde udslukt, antændtes igien i hans Bryst, og hans Dine tindrede af heed Forventning. Lorenzos Følelser vare ikke meget svagere, og med utrolig Utaalmodighed, ventede han paa at faae Nøglen til denne Hemmelighed. Han haabede, at der skulde ligge et Brev paa Bunden af Kurven. Forgieves! man ledte atter, men ikke med bedre Held. Omfider fik Don Raymond Die paa en Nabning i det blaa Atlasses Fær; han rev den større, og traf en smal Lav Papiir ud, som hverken var sammenlagt eller forseglet. Udskriften var til Marquien de las Cisternas, og han læste nu det følgende:

”Jeg har gienkiendt Deres Page, og vorer at sende Dem disse saa kinier. Lad Kardinal-Hertugen forskaffe Dem en Befaling til at sætte mig og Priorinden fast, men gjør ikke Brug deraf før Fredag Nat Klokken tolv. — Da er Sancta Claras Høitid; Nonnerne holde en Fakkelf-Procession, hvorved jeg er tilstede. Vagt Dem vel for, at Deres Hensigt ikke bliver røbet. Skulde et eneste Ord vække Priorindens Mistanke, saa hører De aldrig mere fra mig. Vær forsigtig, hvis Agnes's Minde og det Ønske, at straffe hendes Mordere ere Dem fiere. Jeg har

Sing at sige dem, hvorved Deres Blod vil iisne af Forsærdelse.

Sancta Ursula.

Saa snart Marquien havde læst disse Linier, faldt han aldeles livløs om paa sit Leie. Det Haab, som hidtil havde vedligeholdt hans Tilværelse, forsvandt nu, og disse Linier overtydede ham kun alfor sikkert om, at Anes var ikke mere. Lorenzo sølte sig ikke saa heftig angrebet ved denne Tidende, thi han havde fra Begyndelsen af troet, at hans Søster havde ikke faaet nogen naturlig Død. Da han nu saa sin Mistanke bekræftet ved Søster Sancta Ursulas Brev, overfaldt denne Visshed ingen anden Kælelse i hans Barm, end det Ønske, at straffe Morderne efter Fortieneste. Det kostede megen Møie at bringe Marquien til sig selv igjen. Saa snart han kunde tale, udbrød han i Forbandelser imod sin Elsktes Mordere, og lovede dem den meest udmærkede Hævn. I afmægtig Harme blev han ved at rase og martre sig selv, indtil hans Legeme, der var svækket ved Sorg og Sygdom, ikke længer kunde udholde det, og sank i en usølsom Dvale. Hans sørgelige Forsatning rørte Lorenzo inderlig; han vilde gierne have blevet hos sin Ven, men andre Gysler kaldte ham bort. Han skulde udvirke Arrestbefalingen for Priorinden i Sancta Claras Kloster. Han overlod derfor Raymond til de

dueligste Lægers Baretægt, og begav sig paa Veien til Kardinalhertugens Pallads.

Hvor fortredelig blev han ikke ved at erfare, at Statsforretninger havde faldt Kardinalen til en temmelig langt bortliggende Provinds. Indtil Fredag var der endnu fem Dage, og han haabede, at naar han blev ved at reise, uden at sinke sig et eneste Dieblik, kunde han maaskee dog komme tids nok ti bage til Processionen skulde holdes. Det lykkedes ham. Han fandt Kardinalhertugen, og forestilte ham Priorindens sandsynlige Strafoverdighed, og sammes skræffelige Virkninger paa Don Raymond. Noget kraftigere Grund, end den sidste, kunde han aldria have anført. Marquien var den eneste af alle Kardinalhertugens Frænder, som han holdt fortrinlig meget af; han var hans Vædning, og Priorinden kunde derfor i hans Dine, aldrig begaae nogen større Forbrydelse, end at sætte hans Liv i Bøve. Han udstædede ufortøvet Arrestbefalingen, og gav desuden Lorenzo et Brev med til en af de første Inquisitionsbetiente, hvem han paalagde at besørge Guldbrydelsen af hans Befaling. Med disse Papirer ilede Medina tilbage til Madrid, som han naaede om Fredagen saa Tiden før Aften. Han fandt Marquien noget roligere, men saa svag og kraftesløs, at han uden stor Ansirængelse hverken kunde tale eller røre sig. Efter en Times Forløb, gik Lorenzo fra ham, for at meddele sin Onkel sit Forehavende, og levere Don Ramirez

de Mello Kardinalhertugens Brev. Den første blev igiennemtrængt af Rædsel, da han erfoer sin ulykkelige Broderdatters Skiebne; han opæggede Lorenzo endnu mere til at straffe hendes Mordere, og lovede om Natten at ledsage ham til Sancta Claras Kloster. Don Ramirez tilfagde ham sin Hielp, og udsøgte en Hob stærke Politiebetiente, for at kunne hindre al Modstand fra Almuens Side.

Men imedens Lorenzo tragtede efter at rive Masket af hyklerst Skinhellighed, vidste han ikke hvor mange Lidelser denne Fast beredede ham fra en anden Kandt. Understøttet af Mathildas Helvedes Bistand, havde Ambrosio besluttet den udfyldige Antonias Ulykke.

Det for hende fordærvelsesvangre Dieblif var kommet. Hun havde bisset sin Moder Godnat. Ved hendes sidste Kys, fødte hun en ualmindelig Trostesløshed dale ned i hendes Hierte. Hun var gaaet fra hende; nu vendte hun igien om, kastede sig i hendes moderlige Arme, og badede hendes Kinder med sine hede Taarer. Hun fødte sig beklemt ved Afskeden, og en hemmelig Anelse sagde hende, at de skulde aldrig mere sees. Elvira søgte ved Munterhed at faae hende til at lade denne barnagtige Fjerdom fare. Hun stændte med Mildhed paa hende, fordi hun nærede saadan en ugrundet Bedrøvelse, og viisde hende, hvor farligt det var, at overlade sig til slige for-

gelige Tanter; men paa alle hendes Formaninger fik hun intet andet Svar, end:

"Moder! fiere Moder! o, Gud give, at denne Nat var forbi!"

Elvira, hvis Uro for hendes Datters Skiebne lagde stedse en vigtig Hindring i Veien for hendes Helbredelse, var endnu ikke kommen sig af sin sidste farlige Sygdom. Denne Aften befandt hun sig slettere end ellers, og lagde sig for hendes sædvanlige Sengetid. Antonia forlod ugieerne og bedrovet sin Moders Sovestue, og sættede med tungsinelig Udtryksfuldhed sine Bine paa hende, saalænge til Døren var lukket i imellem dem. Hun gik nu ind i sit eget Kammer med et Hierte fuldt af de bittreste Gælsker. Hun syntes, at alle hendes Udsigter vare indhyllede i en evig Nat, og at Verden eiede intet, hvorfor det var Umagen værd at leve. Hun sank om paa en Stool, støttede sit Hoved paa sin ene Arm, og stirrede med tomt Blif ned paa Gulvet, imedens de mørkeste Billeder svævede for hendes Indbildningskraft. Hun var endnu stærke i denne usølsomme Tilstand, da hun blev vækket op deraf ved at høre en blid Musik neden for hendes Vindue. Hun aabnede Vinduet for at kunne høre desto bedre, og kastede sit Glor over Ansigtet. Ved Maanens Skin blev hun adskillige Mennesker med Guitarrer og Luther vaer nedenfor; noget fra dem stod et Mandfolk, som var indfødt i en Kappe, og hvis hele Skabning

lignede Lorenzos overmaade meget. Heri tog hun ikke Feil. Det var ham selv; han havde ved sit Vresord forpligtet sig til, ikke at vise sig for Antonia uden sin Onkels Samtykke; men alligevel søgte han dog undertiden ved en Serenade at overtyde sin Elskte om sin Kierligheds Bedvarelse. Hans List naaede ikke den Virkning han ønskede. Antonia var langt fra at drømme om, at denne Serenade gjaldt hende. Hun var altfor beskeden til at troe sig værdig til saadan Hylдинг, og i den Tanke, at den maatte være for en Dame i Rabolauget, sørgede hun over, at Lorenzo elskede en anden.

Den Melodie, man spillede, var huld og flagende. Den stemmede overeens med Antonias Sindsforsfatning, og hun hørde med Fornøielse paa den. — Omfider holdt Musikken op, de Spillende gik bort, og alting var igjen tyst paa Gaden. Antonia forlod Vinduet ugierner. Hun anbefalede sig efter Sædvane i den hellige Rosalias Baretægt, bad, og gik til Sengs. Sønnen indfandt sig snart, og befriede hende for hendes Angest.

Klokken var næsten to, førend den vellystige Munk bovede at henvende sine Trin til Antonias Bolig. Klosteret laae, som man allerede veed, ikke langt fra Sanct Jago's Gade. Ubemærket kom han til Huset. Her stod han stille, og tøvede et Dieblif. Han overveiede sin Misgiernings hele Afstyelighed, Følgerne af en Op-

dagelse og Sandsynligheden af at Eleira, efter hvad der allerede forhen var hændet, vilde kaste al sin Mistanke paa ham. Paa den anden Side sagde han til sig selv, at hun kunde heller ikke yttre mere end Mistanke; Bevise om hans Brode kunde der ikke anføres, og det vilde synes umuligt, at Antonia var bleven vanæret, uden at vide naar, hvor og af hvem; endelig troede han ogsaa, at hans Rygte var alt for fast grundet, at det kunde lade sig røkke af to ubekiendte Fruentimmers tomme Beskyldninger. Den sidste Slutning var nu aldeles urigtig. Han vidste ikke hvor ustadig det offentlige Bifalds Lust er, og at et eneste Dieblis er nok til at gjøre den til en Afsty for Verden, som i Gaar var dens Afgud. Alting vel overlagt, besluttede han at iværksætte sit Korehavende. Han gik op ad Trappetrinnene til Gadedøren. Saa snart han havde berørt Døren med Sølv-Myrthegrenen, saa fløi den op, og han kunde gaa ind uden mindste Hindring. Derpaa lukkedes den igjen af sig selv.

Ledsaget af Maanens Straaler gik han langsomt og sagte op ad Trappen. Uengstelig saa han sig hvert Dieblis om. Hans Skygge syntes ham at være en Speider, hver Susen af Natte-luften troede han var en menneskelig Stemme. Bevidstheden om hans strafværdige Korehavende faldt tungt paa hans Hjerte, og gjorde det seigt og forsagt. Alligevel gik han altid vis

berede frem. Han kom til Antonias Kammerdør. Her stod han stille og lyttede. Alting var tyst inden for. Overtødet om, at hans Slagtoffer laae i Søvnens Arme, vovede han at gribe fat om Haandgrebet. Døren var lukket i Laas og imodstod hans Bestræbelser, men aldrig saasnart havde han berørt den med Talismanen, førend Skudden gik fra. Riddingen saae sig inde i Kammeret, hvor den Uskyldige slumrede, uden at ane den Fare, som søvede om hendes Leie. Døren lukkede sig igien efter ham, og Skudden traf sig for.

Ambrosio søeg sig vaersom nærmere. Han frygtede for, at et af Bræderne i Gulvet skulde knage under hans Fod, og holdt sin Aande tilbage, indtil han stod tæt ved Sengen. Hans første Syffel var den magiske Ceremonie, som Mathilda havde lært ham; han aandede tre Gange over Myrthegrenen, udtalte Antonias Navn, og lagde den paa hendes Hovedpude. De Birkninger, Grenen allerede før havde frembragt, lode ham slet ikke tvivle om dens Magt over hans Elsktes Søn, hun, som nu var indviet til Kordærvelsen. Han saae hende altsaa nu ganske i sin Bold, og hans Dine tindrede af Bellyst og Utaalmodighed. Nu betragtede han dristig den slumrende Skønhed. En eenlig Lampe, som brændte foran den hellige Rosalias Støtte, udbredte et svagt Lys i Værelset, og tillod ham at mønstre alle den hulde Skabnings Undigheder.

Vårstidens Varme havde nødt hende til at skyde
 Sengetæppet lidt til side; Ambrosios frække Haand
 ilede nu at rive det ganske af hende. Hun hvilede
 sit Ansigt paa en af hendes Alabaster Arme,
 den anden laae henflængt i elskværdig Skjødels-
 løshed. Nog'e Lokker af hendes Haar havde
 trængt sig frem under Musselinet, som skulde
 giemme det, og svæmede ned over hendes Barm,
 som hævede sig med langsomme og regelmæssige
 Slag. Lustens Varme havde meddeelt hendes
 Kinder en stærkere Rødme end sædvanlig. Et
 ubeskrivelig sødt Smil legede omkring hendes
 modne Korallæber; som af og til udaandede et
 sagte Suf eller en Lyd. En fortryllende Ufskyld
 og Keenhed prydede hendes hele Skabning, og
 endogsaa i hendes Mægenhed laae der en Sædel-
 lighed, som var en ny Tilskyndelse for den velly-
 stige Munks Brynde.

I nogle Dieblikke slugde han med Dinene
 de Undigheder, der snart skulde vorde et Offer
 for hans tøileløse Lidenstabs. Hendes halvaabne
 Mund syntes at indbyde til Kys; han bøiede sig
 ned over hende, fæstede sine Læber paa hendes,
 og indsuede med Hænsyftelse hendes Aandedrags
 Bellugt. Denne Fornøielse forøgede hans At-
 traaction efter større Glæder. Hans Brynde steg til
 hiin rasende Høide, som opflammer Dyrret. Ikke
 et Dieblif længer vilde han opsætte sine Ønskers
 Tilfredsstillelse, og rev det Klædebon af, som
 endnu var ham i Veien.

"Almægtige Gud!" raabde en Stemme bag ved ham; "bedrage mine Sandser mig ikke? Er dette Blandværk?"

Skæk, Forvirring, Harmen trængde med disse Ord ind i Ambrosios Hjerter. Han forsæredes, og vendte sig om. Elvira stod i Kammerdøren, og stirrede med Afsky og Forbauselse paa Munkene.

En rædsom Drøm havde viist hende Antonia paa Bredden af en Afgrund. Hun saae hendes staae stielvende paa Strætninaen; hvert Dieblis syntes at true hende med Fald, og Antonia skreg jamrende: "Hielp, min Moder! Hielp! — endnu et Dieblis, og det er for sidste!" Elvira vaagnede yderst forskrækket. Dette Syn havde gjort altfor dybt Indtryk paa hendes Sjel, hun kunde ikke lægge sig til Hvile igien, førend hun vidste sin Datter i Sikkerhed. Hun sprang ud af Sengen, fastede en let Morgendragt over sig, gik igiennem Alkoven, hvori Pigen sov, ind i Antonias Kammer, og kom netop Tids nok for at rive hende ud af Boldsmandens Klæder.

Munkens Skamfuldhed og Elviras Forførdelse syntes at have forvandlet dem begge til Steenstøtter. De stirrede maalløse paa hinanden. Elvira kom først til sig selv igjen.

"Det er ingen Drøm," raabde hun, "og Ambrosio staaer virkelig for mig! Den Mand, hvem Madrid priser som en Helgen, finder jeg ved Midnatstider ved mit ulykkelige Barns Seng!

— O, Du hykkelfe Ithyre, allerede længe har jeg haft Mistanke — hvad siger jeg? Mistanke? Nei, allerede længe har jeg haft Visshed om Dine skændige Hensigter, men Medynk med den menneskelige Skrøbelighed bevægede mig til at staae Dig. Men — at tie længer, det vilde være en Misgjerning. Hele Byen skal erfare Din Utugtighed. Usting! af Dig vil jeg rive Masken, og overtøye Kirken om, hvad det er for en Slange, den nærer ved sin Barm.”

Bleg, forvirret og skielvende stod den overraskede Synder foran hende. Han vilde gierne have forringet sin Misgjerning, men forgiebes ledte han om Rejsfærdiggjørelse. Han kunde ikke faae andet frem, end afbrudte Ord og Undskyldninger, som imodsigde hinanden. Elvira's Harme var alt for billig; hun kunde ikke skienke ham den Tilgivelse, hvorefter han bad. Hun svor, at vække alle Naboerne, og lade ham tie til Advarsel for alle tilkommende Hyklere. Hun ilede nu hen til Sengen, faldte paa Antonia, trak hende i Armene, da hendes Kalden ikke vilde hjælpe, og lettede hendes Hoved i Beirret. Koggeriet var altfor mægtigt. Antonia blev uden Bølelse, og sank tilbage paa Leiets, da hendes Moder slap hende.

”Denne Slummer kan ikke være naturlig!” kreg Elvira høit forfærdet, og hendes Forbitrelse voxede hvert Dieblis, ”herunder stikker en Hemmelighed. Den skielv, Hykler!! Snart

skal Din hele Skændsel blive aabenbaret. Til Hielp! til Hielp! Flora! vaagn op! kom ind! kom ind!"

"Her mig blot et Dieblif, Madonna!" raabde Munken, som kom til sig selv igien ved den overhængende Fare; "jeg sværger Dem til, ved alt hvad der er heiligt, endnu er Deres Datters Dre ubesmiltet. Forlad mig min Overtrædelse! skaan mig for den Skændsel at blive røbet, og lad mig ubehindret gaae tilbage til mit Kloster. O, vær naadig og opsyld min Begiering. Jeg lover ikke allene, at Antonia i Fremtiden skal være sikker for mig, men ogsaa, at mit hele øvrige Liv —"

Elvira afbrød ham hastig: "Antonia sikker for Dig? jeg vil sætte hende i Sikkerhed. Du skal ikke længer bedrage nogen Moders Tillid. Din Ondskab skal blive bekiendt for hver Mand. Hele Madrid skal forfærdes over Din Eroløshed, Dit Hykleri og Utugtighed! Flora! kom ind! kom ind! siger jeg!"

Imedens hun sagde dette, mindedes Munken Agnes's Advarsel. Saaledes havde hun bedt ham om Barmhiertighed, og saaledes havde han afviist hendes Bønner! Nu var Røden til ham at lide, og han maatte tilstaae, at hans Straf var retfærdig. Imidlertid blev Elvira ved, at kalde Flora til Hielp, men hendes Stemme qualdes saaledes af Vrede, at Wigen, som laae i dyb Sovn, kunde ikke høre hendes Raar-

ben. Elvira vovede ikke, at gaae ind i Alkoven, hvor Flora laae, af Frygt for at Munkene skulde benytte sig af denne Leilighed til at undvige. Dette var ogsaa hans Hensigt. Han haabede, naar han først kunde have naaet Klosteret, uden at være bleven bemærket af andre end Elvira, saa vilde hendes enkelte Vidnesbyrd ikke forslaae til at sælde et Rygte, der var saa rodfæstet som hans i Madrid. Han sankede derfor de Klædebon sammen, som han allerede havde kastet af sig, og ilede hen mod Døren dermed. Elvira, som mærkede hans Gorehavende, fulgte efter ham, greb ham ved Armen; førend han kunde faae Tid at skyde Skudden fra, og holdt ham tilbage.

"Intet Forsøg paa at undvige!" sagde hun; "J kommer ikke ud af dette Kammer, førend jeg har Vidner til Eders Forbrydelse."

Forgieves søgte Ambrosio at slide sig løs. Elvira holdt ham fast, og fordobblede sit Skrig om Hielp. Hans Fare blev altid større og større. Hvert Dieblif ventede han, at der skulde komme Golt til; drevet til Vanvittighed ved denne truende Fordærvelse, fattede han en ligesaa diebelisk som forrædsk Beslutning. Han vendte sig pludselig om, greb Elvira med den ene Haand i Struben, saaledes at hun ikke længer kunde skrig, kastede hende voldsom omkuld med den anden, og slæbte hende hen til Sengen. Bestyrtet over dette uventede Angreb, havde hun neppe

Styrke nok til at værges sig, imedens Munkens træk en af de Puder, som laae under hendes Datters Hoved, hen til sig, stoppede hende den for Munden, satte sit Kne af alle Kræfter paa hendes Bryst, og søgte at gjøre en Ende paa hendes Liv. Den Lidende, hvis naturlige Styrke voxede ved Dødens forfærdelige Angest, værgede sig længe, men forgieves. Munkens saae uden Medynk hendes Lemmers convulsiske Bæven under ham, og udholdt med umenneskelig Fasthed Synet af hendes Dødsqvaler. Nu var det forbi — han mærkede ikke længer til nogen Trækning, tog Puden bort, og saae paa hende. Hendes Ansigt var overtrukket med en rædsom Forthed, intet Lem rørte sig mere, Blodet var standset i hendes Arer, hendes Hjerte havde holdt op at banke, og hendes Hænder vare stive og kolde. Ambrosio saae denne Skabning, der engang havde været saa ædel og majestætisk, forvandlet til et foldt, stelfast, ækkelt Liig.

Reppe var denne græsselige Misgierning begaaet, førend Munkens erkjendte sin Forbrydelses hele Afstyelighed. En kold Sved badede hans Legeme, hans Dine lukkedes, han vaklede hen mod en Stool, og sank omfuld i den, næsten ligesaa livløs, som den Ulykkelige, der laae udsat for hans Fodder. Af denne Tilstand blev han vækket ved Nødvendigheden at flygte, og ved den Fare, det vilde være for ham, at findes i An-

tonias Kammer. Han havde ikke længere lyst at føre sig sin Misgierning til Nytte. Antonia var ham nu en rætselfuld Gienstand. Dødens Gisnen var kommen istedet for hin Gid, der før brændte i hans lastefulde Barm. De Villeder, som svævede for hans Siel, vare Døden, Synden, nærbærende Fjændsel og tilkommende Straf. Martret af Samvittigheds Nag og Frygt, lovede han sig til at tage Flugten, men alligevel havde Forstrækkelsen dog ikke saa ganske berøvet ham sine Sandser, at han jo brugde de Forholdsregler, som vare nødvendige for hans Sikkerhed. Han lagde Puden igien paa sit forrige Sted, tog sine Klæder paa, og gik med den ulukksalige Talisman i Haanden, og med vaklende Trin hen mod Døren. Forvildet af Frygten troede han, at hele Legioner Spøgelses satte sig imod hans Flugt. Hvor han endog vendte sig hen, syntes det forfærdelige Liig at ligge ham i Veien, og det varede længe, inden han blot kunde komme hen til Døren. Den fortryllede Green gjorde atter sin forrige Virkning. Deren gik op, og han ilede ned af Trappen. Ubemærket kom han tilbage til Klosteret; der sluttede han sig inde i sin Celle, og overlod sin Siel til frugtesløs Angers Piinsler og til Angesten for den Opdagelse, som truede ham.

Niende Kapitel.

Tell us, ye Dead! will none of you in pity
To those you left behind disclose the secret?
O! that some courteous ghost would blab it out,
What his you are, and we must shortly be,
I've heard that souls departed have sometimes
Forewarn'd men of their death: 'twas kindly done
To knock and give th'alarum. — —

Siig, Hedenfarne! vil for efterladte Venner
da ingen af Jer Gravens Nat opklare?
O! vilde dog en snaksom Mand fortælle,
hvad I nu ere og vi snart skal worde!
Man siger mig, at hedenfarne Siele
har varjlet Mennesket om nære Død;
Sligt var jo Venfkaab's Daad. — —

Blairs Elegie: Graven.

Med Gysen overveiede Ambrosio sin hastige Fremgang i Lasten. Den uhyre Forbrydelse han nylig havde begaaet, igiennemtrængde ham med Rædsel. Uafladelig stod den myrdede Elvira for hans Bine, og hans Forbrydelse var allerede straffet ved hans Samvittigheds Piinsler. Alligevel blev dette Indtryk meget svækket af Tiden; en Dag gik hen efter den anden, uden at man

fattede mindste Mistanke om ham. Kælelsen af at blive usiraffet, forsonede ham med Synden. Han fattede nyt Mod, og brød sig mindre om sit Hjertes Bebreidelser, da han ikke frygtede for at blive opdaget. Mathilda søgte af alle Kræfter at lindre hans Urolighed. Ved den første Efterretning om Elvira's Død syntes hun at komme i heftig Bevægelse, og gjorde fælleds Sag med Munken, i at beklage den ulykkelige Bending denne Tildragelse havde taget; men da hun saa, at han var lidt religiøsere og mere villig til at høre hendes Grunde, begyndte hun strax at tale om hans Feiltrin i mildere Udtryk, og at ville bilde ham ind, at han var mindre strafværdig, end han selv syntes at troe. Hun forestillede ham, at han havde jo kun betient sig af den almindelige, medfødt Selvfopholdelses Ret; enten maatte han døe eller Elvira; og hun var falden som et Offer for hendes Uforsonlighed og for hendes Beslutning, at gjøre ham ulykkelig. Tillige paastod hun, at da han allerede tilforn havde gjort sig mistænkt af Elvira, saa var det en Lykke for ham, at Døden havde forseglet hendes Læber, og hindret hende i at yttre sin Mistanke. Han havde altsaa blot befriet sig for en Kiende, der havde saa megen Kundskab om hans Wildfarelser, at den gav hende Raaben i Hænderne imod ham, og som desuden var den største Hindring i hans Hensigter med Antonia. Mathilda opmuntrede ham atter til at opnaae disse Hensig-

ter. Hun forsikrede ham, at nu da Datteren ikke længer var beskyttet af sin Moders aarvaag-
ne Dine, vilde det være ham en smal Sag at
faae hende i sin Vold, og søgde at oppuste hans
Begierligheder ved at rose Antonias Skønhed.
Hun naaede omsider fuldkommen sit Maal.

Det var som om de Forbrydelser, hvortil
hans Lidenstabs havde forført ham, havde kun
færget deres Hestighed; thi han længedes nume-
re end nogensinde før, efter at komme til at eie
Antonia. Den samme Lykke, hvormed hans
Brøde dengang var bleven dulgt, haabede han
ogsaa at have i Fremtiden. Døe for alle Sam-
vittighedens Paamindelser, besluttede han for
enhver Priis at tilfredsstille sine Begierligheder,
og ventede blot paa en Leilighed til at kunne
igientage sit forrige Forhavende. Men nu kunde
de de samme Midler ikke oftere bruges. I For-
tvivlelsens første Anfald havde han brudt den for-
tryllende Green i tusende Stykker. Mathilda er-
klærede ham reent ud, at han maatte ingen vi-
dere Hielp vente sig af de underjordiske Magter,
hvis han ikke vilde indgaae de fastsatte Betingel-
ser. Ambrosio havde fuldt og fast foresat sig,
ikke at gjøre dette. Saalænge han bevarede sin
Ret til Forløsning, meende han, at han havde
ikke nødig at misvivle om den Eviges Misfand-
hed og Naade, hvor stor hans Syndeskyld endog
var. Han vægrede sig derfor med Fasthed ved
at indgaae en Pagt med den onde Aand, og da

Mathilda fandt, at han var saa håleſtarrig, overtalde hun ham heller ikke længer. Hun anſtrengede ſin Opfindelſeſkraft for at hitte et Middel til at ſkaffe Antonia i Abbedens Bold; og at! dette Middel tilbød ſig kun alt for ſnart ſelv.

Den ullykkelige Pige ſørgede imidlertid dybt over Tabet af ſin elſkte Moder. Hver Morgen, naar hun vaagnede, var det hendes første Syſſel at ile ind til Elvira. Den Dag, ſom fulgde efter Ambroſios ullykkesvangre Beſøg, vaagnede hun ſildigere end ſædvanlig. Gud, hvilket Syn! Elviras affie'de Legeme laae for hendes Fødder; Skrækken overvældede hende, og hun ſant omfuld med et høit Skrig. Hun trykkede Liget op til ſit Hjerte, følte dets iisnende Kulde, og lod det igien falde ud af ſine Arme, med en Modbydelighed, ſom hun ikke kunde overvinde. Skriget vækkede Glora, ſom ilede hende til Hielp. Det ſomme Syn igiennemtrængde hende med Syſen, men hendes Angelt var lydeligere end Antonias; Huſet ſtingrede af hendes Jammerklager, imedens Antonia, hvem Sorgen næſten havde dræbt, blot kunde lette ſit beklemt Brøſt ved Sukke. Gloras Skrig trængde omſider til Bertindens Øren, og hendes Skrak og Beſtyrtelſe over Morsagen til denne Etst var ubefrivelig. Man ſendte ſtrax Bud efter en Læge, men ſaaſnart han havde faſtet ſine Nine paa Liget, erklærede han, at det laae uden for hans Konſts Grændſer at falde det til Live igien. Han ſøgte

derfor heller at staae Antonia bi, hun som nu trængde saa meget til hans Hielp. Hun blev bragt til Sengs, imedens Bertinden syffelsatte sig med at besørge Elviras Begravelse. Madame Hyacintha var en god ærlig Kone, hielpsom, medlidende og from; men hendes Forstand var kun saare maadelig, og hun blev stedse plaget af Frygt og Dvertro. Hun gysede ved den blotte Tanke om, at tilbringe en Nat i eet Huus med et Liig. Hun troede fuldt og fast, at Elviras Aand vilde da lade sig see for hende, og saadant et Syn vilde være hendes Banesaar. Hun foretogte sig derfor, at sove næste Nat hos en af hendes Naboerster, og paastod, at Begravelsen maatte og skulde være Dagen paa. Sancta Claras Kirkegaard laae nærmest, der skulde Elvira altsaa begraves. Madame Hyacintha tilbød, at ville besejrede alle Omkostningerne derved. Hun kiendte ikke Antonias Kaar, men troede, at hun maatte være fattig, siden hendes Moder havde levet saa tarveligen. Uden synderligt Haab om at see sin Godgjærenhed belønnet, besluttede hun dog, at sørge for en anstændig Begravelse, og at behandle Antonia med al mulig Agtelse.

Dette var et nyt Exempel paa, at ingen døer af Sorg. Understøttet af Ungdom og Sundhed, kom hun sig igien af den Sygdom, som hendes Moders Død havde forvoldt hende; men det faldt hende vanskeligere at glemme Sorgen. Hendes Dine stode altid fulde af Taarer, enhver

Smaating angreb hende, og hendes Barm nærrede siensynlig en dyb og rodfæstet Tungfindighed. Det mindste Ord om Elvira, den ubetydeligste Omstændighed, der mindede hende om denne elskede Moder, kunde styrte hende i den inderligste Bedrøvelse. Ah, hvor meget vilde denne ikke blevet forøget, hvis hun havde kiendt den Pine, hvori hendes Moder endte sit Liv! men iyffeligvis havde hun slet ingen Formodning derom. Elvira var tit bleven angrebet af hæftige Krampetræksninger; man meende, at disse vare pludselig komne over hende, hun havde fræbet ind i sin Datters Kammer, for at søge Hielp hos hende; der var hun blevet saa stærkt angrebet, at hendes allerede svækkede Helbred ikke kunde staae imod længer, og hun havde saaledes maattet døe, inden hun kunde komme hen og tage nogle af de Draaber, som ellers pleiede at lindre hende, og som stode i en Flaske paa Antonias Kamin. Dette troede alle de saa Menneſker, som vidste af Elviras Død at sige. Alle meende, den var naturlig, og glemde den, undtagen hun, som den med Rette var saa skræffelig for.

Antonias Forsarning var virkelig høist ubehagelig og sørgelig. Allene, midt i en Bye fuld af Overdaad og Ødselhed, var hun slet forsynet med Penge og endnu slettere med Venner. Hendes Tante Leonella var endnu stedsse i Cordova, og hun vidste ikke engang hendes Adresse. Fra Marquien de las Cisternas hørde hun slet

intet mere. Allerede for lang Tid siden havde hun holdt op at troe, at Don Lorenzo folde noget for hende. Til hvem skulde hun da henvende sig i denne critiske Korfatning? Hun vilde gierne have raadfert sig med Ambrosio, men hun mindedes sin Moders Formaning, at undvige ham saa meget muligt, og hendes sidste Samtale med Elvira havde oplyst hende nok om hans Hensigter, til at gjøre hende vaersom i Fremtiden. Imidlertid havde hendes Moders Advarsel dog ikke ganske kunnet forandre hendes gode Tanker om Munken. Hun folde endnu stedse hans Betskab, hans Omgang nødvendig for sin Lykke; hun saae hans Lyder med partiiske Øine, og kunde ikke overtale sig til at troe, at han virkelig vilde forføre hende. Men Elvira havde nu engang befalet hende, at hun skulde lade hans Betskab fare, og hun ærede sin Moders Bud altsom høit, til nogensinde at være dem ulydig.

Endelig besluttede hun at søge Raad og Beskyttelse hos Marquien de las Cisternas, som dog var hendes nærmeste Paarørende. Hun meldte ham skriftlig og med saa Ord sin trøstesløse Korfatning, og bad ham, at tage sig af sin Broderdatter, at lade hende vedblive at nyde Elviras Pension, og tillade hende igien at beboe hendes forrige Tilflugtstед, hans gamle Slot i Murcia. Men en ulykkelig Skiebne hvilede over Antonia. Havde hun blot een Dag før henvendt sig til Marquien, vilde hun være bleven modra-

get som hans Broderdatter, sat til at bestyre hans Huusholdning, og have undgaaet alle de Ulykker, som nu truede hende. Dette havde steds været Raymonds Plan med hende; men i Begyndelsen haabede han, at lade Agnes giøre Elvira dette Forslag, og siden efter blev hans Forehavende opiat den ene Dag efter den anden, deels af Sorg over hans Elsktes Tab, deels formede st den farlige Sygdom, som i nogen Tid fængslede ham i Sengen. Han havde paalagt Lorenzo, at forsyne hende med saamange Penge, som hun behøvede, men Elvira, som ikke gierne vilde være den unge Mand forbunden, havde forsikket ham, at hun for nærværende Tid slet ikke trængte til nogen Penge-Understøttelse.

Marquien faldt derfor aldrig paa, at en lille Opsættelse paa hans Side kunde sætte hende i mindste Forlegenhed, og hans Sindslidelser og Sygdom kunde vel undskyldte hans Skødesløshed.

Hadde han vidst, at Elvira's Død efterlod hendes Datter venneløs og uden Beskyttelse, saa havde han vidst brugt Forholdsregler, for at betrygge hende for enhver Fare. Men saa lykkelig skulde den stakkels Antonia ikke være. Den Dag hun sendte sit Bud til Palladset de las Cisternas var just den, da Lorenzo var reist fra Madrid. Marquien laae i den første Fortvivlelse over Vissheden, at Agnes var ikke mere til. Han var affindig, og da hans Liv var i Fare, torde

ingen komme ham nær. Flora fik at vide, at han var nu ikke istand til at læse Breve, og at faa Timer vilde afgjøre hans Skiebne. Med dette utilfredsstillende Svar maatte hun gaae tilbage til Antonia, hvis Forsatning nu blev særegeligere, end nogensinde før.

Flora og Madame Hyacintha gjorde sig al Umage for at trøste hende. Den sidste bad hende at slaa sig til Taals, og lovede hende, saalænge de bleve sammen, at omgaaes hende som sit eget Barn. Antonia saa, at den gode Kone havde virkelig fattet Vensteb for hende, og trøstede sig ved den Tanke, at hun dog ikke var ganske forladt. Nu fik hun et Brev, hvorpaa Udskriften var til Elvira. Hun aabnede det med megen Glæde, da hun gienfandt Leonellas Haand, og fandt en meget omstændelig Beretning om alt, hvad der var hændet hendes Tante i Cordova. Hun meldte, at hun havde vundet sit Legat, at hun havde mistet sit Hjerter, men derimod erobret den Elskværdigste af hele Apothekerlaugets Hjerter. Hun søiede til, at hun vilde være Tirsdag Aften i Madrid, og skulde da have den Fornøjelse at forestille sin kære Egtefælle for Familien. — Hvor lidet Antonia endog syntes om Leonellas Givtermaal, saa glædede hun sig dog saare meget over hendes hastige Tilbagekomst, og over Udsigten til igjen at være hos en af sine Paarsørende, thi hun ansaa det for høist usømmeligt, som et ungt Fruentimmer at være iblandt lutter

Fremmede, uden at nogen brød sig om hendes
 Opførsel, eller beskyttede hende imod de Angreb,
 hvorfor hendes værgeløse Stilling udsatte hende.
 Med den største Uaalmodighed længtes hun der-
 for efter den næste Tirsdag. Den kom omsider.
 Kuld af ængstelig Forventning lyttede Antonia
 efter hver en Vogn, som rullede henad Gaden.
 Ingen holdt uden for hendes Dør; det blev silde
 ud paa Aftenen og Leonella kom ikke. Antonia
 besluttede at sidde oppe og bide paa sin Tantes
 Ankomst, og Madame Hyacintha og Flora vil-
 de, uagtet alle hendes Indvendinger, gjøre hende
 Selskab. Langsom og dvælende gik hver en Time.
 Med Lorenzos Afreise til Madrid var Serena-
 derne ophørte; forgievs ventede hun at høre det
 sædvanlige Guitar-spil uden for sine Vinduer.
 Hun tog sit eget Instrument og gjorde nogle
 Greb paa Strengene, men Musikken morede hen-
 de ikke i Aften, og hun lagde Guitarren snart
 igien ned i Gutteralet. Hun satte sig ved sin
 Brodereramme, men intet vilde lykkes; hun fat-
 tede Silke, hvert Øieblik gik Traaden over,
 og Synaakene vare saa rappe til at falde paa
 Gulvet, som om de kunne være levende. Til-
 sidst faldt en Snit af Lyset ned paa en broderet
 Viol-Guirlande, hvormed hun havde gjort sig
 megen Umage, og som hun holdt meget af; dette
 gjorde hende saa fortreidelig, at hun fastede Naal-
 len, og lod Rammen staa. Der stod skrevet, at
 alting skulde være hende imod i Nat. Hun var

et Kib for Reedsomhed, og tilbragde sin Tid med forgieves Ønsker om sin Fantes Komme.

Medens hun saaledes gik urolig op og ned af Gulvet, faldt hendes Bine hænderesøis paa hendes Moders Sorekammerdør. Hun huskede, at Elviras lille Bogsamling stod derinde, og tænkte, at hun maaskee kunde finde en morende Bog deriblandt. Hun tog Lyset og gik ind. Tusende smertelige Forestillinger svævede for hendes Hukommelse. Det var første Gang, at hun havde været der siden sin Moders Død. Den skumle Stilhed, som herskede derinde, den uredte Seng, den kolde Kamin, hvorpaa der stod en udslukt Lampe, og nogle døende Planter i Vinduet, som vare blevene forsømte siden Elviras Hedenfart, indskjødte Antonia en tungsindig Gysen. Mattens Mørke forøgede denne Kælelse. Hun satte sit Lys paa Bordet, og sank om i en stor Lænestoel, hvori hendes Moder saa mange Gange havde sat! Ak! nu skulde hun aldrig mere finde Hvile i den! Uvilkaarlige Taarer runde ned over hendes Kinder, og hun overlod sig til sin Sorg, der voxede hvert Dieblif.

Skamfuld over sin Svaghed, stod hun omfærd op, og søgte det, som havde loffet hende ind i denne Sorgens Solig. Den lille Bogsamling var opstillet paa en Hylde. Antonia saae den igiennem, uden at kunne finde noget efter sin Smag, førend hun tilsidst fik fat paa et Bind gamle spanske Ballader. Hun læste nogle Linier

af den, som først havde vaakt hendes Nysgierrighed, tog Bogen, og satte sig igien for at kunne læse i Ro. Hun snød Lyset, som næsten var udbrændt, og læsde en Ballade af følgende Indhold:

”Hvorlunde Alonzo den Tappre og Skion Imogene sadde under Linden og talde saa fierligt med hinanden.”

”Hvorlunde den Ungersvend sukkede over, at han maatte drage til fremmede Lande; at en mægtigere Ridder vilde beile til hans Fæstems; en mægtigere, og ak! maastee ogsaa en lykkeligere.”

”Hvorlunde Skion Imogene trøstede ham og svoer ved den hellige Jomfrue, at hun vilde aldrig tilhøre nogen anden end ham. Ja, Gud maatte straffe hende for hendes Meeneed, og give Alonzos Aand Orlov og Forlov at hiemsøge hende og slæbe hende fra Brudsfærd og til sorte Beenhuus.”

”Hvorlunde den dierve Helt drog til det hellige Land, og det fagre Lillievand sukkede og græd saa saare, indtil der tolv Maaneder efter kom en Riddermand med Bram og adelige Svende.”

”Hvorlunde den Ridder daaredede hendes Dine, vandt hendes Hierte, og førde hende hjem udi sin Gaard.”

"Hvorlunde det Bryllup det standede med Strengelse, og Borden bragede under Ketternes Vægt."

"Hvorlunde Imogene ved Midnatstid saae en Ridder sidde ved hendes Side. Hans Ansigt var rædsomt, han talde ikke, saae sig ei om, men stirrede med Harm paa Bruden."

"Hvorlunde Lysene brændte med blaaligt Skær, Hundene tuede, Giesterne bævede og mægtede ikke at tale."

"Hvorlunde Bruden nu fattede Mod, og med faare Ord bad Ridderen at tage Hielmen af Panden sin."

"Hvorlunde den Ridder gjorde det, og Imogene fik et rædsomt Dødningshoved at skue."

"Hvorlunde han sover, at hun skulde følge sin Alonzo som Brud, slyngede sine Arme om hende, rev hende med sig, og begge sank ned i Afgrunden."

"Hvorlunde ingen torde beboe det Slot, hvor Brudeparret sees ved Midnatstid, at sove om blandt Døvelers Hærskar."

Saadan en Historie riente nu rigtig nok ikke til at formindste Antonias Tungsiindighed. Hun havde en medfødt Tilbøielighed til det Underfulde, og hendes Amme, som troede paa Spøgelse, som paa sit Gadervor, havde, medens hun endnu var et Barn, fortalt hende saamange forfærdelige Historier af dette Slags, at alle Elviraas senere Forsøg paa at udlette deres Indtryk af

sin Datters Siel, havde været forgieves. Antonia nærrede endnu stedse overtroiske Fordomme; der kunde tit komme en Skræk over hende, som, naar hun siden efter opdagede dens naturlige og ubetydelig Årsag, kunde bringe hende til at rødme over sin egen Svaghed. I en saadan Sindsskemning, var den Fortælling, hun nylig havde læst, nok til at opvække hendes Frygt. Tid og Sted bidroge endnu dertil. Det var ved Midnatstid; hun var ganske allene, og i sin afdøde Moders Sovestue. Natten var mørk og stormende; Blæsten hvinede rundt om Huset, Dørene knagede om Hængslerne, og Regnen skyllede paa Ruderne. Ingen anden Lyd hørdes. Lyset, som nu var brændt ned i Lyspiben, slaggrede snart i Veiret og kastede en Straale ud i Stuen, snart lod det ogsaa til at være paa Nippet at gaae ud. Antonias Hierte bankede høit af Urolighed; hendes Dine svævede angestfulde om paa alle Gjenstandene omkring hende, som af og til bleve oplyste af den bævende Lue. Hun prøvede paa at staae op af Stolen, men hendes Knæ rystede saaledes, at det var hende umuligt at flytte en Toed. Na faldte hun paa Flora, som ikke var langt fra hende, men hendes Sindssbevægelse qvalde hendes Stemme, og hendes Strig døde hen i en huul Stønnen.

Hun tilbragde nogle Minuter i denne Forsatning, og nu begyndte hendes Forstræffelse at tage af. Hun søgte at faae Styrke og Fatning

nok til at gaae ud af Kammeret. Pludselig kom det hende for, som om hun hørde et dybt Suk. Hendes forrige Hierteangest kom tilbage. Hun havde allerede reist sig op fra Stolen, og vilde just tage Lyset i Haanden. Den indbildte Lyd standsede hende, hun trak sin Haand tilbage, og stortede sig paa Armen af Lænestolen. Hun lyttede ængstelig efter, men hørde intet mere.

"Almægtige Gud!" sagde hun sagte, "hvad var det for en Lyd? — Var det Blendværk eller hørde jeg den virkelig? —"

Hendes Betragtninger bleve nu afbrudte af en neppr forstaaelig Stemme uden for Døren; det kom hende for, som om der var nogen, der hvistede. Antonias Uro voxede, men dog fastede hun igien Mod, da hun huskede paa, at Skudden var slaaet for. Nu rørde Haandgrebet sig ganske sagde, og Døren blev skudt frem og tilbage. Den overmaade store Forstrækkelse laande Antonia en Kraft, som hun hidtil ikke havde kunnet finde. Hun sprang op, og ilde hen med Alkoven, hvorfra hun lettelig kunde komme ind i en Stue, hvor hun haabede at finde Flora og Madame Hyacintha. Men neppr var hun kommen i Midten af Kammeret, førend Haandgrebet paa Laasen igjen hævede sig. Uvilkaarlig maatte hun dreie Hovedet om. Langsom og gradviis aabnedes Døren, og paa Dørtærskelen blev hun en lang, mager Stikkelse vaer,

som var indføbt i et Liigslagen, der skulde den fra Top til Taa.

Dette Syn standsede hende; som forstenet blev hun staaende midt i Kammeret. Bæsenet nærmede sig hen til Bordet med afmaalte og høitidelige Trin. Det døende Lys flaggrede i Beiret med en blaa skummel Lue. Over Bordet hang et lille Uhr, hvis Viser pegede paa Klokken tre. Ligeover for Uhret standsede Bæsenet, løstede den høire Arm i Beiret, og pegede paa Trestallet. Lillige saae det med alvorligt Ansyn paa Antonia, som ventede ubevægelig og maalløs paa hvad Ende dette Oprin vilde faae.

Skikkelsen blev staaende nogle Diebliske i denne Stilling. Nu slog Uhret. Ved det sidste Slag traadte Spøgelseset endnu nærmere hen mod Antonia.

"Endnu tre Dage," sagde det i en huul, svag Gravtone, "endnu tre Dage, og vi sees igien."

Antonia gysde. "Endnu tre Dage?" udsbrød hun endelig med Mæie; "hvor sees vi igien? — hvem seer jeg igien?" —

Med den ene Haand pegede Skikkelsen mod Jorden, med den anden løstede den det Klæde i Beiret, som bedækkede dens Ansigt.

"Almægtige Gud!! Min Moder! —"

Antonia udstødte et Skrig, og sank livløs omkuld.

Madame Hyacintha, som sad ved sit Arbejde inde i Sideværelset, blev forstræffet over dette Skrig. Flora var just gaaet ned, for at hente Olie til Lampen, hvorved de havde sat og syet. Hyacintha ilede ogsaa allene ind at hjælpe Antonia, og var ude af sig selv af Forbauselse, over at finde hende liggende langs ad Gulvet. Hun løftede hende op, bar hende ind i Sideværelset, og lagde hende endnu stedse uden mindste Selskabsvidstthed, paa Sengen. Hun gned hende derpaa med lugtende Vand i Tindingerne, varmede hendes Hænder, og anvendte alle mulige Midler, for at bringe hende til sig selv igjen. Med megen Umage lykkedes det hende. Antonia aabnede sine Øine, og saa sig vildt omkring.

"Hvor er hun?" raabde hun med bævende Stemme; "er hun borte? er jeg i Sikkerhed? sig mig det! trøst mig! o, for Guds Skyld, sig mig det!"

"I Sikkerhed?" svarede den forundrede Hyacintha? for hvem, mit Barn? hvad fattes Dem? hvem er De bange for?

"Om tre Dage! Hun sagde til mig, at vi skulde sees igjen om tre Dage! jeg hørte hende sige det! Jeg saa hende, Hyacintha, i dette Dieblis saa jeg hende." — Hun fastede sig i Hyacinthas Arme.

"De saa hende? — Hvem da? hvem?"

"Min Moders Hånd!"

"Jesus Christus!" raabde Hyacintha, foer op fra Sengen, lod Antonia falde tilbage paa Dyaen, og fløi ude af sig selv ud af Stuen.

I det hun løb ned, mødte hun Flora paa Trappen.

"Gaae op til Donna Antonia, Flora!" sagde hun, "jo, her passerer smukke Ting! o, jeg arme, elendige, stakkels Kone! Hele mit Huus er fuldt af Svøgerser og Liig, og vor Herre maae vide hvad mere! det er det afstøyesligste Selskab jeg kiender. Gaae hun bare sin Vej op til Donna Antonia, Flora, og lad mig gaae min!"

Nu rendte hun ud ad Gadedøren, og ilede det bedste hun kunde hen til Kapucinerklosteret. Imidlertid skyndte Flora sig at komme op til sin unge Frøken, ligesaa bestyrtet, som urolig over Hyacinthas Fortvivlelse. Hun fandt Antonia liggende følesløs paa Sengen, og brugde de samme Midler som Hyacintha, for at bringe hende til sig selv. Men da hun mærkede, at hendes Frøken kom sig kun af een Almagt for at falde i en anden, sendte hun hastig Bud efter en Læge, flædte imidlertid Antonia af, og lagde hende i Sengen.

Uden at bryde sig om den hvinende Storm og næsten affindig af Skræk, løb Hyacintha langs ad Gaden, og standsede ikke førend hun kom til Klosterporten. Hun ringede stærkt paa Kloffen, og saasnart Portneren kom, forlangde hun at

vilde tale med Superioren. Ambrosio raadførde sig just med Mathilda, om Midler til at faae Udgang hos Antonia.

Da Aarsagen til Elvira's Død blev ved at være dult, sagde han til sig selv, at Straffen følger dog ikke saasnart i Hælene paa Forbrydelsen, som hans Lærere, Munkene, havde sagt ham, og som han selv forhen troede. Dette bragte ham til at beslutte Antonias Undergang, thi Færer og Hindringer havde kun forøget hans Lidenkab for hende. Han havde allerede gjort et Forsøg paa at komme til at tale med hende, men Flora havde afvist ham paa saadan en Maade, at han nok mærkede, at alle videre Bestræbelser vilde være frugtesløse. Elvira havde ikke gjort nogen Hemmelighed af sin Mistanke for denne tro Pige, og havde endogsaa bedet hende, aldrig at lade Ambrosio være allene med hendes Datter, men om det var muligt, endog at afbærge enhver Sammenkomst imellem dem. Flora lovede at adlyde, og fulgte nøiagtig Elvira's Befalinger. Munken indsaae, at han torde ikke gjøre sig Haab om at komme til Antonia ved aabenbare Midler, og baade han og Mathilda tilbragde Natten med at lægge en Plan, hvoraf de lovede sig det bedste Udfald. Heri bleve de forstyrrede af en Novits, som kom ind i Abbedens Celle, og meldte ham, at en Kone ved Navn: Hyacintha Zuniga ønskede at tale et Døgn med ham.

Ambrosio var slet ikke oplagt til at samtykke i denne Begiæring. Han lod hende svare, at hun kunde komme igien Dagen paa. Mathilda afbrød ham —

”Tael med denne Kone;” sagde hun ganske sagte, ”jeg har mine Grunde, hvorfor.”

Nu forandrede Abbeden sin Beslutning, og sagde, at han vilde strax komme ud i Talestuen. Novitsen gif. Eaasnaart de vare allene, spurgde Ambrosio Mathilda, hvorfor hun ønskede, at han skulde tale med Hyacintha?

”Antonia boer hos hende,” svarede hun, ”hun kan være Dem nyttig. Men frit hende først ud, og faae at vide hvad der bringer hende hen til Dem.”

De gif begge ned i Talestuen, hvor Hyacintha allerede vent de paa Abbeden. Hun havde store Tanker om hans Gudsfrugt og Dyd, og tiltroede ham saa stor Magt over Fanden og hans Djevler, at det maatte være ham en smal Sag, at mane Elviras Mand ud i det røde Hav. I denne faste Overbeviisning lede hun til Klosteret. Eaasnaart hun blev Munken vaer, faldt hun paa begge sine Knæ, og begyndte sin Fortælling med følgende Ord:

”Af Eders Høibærdighed, ja, det er en Historie! det er et Spektakkel! hvad skal jeg gjøre, hvordan skal jeg bære mig ad? det er ude med mig, der som I ikke kan hjælpe mig. Ja, det er baade vist og sandt, der har aldrig været

nogen ulykksaligere Kone til, end jeg syndige Staf-
fel! Jeg har gjort Alting i Verden, for at
blive fri for saadanne forfærfelige Ting, og nu
hielper det mig altsammen ikke mere, end at
flaae Vand paa en Gaas. Hvad nytter det mig
nu, at jeg hver evige Dag Gud lader skabe,
beder mit Ave Maria fire Gange? at jeg holder
hver evige Fastedag i Kalenderen? hvad Gavn
har jeg nu af at jeg har gjort en Pillegrimstreise
til Sanct Jago af Compostella, og er forsynet
med saa mange Afsad, at Cain kunde have faaet
sig løs fra sin Straf dermed. Ingenting vil
lykkes mig! Alting gaaer rabuntus, og Gud
i Himmelen maa vide, om det vil nogensinde
blive godt igien! Hør bare, hellige Fader, og
døm saa selv — En Kone, som boer i mit Hus,
dør af Krampestag; af lutter god Villie lader
jeg hende begrave paa min Bekostning; (og det
var saamæn ikke af mine Paarsørende, og hendes
Død har ikke gavnet mig saameget som for en
Pistolette, det veed jeg; nei, jeg havde ikke en
 eneste Skillings Profit deraf, og I seer altsaa
selv, at det kunde være mig ligegodt enten hun
var død eller levende. Men det gaaer da heller
ikke dette an: altsaa til Sagen) ja, hvor var
det jeg slap, — ja det er sandt — jo: — jeg
besørgede altsaa hendes Begravelse, og alting
gik meget fint og ordentligt til, og det kostede
mig nok, ja, det veed Gud det gjorde! Hvor-
dan mener I nu, at den salig Kone lønner mig

for min Umage? Menner J, at hun vil blive liggende i sin fionne store Liigkiste, som det dog bør og bør sig for et honet og skikkeligt Liig? nei Gud hielp mig vil hun ikke! hun kommer for at plage mig, og jeg vil slet ikke have noget at bestille med hende. Jo, det lader fiønt for hende, saadan om Midnatstider at komme og giøre Hesusfokus i mit Huus, at dratte igiennem Nøglehullet ind i Stuen til hendes Datter, og stille det stakkels Barn baade ved Vid og Sands af bare Angst og Forstrækkelse. Omendstiondt hun er en Mand, saa burde hun dog have saa megen Levemaade, at skaane Folk for hendes Bister, naar de ikke skiotte om dem. Men nu kommer Hovedsagen, ærværdige Fader! vandrer hun ind i mit Huus, saa maae jeg vandre ud af det, thi saadanne Gæster kan jeg ikke enes med. Uden Eders Bistand, seer J altsaa selv, at jeg er en ødelagt Kone. Jeg kommer til at rumme baade Huus og Hiem; ikke nogen Moers Siel vil boe hos mig, naar de hører denne Spøgelsehistorie, og saa vil det gaae mig fiønt! O Herrejemi! hvad skal jeg giøre? hvad skal jeg giøre?"

Her græd hun bitterlig, vreed sine Hænder, og bad Abbeden, at siige hende sine Tanker, og give hende et godt Raad.

"Sandelig, min gode Kone," svarede han, "jeg vil vel neppe kunne hielp Eder, førend jeg faaer at vide, hvad J egentlig vil have. J har

glemt at sige mig, hvad der har tilbraget sig, og hvad der fattes Eder?

"Saa sandt, som jeg lever," kreg Hyacintha, "har Deres Høiærværdighed ikke Ret. Eagen forholder sig, fort at fortælle, saaledes: — for nogen Tid siden døde der et Fruentimmer, som boede hos mig, en godærlig Kone, det maae jeg sige, saavidt som jeg kiendte til hende; — men Herre Gud! det var da ikke synderligt, kan jeg troe. Hun holdt mig immervæk tre Skridt fra Livet af sig, thi hun var lidt storagtig, og naar jeg sommetider talde til hende, saa kunde hun videntlig see paa en, saa man blev ganske confus og forlegen. Gud forlade mig, at jeg maae tale saadan om hende, den salig Siel! Men hoor høit hun endogsaa satte Næsen i Veiret, og saae ned paa mig (endskiønt jeg saamæn er kommet af ligesaa godt Kolk, som hun, for hendes Fader var Skomager i Cordova, og min Fader var Hattemager her i Madrid, og det var en Mand, som kunde gjøre Hatter! det kan De troe), saa var hun dog med al sin Stolthed ret en fredelig, omgiængelig Kone, og opførde sig for Næsten meget vel. Desho mere undrer det mig, at hun ikke har Ro i sin Grav; men sandt nok, man skal ikke troe nogen her i denne syndige Verden. Jeg for min Deel har aldrig seet hende gjøre noget Ondt, undtagen Fredagen før hun døde. Den Gang forargede jeg mig rigtig nok ret i mit Hierte over, at jeg saae hende spise Laaret af

en stegt Kylling. "Eja, Jomfrue Flora!" sagde jeg, (saaledes hedder, med Eders Høiærværdigheds Tilladelse, Tienestepigen) "eja, Jomfrue Flora, spiser hendes Frue Risdomad om Fredagen? Naa, naa! gaaer det paa det samme galt, saa husk paa, at jeg har sagt det forud." Det var saamæn mine egne Ord, men jeg kunde lige saa godt have holdt min Mund i. Ingen brød sig om, hvad jeg sagde, og Flora, den næsvisse Tøite (destoværre for hende selv, tænker jeg) hun svarede mig, at der kunde ikke være større Ulykke i, at slette en Kylling, end i at spise et Æg, hvoraf Kyllingen var udflettet, ja, hun foiede oven i Ribbet til, at om hendes Frue endogsaa spiste sig en Stibe Flesk til, saa blev hun dog ikke fordømt derfor. Gud være os naadig! den stakkels, uvidende, syndige Siel! Jeg kan bande paa, at det blev ganske sort for mine Øine, da jeg hørte disse Gudsbespottelser, og jeg ventede hvert Dieblis, at Jorden skulde aabne sig, og opsluge baade hende, Kyllingen og os allesammen! thi I maa vide, at imedens den hele Samtale holdt hun Hædet i Haanden, hvorpaa den stegte Kylling laae — det var en velsignet, feed, lille Kylling! det maa jeg sige, og den laae ogsaa ret lækker og listig ud, thi jeg havde selv lavet den. Den var af den galliciske Art, og en af mine egne gamle Høns havde, med Eders Høiærværdigheds Tilladelse, flækket den ud. Hm! dens Risdomad var ligesaa hvidt som en Ægge-

skal, det sagde Donna Elvira selv til mig. "Et lækkert lille Dyr, Madame Hyacintha," sagde hun i Spøg til mig, for det maae jeg sige, høflig og artig var hun dog rigtig nok altid."

Nu forgif Taalmodigheden Ambrosio. Han var nysgjerrig efter at erfare Aarsagen til Hyacinthas Komme, fordi Antonia lod til at være med i Spillet, og den sladderagtige Gamles Sniksnak bragde ham derfor reent ud af sig selv. Han afbrød hende med den Forsikkring, at hvis hun ikke strax gjorde Ende paa sin Historie, gif han ud af Talestuen, og vilde ikke høre et Ord mere. Denne Trudsel virkede. Hyacintha fortalte saa fort, som det var hende muligt, men alligevel var hendes Beretning saa vidtløftig, at Ambrosio maatte sanke al sin Taalmodighed for at høre hende ud.

"Og derfor, Ederes Høiærværdighed," blev hun ved, efter at hun havde anført de allermindste Omstændigheder ved Elviras Død og Begravelse, "og derfor, saasnart jeg hørde det fæle Skrig, kastede jeg mit Sytsi paa Bordet, og rendte ind i Donna Antonias Kammer. Der fandt jeg ingen, og jeg gif videre frem, endstjændt jeg maae tilstaae temmelig bange, for nu skulde jeg ind i Donna Elviras Sovestue. Men nok var det, jeg gif ind, og der laae den unge Frøken langs ad Gulvet, saa kold som en Green, og saa hviid i sit Ansigt som en Kalkvæg. Jeg blev ganske forundret, som Ederes Høiærværdighed."

værdighed sagtens kan begribe, da jeg i det sam-
 me, Gud forbarme sig! saae et stort langt Spø-
 gelse staae lige ved Siden af mig; det var saa
 langt, at det naaede lige op til Loftet. I An-
 sigtet saae det livagtig ud, ligesom Donna Elvira,
 men der foer Gidskyer ud af Munden paa det —
 om Armene havde det tunge Lænker, hvormed
 det raslede, saa det var en Vnf og en Jammer
 at høre paa, og hvert Haar paa Spøgelses Ho-
 ved, det var en Slange, ligesaa tyk — ja, lige-
 saa tyk som min Arm! Uagtet al min Korstæf-
 felse bad jeg dog paa Timen et Ave Maria, men
 Spøgelse afbrød mig med tre dybe Suf, og brø-
 lede med en forfærdelig Stemme: Al det Kyllin-
 ge-Laar! det Kyllinge-Laar! derfor lider jeg nu
 saadan en Pine og Plage!" Med disse Ord
 sank Spøgelse ned i Jorden, jeg hørde et Tor-
 denskrald, og hele Kammeret lugtede af Svovl.
 Eaasnart jeg var kommen mig af min Korstæf-
 felse, og havde faaet Donna Antonia til sig selv
 igjen, saa fortalte hun mig, at det var hende,
 som havde skreget, fordi hun saae sin Moders
 Gienfærd; ja, hun maatte sagtens skrige, det
 stakkels Barn! havde det været mig, saa havde
 jeg skreget endnu ti Gange værre! nu faldt det
 mig strax ind, at hvis der var nogen, som hav-
 de Magt over Spøgelses, saa maatte det være
 Eders Høiærværdighed. Jeg rendte derfor stan-
 debene herhen, og beder Jer ydmygt, at be-

stænke mit fattige Huus med Bievand, og jage Gienfærden ud i det røde Hav."

Ambrosio blev forundret over denne sælsomme Historie, som han ikke kunde troe.

"Saa Donna Antonia ogsaa Manden?" spurgde han.

"Ligesaa grandgiselig, som jeg seer Eder, ærbørdige Kader."

Ambrosio taug et Dieblit stille. Nu havde han en Leilighed til at faae Udgang hos Antonia, men han vidste ikke, om han skulde giøre Brug deraf. Hans Rygte i Madrid var ham endnu sedsse overmaade kiert, og siden han havde mistet den sande Død, kom det ham for, som om han satte endnu større Pris paa Skinnen deraf. Han indsaae, at hans foregivne Streng-
hed vilde lide under, naar han saa offentlig over-
traadte sin Regel, aldrig at gaae uden for Klos-
terets Mure. Hvergang han havde besøgt El-
vira, havde han altid meget omhyggelig dulgt
sit Ansigt for Huusfolkene. Elvira, hendes
Datter og den tro Flora undtagen, kiendte det
hele Huus ham ikke under andet Navn, end Pa-
ter Hieronimo. Samtykket han nu i Hyacin-
thes Begjæring, og fulgte med til hendes Huus,
saa vidste han nok, at Overtrædelsen af hans
Regel kunde ingen Hemmelighed blive længer.
Alligevel seirede hans Attraa efter at see Anto-
nia. Han haabede endogsaa, at det Besynder-
lige i denne Tildragelse vilde retfærdiggjøre ham

for Madrids Dine. Men hvad for Følger det endog kunde have, saa vilde han ikke denne Gang lade den Leilighed gaae si af Hænderne, som Tilfældet vilde ham. Et udryksfuldt Biekast af Mathilda bekræftede ham i sit Forsæt.

"Kiere Kone," sagde han til Hyacintha, "hvad I der fortæller mig, er saa forunderligt, at det falder mig vanskeligt, at tro Eder. Men alligevel samtykker jeg i Eders Begiering. Vent mig i Morgen efter Froprækenen i Eders Huus. Jeg vil da see til, hvad jeg kan giøre for Eder, og om det er mig muligt, b. frie Eder fra den fule Gæst. Gaae nu hjem, og Gied være med Eder!"

"Hjem!" raabde Hyacintha, "jeg gaae hjem! jo paa det Lag! — jeg sætter ikke en Fod mere over min Dørærskel, uden under Jeres Beskyttelse. Gud være mig naadig! Spøg! set kunde jo paa det samme møde mig paa Trappen, og slæbe mig med sig til Helvede! Ak, Herre Jesus! Herre Jesus! havde jeg dog bare taget imod den unge Melchior Boscos Haand, da han friede til mig, den Staffel! saa havde jeg dog nu haft en Beskytter; nu er jeg en forladt Kone, og har ikke andet i Vente end Nød og Elendighed. Men det er dog, Gud ske Lov! Tids nok endnu! Simon Gonzalez kan jeg faae lige hvad Time jeg vil, og lever jeg til den Dag i Morgen, saa skal jeg saamæn ogsaa slaae til, og holde Bryllup lige paa det hellige Dieblif. En

Mand maae jeg have mig, det seer jeg nok, for nu da der er kommet et Spøgelse i mit fattige Huus, saa døde jeg af Angest, hvis jeg skulde ligge allene. For Gud i Himmels Skyld, kom nu og følg med mig, Ederes Høiærbærdighed. Hverken jeg eller den unge Krøken der hjemme faaer Rist eller Ro, førend Huset er rensket. Det stakkels gode Barn! det skær mig ret i mit Hierte for hende! Da jeg gik fra hende, faldt hun af den ene Asmagt og Besvielse i den anden, og hun er vist ikke kommet sig af sin Forstrækkelse endnu, det tør jeg nok bande paa."

Munken afbrød hende hastig: "J Besvielse, siger J? Antonia var asmægtig? Gaae blot foran, min gode Kone, jeg kommer ufortøvet bag efter."

Hyacintha paastod, at han skulde tage Wiesvand med sig. Dette gjorde han. Nu da den Gamle troede sig sikker imod en heel Legion Spøgelser under hans Beskyttelse, oversøede hun ham med Talsigelser, og de fulgdes nu begge ad til Sanct Jago's Gade.

Det Indtryk, som Engangeren havde gjort paa Antonia, var saa stærkt, at Lægen i de to første Timer troede hendes Liv i Fare. Men omsider forandrede han dog sine Tanker, da Krampetræfningerne begyndte at sagtnes. Han sagde, at hun trængde især til Hvile, og skrev Recept paa et Lægemiddel, som skulde styrke hende

des Nerver og bringe hendes Blod i Rolighed. Ambrosio, som kom til hendes Seng med Hyacintha, bidrog meget til at berolige hendes oprørte Sind. Eivira havde ikke tydelig nok forklaret hans Hensigters Beskaffenhed, for at advare en Pige, der var saa ubekendt med Verden, for den hele Fare, som der var ved at omgaaes med ham. I dette Dieblif, da hun endnu var giennemtrængt af Rædsel over dette skrækkelige Syn, og angestfuld for at overveie Mandens Graadom, trængde hendes Siel til alle Venstabs og Religionens Trøstegrunde. Med forøget Partilighed ansaae hun nu Munken. Hun føde sig endnu stedse indtaget af ham, ligesom da hun saa ham første Gang; hun troede, men uden at vide, hvorfor? i hans Nærværelse, at finde Beskyttelse mod enhver Fare, enhver Misshandling, ethvert Vanheld. Hun takkede ham med inderlig Varme for hans Komme, og fortalte ham den Tildragelse, der havde giort saadan en skrækkelig Virkning paa hende.

Munken søgte at berolige hende, ved at faae hende til at troe, at det Hele var intet andet, end et Blændværk af hendes ophidsede Fantasie. Den Gensomhed, hvori hun havde tilbragt Aftenen; den mørke Nat, den Bog, hvori hun havde læst, det Værelse, hvori hun havde opholdt sig, kunde altsammen let bringe hende til at troe, at hun virkelig havde seet slige Ting. Han gjorde Tanken om Spøgelse latterlig, og anførte

stærke Grunde til at bevise det Bedrægelige i et
 saadant System. Hun fødte sig beroliget og trøs-
 tet ved hans Tale, men ikke overtydet. Hvor-
 ledes kunde hun holde Spøgelsen for en blot Fab-
 ring af sin Indbildningskraft, da enhver Om-
 stændighed havde præget sig altfor dybt ind i hen-
 des Sjæl, til at hun kunde smiggre sig med saadan
 en Tanke? Hun blev ved at paastaae, at hun
 havde virkelig seet sin Moders Aand, at hun
 havde virkelig hørt den bestemme hvad Tid hun
 skulde døe, og føiede til, at hun kom ikke mere
 til at forlade sin Seng levende. Ambrosio for-
 manede hende til ikke at nære slige Tanter, og
 forlod hende med Løfte om, at igientage sit Be-
 søg Dagen paa. Antonia bevidnede ham den
 oprigtigste Glæde derover, men han saae lettes-
 lig, at hendes Tienstepige var af en anden Me-
 ning. Flora adlød Elvira's Befalinger med den
 meest samvittighedsfulde Nøisagtighed. Med æng-
 stelig Omhu undersøgte hun alt, hvad der i no-
 gen Maade kunde være hendes unge Brøken, hos
 hvem hun allerede havde været i adskillige Aar,
 til Skade. Hun var født i Cuba, havde fulgt
 med Elvira til Spanien, og elskede den unge
 Antonia med moderlig Omhed. Ikke et Die-
 blif forlod hun Bærrelset, saalænge Ambrosio
 var tilstæde, og bevogtede ethvert af hans Ord,
 ethvert af hans Blik, enhver af hans Bevægel-
 ser. Han saae hendes mistroiske Die altid fæstet

paa ham, og fælde sig tit forvirret og forlegen, ved Bevidstheden om, at hans Hensigter funde ikke taale at iagttages saa nøie. Han tvivlede ikke om, at hun havde Mistanke om ham, at hun vilde aldrig lade ham blive allene med Antonia, og opgav alt Haab om, at finde et Mid-
del til at tilfredsstille sine Lidenstaber, naar Af-
feret derfor blev forsvaret af denre aarvaagne
Piges Nærværelse.

Førend han forlod Huset, bad Hyacintha ham endnu at læse nogle Sielemeser for Elvira, thi hun troede fuldt og fast, at hun var i Skier-
ilden.

Han lovede hende at opfylde denne Begie-
ring, men vandt især den Gamles Hierte, ved
at giøre hende det Tilbud, at ville vaage hele
næste Nat i det Værelse, hvori det spøgede. Hy-
acintha funde ikke finde Ord nok til at takke ham,
og oversæde ham ved Afskeden med Betsignelses-
Ønsker.

Det var lys Dag, da han kom tilbage til
Klosteret. Han skyndte sig at meddele sin For-
trolige hvad de ~~var~~ hændet. Han elskede An-
tonia altfor oprigtig til at kunne høre Spaa-
dommen om hendes nær forestaaende Død uden at
blive rørt, og til at kunne tænke sig Tabet af en
ham saa tier Gienstand uden Gysen. Mathilda
beroligede ham i denne Henseende. Hun bekræf-
tede de Grunde, som han allerede før selv havde
fremsat; hun paastod, at Antonia var bleven

bedraget af sin ophidsede Fantastie, af den Sorg, som nagede hende saa levende i hiint Dieblif, og af sin naturlige Tilbøielighed til Overtro og Mirakler. Dumbhederne i Hyacinthas Fortælling giendrevne sig selv. Abbeden var fuldkommen enig med Mathilda i, at Hyacintha havde opdigtet den hele Historie, enten bedøvet af sin Korstræfelse, eller i Haab om desto snarere at faae hantil at samtykke i hendes Begiæring. Mathilda seirede over Munkens Vengstelighed, og blev derpaa saaledes ved:

” Begge Dele, baade Spaadommen og Spræget ere Usandheder, men Deres Bestilling maae det være, Ambrosio, at gjøre den første til Sandhed. Inden tre Dage maae Antonia virkelig være død for Verden — men hun maae leve for Dem. Hendes nærværende Sygdom, og den Grille, som hun har sat sig i Hovedet, skulle understøtte en Plan, som jeg har tænkt paa, men som vi ikke kunde iværksætte, saalænge De ikke fik Adgang til hende. Hun skal være Deres, ikke for een Nat, men for stedse. Al hendes Oppasserindes Narvaagenhed skal ikke hjælpe hende. De skal komme til at nyde hendes Vndigheder i deres hele Fylde. Endnu i Dag maae De iværksætte min Plan, thi De har ingen Tid at spille. Hertugens af Medina Brodersøn er paa Rippet at beile til hende, saa Dage endnu, og hun er i Huset hos sin Veninde Marquien de las Cisternas, hvor

hun beleer alle Deres Forsøg. Dette har jeg i
 Deres Kraværelse erfaret ved Hjælp af mine
 Speidere, som paa Diebliffet melde mig alt, hvad
 der kan være Dem til Gavn. Saa hør da!
 Der findes en vis Saft, som er udpresset af
 nogle Urter, som kun faa kiende, og den som
 drikker den, kommer derved i alle Maader til at
 ligne et Liig. Denne Saft maae De give An-
 tonia ind. De behøver kun at komme et Par
 Draaber deraf i hendes Mixtur. Det vil i en
 Timestid forvolde hende stærke Konvulsioner,
 derpaa holder hendes Blod lidt efter lidt op at
 flyde, og hendes Hierte at banke; Dødens Bleg-
 hed maler sig i hendes Ansigt, og bringer en-
 hver til at ansee hende for et Liig. Hun har
 ingen Ven om sig; De kan da uden at opvække
 mindste Mistanke paatage Dem at ville besørge
 hende begravet, og lader hende bringe ned i
 Sancta Claras Hvælvinger, hvis Ensomhed og
 Mørhed begunstige Deres Hensigter. Giv An-
 tonia Sovedrikken i Aften; aatte og fyrretyve
 Timer efter, vender Livet tilbage i hendes Barm.
 Da er hun ganske i Deres Bold, al Modstand
 hjælper hende ikke, og hun maae aabne sin Gavn
 for Dem."

Antonia i min Bold! raabde Munkene;
 "Mathilda, hvilken Udsigt! Saa bliver jeg
 da omsider lyffelig, lyffelig ved Mathilda, ved
 Venstreb! Langt fra hvert forskende Die, fra
 enhver paatrængende Plageaand kan jeg trykke

Antonia i mine Arme, udaande min Fryd ved hendes Barm, lære hendes unge Hierte Elskovs første Henrykkelser, og uindskrænket herste over hendes Yndigheds uendelige Mangfoldighed! Ha! hvilke Glæder vente der ikke paa mig. Mine Begiærligheder sukke ikke længer under Lærernes Vægt, ethvert vildt brændende Ønske bliver tilfredsstillt! O Mathilda, hvorledes skal, hvorledes kan jeg takke Dig!? — ”

” Ved at følge mine Raad. Ambrosio, jeg lever kun for at tiene Dem; Deres Gørdeel, Deres Lykke er mit eneste Held. Indvi Deres Gandser til Antonia, Deres Hierte og Deres Venskab bliver min Eiendom. Min eneste Glæde er at befordre Deres, og min Nøie er rigelig lønnet, ved at hjælpe Dem til at opnaae Deres Ønsker. Men spild nu ingen Tid. Den Drik, jeg talde om, kan ikke faaes uden i Sancta Claras Officin. Gaae til Priorinden, hun vil ikke nægte Dem Adgangen dertil. I den nederste Ende af den store Sal er der et Skab, hvori der er adskillige Hylde fulde af Glasfer med destillerede Bande af forskiellige Farver og Egen- skaber; den Glaske, De behøver, staaer ganske allene paa den tredie Hylde paa venstre Haand. Den er fuld af nogle grønagtige Draaber; list Dem uformærkt til at komme nogle deraf i en lille Glaske; og Antonia er Deres. ”

Munken samtykkede uden Betænkning i denne skjændige Plan.

Hans Brynde, der allerede forhen havde været saa heftig, havde faaet ny Styrke ved Synet af Antonia. Imedens han sad ved hendes Seng, lod Tilfældet ham skimte nogle af de Yndigheder, som hidtil havde været skjulte for ham, og som han nu fandt fuldkommene, end hans brændende Fantasie havde afmalet dem for ham. Snart udstrakte en snechvid Arm sig, for at lægge Hovedpudden i Lave, snart lod en hurtig Bevægelse ham see en Deel af hendes kølgende Varm. Han havde neppe Magt nok over sig selv, til at kunne dølge sine Begierligheder for Antonia og hendes aarvaagne Oppasserinde. Opflammet ved Mindet om disse Skønheder, samtykkede han strax i Mathildas Plan.

Strax efter Morgenbønnen ilede han til Sancta Claras Kloster. I det Øieblik han traadte ind, faldt det hele Søsterkab i den største Forundring. Priorinden ansaae det for en stor Ære, at han værdigede hendes Kloster sit første Besøg, og søgte ved al mulig Opmærksomhed, at bevidne ham sin Erkiendtlighed derfor. Han maatte lade sig føre i Procession omkring i Haulgen, lade sig vise en Mængde Reliquier af Helgener og Martyrer, og lade sig behandle med ligesaa stor Ærbødighed, som om han kunde være Paven i egen høie Person. Ambrosio paa sin Side tog meget artig imod Priorindens Høflighedsbeviisninger, og søgte at formilde hendes Forundring over, at han havde brudt sin Beslut-

ning. Han sagde til hende, at han havde paa nærværende Tid mange Skrivtebørn, hvis Sygdomme hindrede dem i at gaae ud, og det var især dem, som trængde til hans aandelige Trøst og Bistand. Man havde gjort ham saamange Foreskillinger desangaaende, at han, omentskiøndt imod sit Ønske, ikke kunde lade være, til Himmelens Tieneste at forandre sin Beslutning, og gaae ud af sin elskede Censomhed. Priorinden roesde hans Embedsiver og Menneſteſkierlighed, og priisde Madrid lykkelig, der eiede saadan en hellig og ubesmittet Mand. Under ſlige Samtaler kom Munken omſider ind i Officinet; han ſaae Skabet; Glasſen ſtod paa det Sted Mathilda havde ſagt, og Munken fik Leilighed til ubemærket at fylde ſin lille Klatſke med Sovedrikken. Han ſpisde derpaa Frokoſt i Refectoriummet, og forlod Kloſteret, glad over det gode Udfald af hans Beſøg, ſom havde ſmiggret Nonnerne ſaa meget.

Førſt om Aftenen gik han til Antonias Bolig. Hyacintha modtog ham med Henrykkelse, og huſkede ham paa ſit Løfte, at tilbringe Natten i det Værelſe, hvor det ſpregede. Han igien tog dette Løfte. Antonia fandt han i en temmelig god Forfatning, men endnu troede hun fuldt og faſt paa Aandens Spaadom. Flora veeg ikke fra Cengen, og yttrede endnu tydeligere end forrige Nat, ſit Miſshag over Munkens Beſøg; men

han lod som han ikke mærkede det. Imedens han stod og talde med Antonia, kom Lægen.

Det var allerede merkt, man trængde til Lys, og Flora var nødt til selv at gaae ud og hente det. Men da der imidlertid var kommet en tredje Person til, og hun haabede faa Minister efter selv at komme tilbage, saa troede hun innet at blive derved. Hun var neppe gaaet ud af Stuen, førend Ambrosio sneg sig hen til det Bord, hvorpaa Antonias Medicamenter stode og som var sat hen ved et af Vinduerne. Lægen sad i Kænestolen, var syffelsat med at spørge til sin Patientindes Helbred, og gav ikke Ngt paa Munkens. Denne benyttede sig af Leiligheden, tog den uheldige Glaske op af Kommen, og kom nogle Draaber i Mixturen, hvorpaa han igien gik tilbage paa sin forrige Plads. Flora kom ind med Lys, og troede at finde alting igien i samme Stand, som hun havde forladt det.

Lægen erklærede, at Antonia kunde Dagen derpaa forlade Sengen uden al Fare, og anbefalede hende den samme Mixture, som allerede i forrige Nat havde skaffet hende en vederqvægende Søvn. Da han saa den staae paa Bordet, sagde han, at Antonia kunde nu strax tage den ind og gif derpaa sin Vel. Flora skienkede Mixturen ind i en Kop, og rakte sin Krøken den. I dette Øieblik tabde Ambrosio Modet. Kunde Mathilda ikke have sagt Feil? kunde Skinsyge ikke have forledet hende til, at ville dræbe sin Medbeilers

inde, og give hende Gift istedet for en Cove-
drif? Dette syntes ham saa rimeligt, at han
var paa Nippet at rive Koppen ud af Haanden
paa hende. Men for sild! den var allerede tomt,
og stod igien paa Bordet. Nu havde Ambrosio
intet andet Middel tilovers, end med Taalmo-
dighed at oppebie det Dreb'is, som skulde afgjøre
Antonias Liv eller Død, hans Lyksaighed eller
Fortvivlelse.

Al Frygt for at opvække Mistanke ved sin
Dvælen, eller røbe sig ved sin Sindøbevægelse,
tog han Afsked med sit Slagtoffer, og gik ud
af Stuen. Antonias Levvel var ikke saa hierte-
ligt, som sidste Gang. Flora havde foreslået
hende, at det var Udydighed imod hendes Mo-
ders Befalinger, at tage imod hans Besøg. Hun
afskildrede hende i hvilken Bevægelse han havde
været, da han traadte ind i Stuen, og hvor
syrig han havde hæftet sine Bine paa hende. Dette
var vel undgaaet Antonias Opmærksomhed, men
ikke hendes tro Piges, der nu forklarede hende
Munkens Hensigter og de Følger samme ventelig
vilde have, meget tydeligere, endskiøndt vist nok
ikke saa fint som Elvira, og bad sin unge Frøken at
omgaaes ham koldere end hidtil. Tanken om
den Udydighed hun endog skyldte sin Moders Skyg-
ge, var nok til at bestemme Antonia. Modig vilde
hun miste hans Omgang, men hun havde dog
Magt nok over sig selv, til at imodstaae ham
med Tilbageholdenhed. Verbødig og med Kælelse

takkede hun ham for hans forrige Besøg, men indbød ham ikke til at igientage dem. Nu var det Munkens ikke længer magtpaaliggende at faae hende paa andre Tanker, og han tog derfor Afsted med hende, som om det kunde være for stedsse. Flora, i den fulde Overbeviisning, at det farlige Bekendtskab var nu forbi, blev saa formildet ved hans Estergivenhed, at hun begyndte at tvivle om hendes Mistanke ogsaa kunde være grundet. Da hun lybde ham ned ad Trappen takkede hun ham for hans Bestræbelser, at befrie hendes Frosen fra hendes overtroiske Frygt for Spøgelsens Spaadom, og foiede til, at da han syntes at tage Deel i Donna Antonias Belfærd, saa kunde han være forvissat om, at erfare alt hvad der i Fremtiden hændte hende. Munkens sagde at hæve sin Stemme, da han svarede hende, for at høres af Hyacintha. Dette lyffedes ham. Han var neppe kommen ned ad Trappen med Flora, da Hyacintha traadte ud af sin Stue.

"Naar, Deres Hviærbærdighed vil dog vel aldrig gaae Deres Vej?" raabde hun; "De lovede mig jo, at De vilde blive Natten over i det Uhyffens Sovestammer der ovenpaa. Jesus Christus! jeg skulde blive allene her i Huset hos Spøgelsen? jo, saa vilde jeg nok ligge her i en fion Maade i Morgen tidlig! Vener De, at jeg har kunnet faaet den gamle dumme Snegl, den Simon Gonzalez til at holde Værelse med mig i Dag? Nei, min Gud og Glæder om jeg har!

"I Morgen! i Morgen!" siger han; og inden i Morgen er jeg ganske rede i tusende Stykker af Risser, og Drageduffer, og Spøgelse og Vælske og Dæmøner! For Guds Skyld, Deres Høiærbærdighed! forlad mig dog ikke i saadan en uheldig Tilstand! Jeg beder Dem paa mine blotte bare Knæ, hold dog Deres Løfte, vaag i Nat i det forhyrede Kammer, jag Spøgelsen ud i det røde Hav, saa vil jeg og Hyacintha betænke Dem i mine Bønner til min Dødsstund!"

Denne Anmodning ventede og ønskede Ambrosio, men alligevel gjorde han nogle forfælske Indvendinger, og lod som om han gierne vilde tage sit Ord tilbage igien. Han sagde til Hyacintha, at Manden spøgede ingensteds uden i hendes Hierne, og det var urimeligt og til ingen Nytte, og hun bad ham om at blive der. Hyacintha gav ikke efter, vilde ikke lade sig overtønde ved nogeting, og bad ham saa indstændig, ikke at lade hende blive et Kød for Dæmønen glubste Tand, at han omstøder samtykkede i hendes Begiering. Al denne foregivne Modstand skuffede ikke Klora, som af Naturen var tilbøjelig til Mistro. Hun frygtede for, at Munkens spalte en Rolle, som stred ganske imod hans sande Læremåde, da han vel intet ønskede heller, end at torde blive der; ja hun gik endogsaa saavidt, at hun holdt Hyacintha selv for at være hans Medskyldige, og satte den gamle skælske Kone i Klasse med andre Koblerster. Hun glædede sig over

at have opdaget denne Sammensværgelse imod Antonias Vre, og satte sig hemmelig for, at tilintetgjøre den.

"Saa har De da i Sinde," sagde hun til Munken med en halv ironisk og halv opbragt Mine — "Saa har De da i Sinde, at blive her i Nat? Nu, i Guds Navn! Hvem vil vel forbyde Dem det? Bliv De kun oppe, for at venter paa Spøgelseset, jeg vil ogsaa blive oppe, og Himlen give, at jeg ikke maae see noget værre, end et Spøgelse! Den hele udslagne Nat viger jeg ikke fra min Frøfens Seng. Men understaaer nogen sig, enten det saa er Spøgelse, Dievel eller Menneske, at komme ind i Stuen til os, saa skal han komme til at fortryde, at han har sat sin Fod over den Dørtærskel!"

Dette Bink var saa tydeligt, at Ambrosio forstod det meget vel. Men isfædet for at lade sig mærke med, at han blev hendes Mistanke vaer, svarede han ganske mild, at han billigede hendes Forsigtighed, og formanede hende til at blive ved med hendes Forsæt. "Det kan De forlade Dem paa!" svarede Flora. Nu førde Hyacintha ham ind i det Værelse, hvor Manden havde ladet sig see, og Flora gik ind til sin Frøfen.

Hyacintha aabnede Døren for ham med skielvende Haand. Hun vovede at kigge ind, men ikke for begge Indiernes Skatte havde hun sat sin Fod over Dørtærskelen. Hun lod Munken beholde Lyset og hendes gode Ønsker, og på-

fæde sig hastig bort. Ambrosio slog Glæden for
 Døren, satte Lyset paa Bordet, og sig selv paa
 den Stool, hvorpaa Antonia havde sat Matten
 før. Lagtet Mathildas Forsikringer, at Spø-
 gelfet havde kun været en Skabning af Antonias
 Indbildningskraft, fælde han sig dog grebet
 af en vis hemmelighedsfuld Rædsel, som han
 forgieves søgte at blive Herre over. Mattens
 Stilhed, Spøgelsehistorien, det sortrødrede Pa-
 neel i Stuen, den myrdede Elvira, hvorom
 hver en Plet mindede ham, og hans Ubished om
 hvad Virkning Draaberne havde gjort paa An-
 tonia, alt dette ængstede ham i hans nærværen-
 de Forkatning. Alligevel sysselsatte hans Tan-
 ker sig ikke saameget med Spøgelfet, som med Gif-
 ten. Havde han dræbt hende, den eneste Skab-
 ning, for hvis Skyld Livet var ham kiert, ind-
 traf Mandens Spaadom, var Antonia ikke mere
 efter den bestemte Tids Forløb, og han var det
 diævelske Rædsel til hendes Død? — Disse Mu-
 ligheder vare altfor gyselige, til længere at nære
 Tanken om dem. Han forjog disse rædsomme
 Billeder, men de indfandt sig strax igien for hans
 Bine. Mathilda havde forsikret ham, at Sø-
 vedruffens Virkning vilde være hastig; nu lyt-
 te han frygtfuld og dog nysgierrig efter, om der ikke
 var nogen Støj inde i Sideværelset. Endnu var
 alting tyst. Han formodede, at Draaberne
 maatte endnu ikke have begyndt, at yttre deres
 Kraft. Den Priis, som nu stod paa Spillet

for ham, var stor; et Dieblig skulde afgjøre hans Glendighed eller hans Lykke. Mathilda havde lært ham de Kiendetegn, hvorpaa han kunde vide at Antonia var levende endnu, og paa dette Forsøg beroede hans hele Haab. Hver Minut voxede hans Utaalmødighed; hans Angest blev mere levende, hans Rædsel heftigere. Da han ikke var istand til at udholde denne qvallsulde Uvisshed, søgte han at adsprede sig noget ved at lade fremmede Tanter indtage hans egne Plads. Vi vide allerede, at Bogsamlingen stod paa en Hyldetæt ved Bordet, og lige overfor Sengen. Ambrosio tog en Bog og satte sig hen ved Bordet med den, men de Blade hans Dine først faldt paa, kunde ikke fængsle hans Opmærksomhed. Antonias og den myrdede Elvira's Billeder svævede stedse for hans Fantasi; han blev rigtig nok ved at læse, men hans Dine glede over Ordene, uden at hans Siel vidste mindste Smule af Indholdet.

Imedens han sysselsatte sig saaledes, kom det ham for, som om han hørde nogen gaae. Han dreiede Hovedet om, men saa ingen. Han tog igien fat paa Bogen, men saa Minuter efter hørde han samme Lyd, som syntes at blive ledsaget af en Hvielen. Nu sprang han op, saa sig om, og blev vaer, at Døren ind til Alkoven stod paa Klem, uagtet Skudden havde været flaaet for, da han kom ind i Kammeret. Han vidste det af at han havde prøvet paa at aabne den, men fundet den lukket inden for.

"Hvad kan det betyde?" tænkte han; "hvad kan Årsagen være, at denne Dør nu er lukket op?"

Han gik henimod den, stødte den op paa vilb Bæg, og saae ind i Alkoven, men der var ingen. Han stod ubestemt, men nu hørde han en Stønnen inde i Siderærelset, hvor Antonia laae, og formodede, at Draaberne begyndte at virke. Men da han lyttede opmærksommere efter, fandt han, at Lyden kom fra Hyacintha, som var falden i Svøn ved Siden af Antonias Seng, og snorkede ret af Hjertensgrund. Han listede sig tilbage i det andet Kammer, og grundede paa Årsagen til at Alkove-Døren var blevet aabnet, som han slet ikke kunde begribe.

Laus gik han op og ned ad Gulvet. Nu standsede han, og Sengen opvakte hans Opmærksomhed. Gardinerne vare kun halv tiltrukne. Han sukede uvilkaarlig.

"Denne Seng," sagde han med sagte Røst, "denne Seng var Elvira's! Her slumrede hun saa mangen rolig Nat, thi hun var god og skyldfri. Hvor sund og qvægende maae hendes Svøn ikke have været, og dog sover hun nu sundere! Men sover hun ogsaa virkelig? O! Gud give det! Men hvad, om hun i denne skumle, tause Stund steg op af sin Grav? om hun brød ud af sin Liggelise, og svævede harmfuld forbi mine forbandede Dine? O! aldrig kunde jeg overleve det! Endnu engang at see disse dræben-

de Konvulsioner, at see disse blodsfoulmende Aarer, denne blaaagule Karve, disse Dine, som Smerten havde præstet ud af deres Huler! — at høre hende spaae mig en Fremtid fuld af Straf, at true mig med Himlens Hævn, og foreholde mig de Misgierninger, som jeg har begaaet, og som jeg end nu er paa Veien til at begaae — — Almægtige Naadens Gud! hvad er det?!”

Her standsede han, thi hans Dine, som just faldt hen paa Sengen, viisde ham, hvordan Gardinet bevægede sig langsomt frem og tilbage. Dette Syn svævede nu for hans ængstede Siel, og han troede næsten, at han saae Elviras Gienfærd ligge i Sengen. Alligevel behøvede han kun nogle Minuter, for igien at fatte sig — ”Det var intet andet end Vinden!” sagde han.

Nu gik han igien op og ned ad Gulvet, men en uvilkaarlig Jælelse af Frygt og Urolighed henvendte altid hans Dine igien til Sengen. Ubestemt gik han nærmere hen til den. Han standsede førend han gjorde det Par Trin, rakte sin Haand tre Gange ud, for at tage Gardinet tilside, og trak den ligesaa tit tilbage.

”Enfoldige Frygt!” raabde han endelig, skamfuld over sin Svaghed, gik hen mod Sengen, da en hvidklædt Skikkelse i det samme foer ud deraf, smuttede forbi ham, og ilede hen mod

Alfken. Raseri og Fortvivlelse laande nu Munken det Mod, han hidtil havde manglet. Han sloi tilbage, forfulgde Skikkelsen og søgte at faae fat paa den.

"Aand eller Dævel, jeg har Dig!" raabte han, og tog Giengangeren i Armen.

"Jesus Christus!" streg en klar Stemme; "hvor Deres Høiærværdighed taget haardt! det var ikke ondt meent, dertil skal Gud være mit Vidne!" Disse Ord, og den Arm Munken havde fat i, overtydede ham om den formænte Aands Regemlighed. Han traak Skikkelsen nærmere hen til Bordet, holdt Lyset op til Ansigtet af den, og gienkiendte — Jomfrue Flora!

Uergerlig over, at han havde været saa bang for saadan en ubetydelig Marsag, spurgte han hende i en temmelig streng Tone, hvad hun havde at bestille her? Flora, som var skamfuld over at være bleven grebet paa ferske Gierninger, og forskrækket over Ambrosios vrede Mafyn, faldt paa sine Knæ, og lovede at bekiende alleting.

"Jeg sværger Deres Høiærværdighed til," sagde hun, "at det gior mig hiertelig ondt, at jeg har voldt Dem Krolighed, som rigtig slet ikke var min Hensigt. Jeg haabede at smutte ligesaa fredelig ud af Stuen, som jeg var kommen ind i den, thi naar De ikke havde faaet at vide, at jeg havde luret paa Dem, saa var det jo det selvsamme, som om jeg slet ikke havde giort det.

Det var rigtig nok ikke ret gjort, at jeg vilde gaae paa Luur efter Dem — det kan jeg ikke nægte; men Herre Gud! et stakkels svagt Vige-barn kan jo ikke altid imodstaae sin Nysgierri-ghed! Jeg havde saa stor Lust til at faae at vide, hvad De tog Dem for, at jeg rigtig ikke kunde bare mig; jeg maatte spionere lidt ud, uden at nogen skulde mærke det. Jeg lod derfor den gode Madame Hyacintha blive inde ved min Frøkens Seng, og listede mig ind i Alkoven. Jeg vilde ikke forstyrre Dem, og lagde i Begyndelsen kun Diet til Nøglehullet, men jeg kunde ikke see det mindste; derpaa skød jeg ganske sagte Slaaen fra, og smuttede ind, imedens De sad og vendte Ryggen mod Alkoven. Jeg hoppede op i Sen-gen, og laae saa stille som en Muus bag ved Gardinerne, indtil Deres Høiærværdighed fandt mig og fik fat paa mig, førend jeg kunde faae Stunder at komme bort igien. Det er den rene klare Sandhed, det swærger jeg Deres Høiærværdighed til, og jeg beder Dem tusinde gange om Forladelse for min Uartighed.”

Medens hun sagde dette, havde Munkens Stunder til at fatte sig igien.

Han lod sig nøie med at læse den bødserdi-ge Synderinde Texten for, om hvor farligt det er at være nysgierri, og hvilken flet Handling hun nyelig havde begaaet. Flora erklærede, at hun var overtydet om sin Brøde, og vilde just til at aflægge det Løfte, aldrig mere at gjøre sig

skyldig i nogen saadan Forfeelse, og gaae ydmyg og sønderknust ind i Antonias Værelse, da Alfovedøren i det samme foer op, og Hyacintha styrtede bleg og aandeløs ind:

"O Fader! Fader! raabde hun med en Stemme, som var næsten qvast af Skrek, "hvad skal jeg gjøre! hvordan skal jeg bære mig ad! Utter nye Spektakler! Ulykke hist og Ulykke her! Det er intet andet, end det ene Liig oven paa det andet! o, det bliver min Død! det bliver min Død!"

"Tael! tael!" raabde Flora og Munken med een Mund, "hvad er der hændet! hvad er der paa Færde?"

"O! nu faaer jeg endnu et Liig paa Halsen! af, jeg er vist bleven forgiort og forhexet, baade jeg og mit Huus og alt hvad jeg eier! Den stakkels Donna Antonia! der ligger hun jo i Krampestag, ligesom hendes salig Moder! Spøgelse havde rigtig nok Ret! ja, Spøgelse havde rigtig nok Ret!"

Flora styrtede eller, rettere sagt, fløi ind til sin Brøken; Ambrosio fulgde efter hende, skielvendes af Frygt og Haab. De fandt Antonia i den Tilstand, som Hyacintha havde beskrevet, pineet af skræffelige Krampetrækninger, hvori man forgieves søgde at skaffe hende Lindring.

Munken sendte strax Hyacintha til Klosteret med Befaling at Fader Pablos maatte strax følge med hende.

"Jeg vil gaae og hente ham" svarede Hyacintha, "og sende ham herhid," men selv at følge med ham, det lader jeg vel blive! Mit Huus er forhexet, og jeg sætter aldrig i min Levetid mine Been mere i det.

Med denne Beslutning gik hun til Klosteret, forrettede det Nødvendige, hvori Ambrosio havde sendt hende, og begav sig derpaa hen til den gamle Simon Ganzalez, i det faste Korsæt ikke at vige fra hans Side, førend han var bleven hendes Mand, og hun var flyttet ind til ham.

Saa snart Fader Pablos fik Die paa Antonia, erklærede han hende at være uden Redning. Krampetrækningerne varede en Time, men endogsaa hendes bitterste Lidelser var intet imod den Helveds Qual, som hendes Jammer frembragde i Ambrosios Siel. Hvert et Suk var et Dødsstik i hans Hierte, og tusende Gange forbandede han det Dødelik, da han havde samtykket i saadant et diabolisk Anslag. Efter en Times Forløb sagtnedes Konvulsionerne lidt efter lidt, og Antonia blev roligere. Hun folde sin nærforestaaende Opløsning, og sin wundgaaelige Død.

"Værdige Ambrosio," sagde hun med svag Stemme, og trykkede hans Haand til sine Læber; "nu tør jeg uden Frygt bevidne Dem min hele Taknemmelighed for Deres Omhu og Guds-

hed. Jeg ligger paa min Sotteseng, een Time endnu, og det er forbi. Uden Tilbageholdenhed tør jeg nu tilstaae for Dem, at det voldte mig Sorg at frasige mig Deres Omgang, men det var min Moders Bud, og jeg kunde aldrig være hende ulydig. Jeg døer gierne; der er kun faa som ville sørge over mit Tab — der er kun faa, over hvis Tab jeg sørger. Iblandt disse faa er De den første! — men vi sees igien, Ambrosio! i Himmelen samles vi igien; der vil min Moder smile kjerligt ad vort fornyede Venstreb.

Hun sang. Abbeden gik, da hun nævnte Elvira. Antonia troede, at det var Medynk og Sorg over hendes Død, som rystede hans Siel.

"De sørger over min Død, Fader?" blev hun ved; "o! suk ikke derover. Ingen Brøde betynger min Samvittighed, i det mindste veed jeg af ingen, og uden Frygt giver jeg min Siel tilbage til ham, som gav mig den. Jeg har kun lidet at bede Dem om, o, aflaae mig ikke dette lidet! Lad læse en hellig Messe for min Siels Hvile, og endnu en for min elskte Moder. Jeg tvivler rigtig nok ikke længer om, at hun jo bliver i sin Grav, thi jeg er nu overtydet om, at jeg har bedraget mig, og min Bildfarelse bliver mig tydelig, nu da jeg seer at Aandens Spaadom var urigtig. Thi jeg døer jo tidligere end den sagde? Men enhver har sine Feil; — min Moder kan jo ogsaa have haft nogle, om"

endskiøndt jeg ikke kiendte dem, og derfor ønsker jeg, at der maae blive læst en Messe for hende. Det liden jeg endnu eier vil bestride Omkostningerne. Hvad der bliver tilovers — testamenterer jeg min Tante Leonella. Naar jeg er død, lad da Marquien de las Cisternas vide, at hans Broders ulykkelige Familie vil ikke længer være ham til Byrde. Men maaskee er jeg uretfærdig; — der siges jo, at han er syg; — maaskee havde han gierne villet taget mig i sin Beskyttelse, hvis det havde været ham muligt. — Siig ham altsaa blot, Fader, at jeg er død — og om han endogsaa ikke har handlet saa aldeles ret imod mig — saa har jeg tilgivet ham det af mit inderste Hierte. Og nu — beder jeg Dem kun endnu om Deres — Forbøn. Lov at mindes mig — saa vil jeg døe — uden Sorg — og Angest. — ”

Ambrosio lovede hende alt, og gav hende Afslad. Hver Minut forkyndte Dødens Nærmelse. Antonias Hine vare dunkle, hendes Hierte slog langsomt, hendes Fingre bleve stive og koldske, og Klokken to om Morgenen sov hun ind uden et Suk. Saa snart hun havde opgivet Anden gik Fader Pablos bort, inderlig rørt over dette sørgelige Optrin, Flora derimod udødsde sin Kummer i de bitterste Beklagelser. Ganske andre Betsymringer lysselsatte Ambrosio; han sølde Antonias Pulsslag, som Wachsilda havde forskækket ham, vilde overtyde ham om, at hendes Død

var kun forstilt. Han sølde Pulsen slaae, og hans Hierte sømmede i Henrykkelse. Imidlertid dulgte han meget omhyggelig sin Glæde over sin Plans lykkelige Udfald. Med dybt nedbøjet Ansigt henvendte han sig til Flora, og formanede hende til, ikke at overlade sig til en unyttig Kummer; men hendes Taarer vare altfor oprigtige, til at hun skulde kunne følge hans Raad, hun svarede ham kun med endnu stærkere Graad. Munken forlod hende med det Løfte, selv at ville sørge for Begravelsen, og skyndte sig dermed saameget som muligt, som han foregav, af Venstreb for Hyacintha. Floras Smerte tillod hende neppe at høre, hvad han sagde. Han ilede bort, og fik Tilladelse af Priorinden, at turde bisætte Liget i Sancta Claras Høvelvinger. Om Fredag Morgen ganske tidlig, blev Antonia begravet med de sædvanlige Høitideligheder.

Samme Dag kom Leonella til Madrid, for at lade Elvira see hendes unge Egtemand. Adskillige Omstændigheder havde opfat hendes Reise fra om Tirsdagen til om Fredagen, uden at hun havde været istand til at melde sin Søster denne lille Forandring i hendes Plan. Med hendes virkelige gode Hierte, og med den oprigtige Deeltagelse hun stedse havde følt for Elvira og hendes Datter, var hendes Sorg over begge pludselige Endeligt endnu større, end hendes Forbauselse. Ambrosio underrettede hende om Antonias Testamente, og lovede hende, saasnart Elvira's ube-

tydelige Plutgiæld var betalt, at sende hende Dørskuddet. Da hun nu ikke havde mere at bestille i Madrid, skyndte hun sig at komme tilbage til Cordova.

Tiende Kapitel.

Oh! could I worship aught beneath the skies,
That earth hath seen or fancy could devise,
Thine altar, sacred Liberty, should stand,
Built by no mercenary, vulgar Hand,
With fragrant turf and flow'rs as wild and fair
As ever dress'd a bank or scented summer air.

O! tyrkede jeg noget under Himlen,
Hvad Jorden saae, hvad Tanken kunde skabe,
Da, hellig Frihed! skulde staae Die Alter
opreist, men ei ved leiet Trældoms Hænder,
af Græsterv, smykket ud med hvert et Blomster,
der pryder Dækkens Bred og Beslægt aander.

Cowper.

Imedens Lorenzo henvendte sin hele Opmærksomhed paa, at faae sin Søsters Mordere afstraffede, vidste han kun lidet af den Fare, som

truede ham fra en anden Kandt. Han kom, som vi allerede vide, først tilbage til Madrid den Dags Aften, da Antonia blev begravet. Han maatte forevise Kardinalhertugens Befaling for Stor-Inquisitoren, (hvilket han ikke torde lade være, da det gik om offentlig at arrestere en af Kirkens Tjenere) meddele sin Onkel og Don Ramirez sit Forhavende, forsamle et tilstrækkeligt Antal ledsagere, for ikke at have nødig at frygte for Modstand, og alt dette beskæftigede ham lige til Midnat. Han havde altsaa ingen Stunder til at erkundige sig om sin Elskte, og vidste ikke et Ord hverken af hendes eller hendes Moders Død.

Marquiens Liv var ingensunde ude af Fare; hans Vanvittighed var forbi, men den havde saaledes udtømt hans Kræfter, at Lægerne undvege at sige de følger, som den maaskee kunde have. Raymond selv ønskede intet inderligere, end at Graven skulde forene ham med hans Agnes. Livet var ham forhadet; intet paa Jorden syntes ham at fortjene mindste Opmærksomhed; og han haabede paa een gang at erfare, at Agnes var hævnnet og han indvietet til Døden.

Lorenzo, ledsaget af sin Vens varmeste Vnster, stod uden for Sancta Claras Klosterport en hel Klokketime for den af Moder Ursula bestemte Tid. Han havde sin Onkel, Don Ramirez de Mello, og en Deel haandfaste Politiebetiente med sig. Hvor stort deres Antal endog

var, blev det dog ikke bemærket, thi der stod allerede en Mængde Tilskuere ved Klosterporten, for at see paa Processionen, og man formodede derfor naturligviis, at Lorenzo og hans Selskab stode der i samme Hensigt. Folket traf sig tilbage, saasnart det gienkiendte Hertugen af Medina, og gjorde Plads for ham og hans Følge. Lorenzo stillede sig ligeover for den store Port, hvorfra Processionen skulde komme ud. Nu, da Priorinden ikke længer kunde undvige ham, ventede han taalmodig paa hendes Ankomst, som var bestemt til præcis Klokkeren tolv.

Nonnerne forrettede deres til Sancta Claras Ære indstiftede Gudstjeneste, hvori ingen Vanhellig tillodes at tage Deel. Vinduerne i Kapellet vare oplyste. Man hørte den høitidelige Orgeltone, som ledsagede det qvindelike Chort i den stille Nat. Nu sang Choret stille, og opløsde sig i en melodisk Solo; Sangerinden var den samme Nonne, som havde Sancta Claras Rolle i Processionen. Hertil udsøgte man stedse den smukkeste Pige i hele Madrid, og den, paa hvem Valget faldt, ansaae det for en overmaade stor Ære. Saa længe Musikken varede, hvis tryllende Toner endnu bleve forskionnede ved Kræften, vare alle idel Ære; en almindelig Stilhed herskede i den hele Forsamling, og ethvert Hierte fælde sig igiennemtrængt af Andagt, — ethvert undtagen Lorenzos. Han vidste, at iblandt dem, der priisde en naadig Gud i saadanne

hellige Sange, var der mange, som indhyllede de forfæstede Synder i Hellighedens Klædebon, og deres Hymner gjorde ham deres Hyfleri fun erdnu affkyeligere. Længe havde han med Misbag og Foragt lagt Mærke til den Overtro, som fængsler Madrids Beboere. Hans sunde Fornuft havde lært ham at kiende Munkenes Konstgr og den grove Dumbhed i deres Underværker og deres foregivne Reliquier. Han rødmede ved at see sine Landsmænd lade sig føre bag Lyset af flige latterlige Bedragerier, og ønskede sig kun en Leilighed til at befrie dem fra Munkelærkerne. Den saalænge forgieves ønskede Leilighed havde han da omsider fundet. Han besluttede ikke at eade den gaae sig unyttet af Hænderne, men med llvende Farver at afmale for Folket, hvormange glændige Misbrug der hersker i Klosterne, og hvor uværdig det geistlige Klædebon mange Sange er til almeen Beundring. Han længdes blot efter det Dieblif, da han kunde rive Masken af Hyflerne, og overttyde sine Landsmænd om, at et helligt Udvortes skiuier ikke altid et dydigt Hierte.

Gudstieneften varede indtil Klosterflokken slog tolv. I det Dieblif den lod, holdt Musikken op; Stemmerne døde blidelig hen, og snart efter forsvandt Lyfene af Kapelvinduerne. Lorenzos Hierte bankede høit, da han tænkte sig Udførelsen af sin Plan saa nær. Ifølge den Overtro, som er Almuen saa egen, havde han

beløvet sig paa nogen Modstand; men han stolede paa, at Moder Sancta Ursula vilde vel have gode Grunde til at retfærdiggjøre hans Afsærd. Han fattedes ikke paa Mandskab, til at afværge Almuens første Tilbød, saalænge indtil han kunde komme til at forklare sig; han var blot bange for, at Priorinden kunde have fattet Mistanke om hans Afslag, og skaffet den Monne af Bøn, paa hvis Udsagn alting beroede. I dette Tilfælde frygte han ikke gaae hen og anklage Priorinden paa Grund af en blot Mistanke, og han var derfor lidt bange for sit Korehavendes Udsæld. Den Rolighed, som syntes at herske i Klosteret, satte igien Mod i ham, men han ventede dog derfor ikke mindre utaalmelig paa det Gieblik, da Moder Ursulas Nærværelse ikke skulde lade ham beholde nogen Tvivl tilovers.

Kapuzinerabbedit blev kun adskildt fra Nonneklosteret ved Haugen og Kirkegaarden. Munkene vare blevene indbudne med til at tage Del i Processionen. Nu kom de to og to med brændende Fakler i Hænderne, og under høitidelige Hymner til Sancta Claras Ære. Hader Pablos gik i Spidsen for dem, fordi Abbeden havde ladet sig undskylde.

Folket gjorde Plads for den hellige Procession, og Munkene stillede sig i to Rækker paa begge Sider af den store Port. Nu aabnedes ogsaa Klosterporten, og det kvindelige Chor tog vede igien i fulde Harmonier. Foran gik en

Hob søngende Nonner. Munkene fulgte parviis og med langsomme og afmaalte Trin efter dem; efter dem kom Novitsinderne; de bare ingen Kæder, men gik med nedflagne Dine og vare sysselsatte med deres Rosenkrandse. Derpaa kom en yndig, ung Pige, som skulde forestille Sanct Lucianus; hun havde et Guldbækken i Haanden, hvori der laae to Dine; for hendes egne Dine havde hun et Gløiels Wind; en anden Nonne flædt som en Engel, ledsagede hende. Efter disse to fulgde Sancta Catharina, med en Palmegreen i den ene og et glimrende Sværd i den anden Haand; hun var hvitflædt, og hendes Haar var prydet med skinnende Diamanter. Efter hende saae man den hellige Genovieva, omringet af en Mængde smaa Nisser, der snart satte sig i allehaande løierlige Stillinger, snart trak hende i Kiolen, for at afvende hendes Opmærksomhed fra en Bog, hvori hun læste uden at vende Dinene fra den. Disse lystige Smagsfrabater tiende meget til at more Tilskuerne, der yttrede deres Bifald ved en idelig Skoggerlatter. Priorinden havde med Villie udsøgt en Nonne, hvis Væsen af Naturen var høitideligt og alvorligt. Hun behøvede ingeniunde at fortryde sit Valg; thi alle Nissernes Krumspring vare spildte; Sancta Genovieva gik uden at forandre en Muskel, eller uden en eneste Gang at trække paa Smilebaandet.

Enhver af disse Helgeninder var adskildt fra den følgende ved en Hob syngende Nonner, som priiede dem i høie Hymner, men dog altid med den Tilfald, at Sancta Clara, Klosterets Skytshelgeninde stod endnu høiere. Nu kom en lang Række af Nonner, der allesammen, ligesom de syngende, bære brændende Fakler i Hænderne. Derpaa kom Sancta Claras Reliquier nedlagte i Urner, hvorpaa Arbeidet var ligesaa kostbart, som Materien, hvoraf de vare giorte; men Lorenzo havde ingen Dine derfor; har stirrede blot paa en Nonne, som bar et Hierte. I Følge Theodors Beskrivelse tvivlede han ikke om, at det jo var Moder Ursula. Hun syntes at see sig ængstelig om, og hendes Dine faldt snart paa Lorenzo, som stod foran i den Hob, som Processionen skulde gaae igiennem. Glædens Rødme trak sig over hendes blege Kinder, og hun hviskede hurtig til sin Ledfagerinde: "vi ere frelst! der staaer hendes Broder."

Lorenzo blev nu roligere, og saae i al Mag paa Resten af Hvitideligheden. Nu tiltrak den meest glimrende Prydelse sig hans Opmærksomhed: det var en Slags Throne, rigelig besat med Juveler, og stærk oplyst. Den rullede frem paa Hiul, som ikke kunde sees, og ved begge Siderne af den, svævede adskillige deilige Børn, flødte som Serapher. Den blev trukken af Sølvstyer, hvori der laae den yndigste Skabning noget Die kunde see. Det var en Skione

hed, som forestillede Sancta Clara; hendes Klædebon var af en umaadelig Værdi, en Krands af Diamanter dannede en kongelig Glorie om hendes Hoved, men alligevel fordunklede hendes egne Vindigheder dette Smykke. Da hun kørte forbi, hørde man Klædes Hvissen iblandt hele Hoben. Endogsaa Lorenzo tilstod hemmelig, at han havde aldrig seet nogen fuldkommere Skønhed, og hvis hans Hjerte ikke havde tilhørt Antonia, var det blevet denne fortryllende Piges Offer. Han betragtede hende nu kun som en smuk Statue, ydede hende kun kold Beundring, og tænkte ikke mere paa hende, saasnart hun var kommen ham ud af Synet.

"Hvad hed hun?" spurgte en af de Omkringstaaende, saaledes at Lorenzo hørte det.

"Virginia de Villa" Franca, hvis Skønhed De sikkert allerede tit har hørt nævne. Hun bliver opdraget i Sancta Claras Kloster, og er i Slægt med Priorinden, som med Rette har udvalgt hende til Processionens Prydelse."

Thronen rullede videre frem. Bag efter den kom Priorinden selv, som med en from og hellig Mine anførte de øvrige Nonner, og sluttede Processionen. Hendes Gang var langsomt og hendes Mine løstede op mod Himmelen; hendes rolige, stille Ansigt syntes at være ligegyldigt mod alle jordiske Ting, og intet hos hende røbede den hemmelige Stoltthed, hvormed hun fremviesde hendes Klosters Pragt og Riigdom.

Ethvert af hendes Trin blev ledsaget af Almindens Bønner og Betsignelser; og den almindelige Beskyttelse var derfor desto større, da Don Ramirez sprang frem, og forkyndte hende, at hun var hans Fange.

I et Dieblisk gjorde Forbauselsen Abbedissen maalløs og ubevægelig, men saasnart hun igien havde fattet sig, kreg hun over Vanhelligelse og Ugudelighed, og anraabde Folkets Bistand til at frelse en af Kirkens Døttre. Man var allerede paa Veien at adlyde hende, da Don Ramirez, hvem Politie Berichterne beskryvede imod Almindens første Kaseri, bød Rolighed og truede med Inquisitionens strengeste Hævn. Ved dette frygtede Ravn sank enhver Arm, og ethvert Sværd gik igien ind i sin Skede. Priorinden selv blegnede og skælvede. Den almindelige Gribhed overtydede hende om, at Ustyrlighed vilde være hendes eneste Haab, og med bævende Stemme bad hun Don Ramirez at sige hende, hvad det var for en Misgjerning man beskyldte hende for.

"Det vil J erfare naar Tiid er," svarede han; "men først maae jeg bringe Moder Sancta Ursula i Forvaring."

"Moder Sancta Ursula? igientog Priorinden med svag Røst.

Nu saae hun sig om, og blev Lorenzo og Hertugen vaer, som stode bag ved Don Ramirez. "Almægtige Gud!" raabde hun, og slog

Hænderne sammen i Fortvivelse, "jeg er forraadt!"

"Forraadt?" afbrød Sancta Ursula hende, som nu blev ført frem af nogle Politiebetiente tillige med en anden Kvinde, hendes ledsagerinde i Processionen; "nei, ikke forraadt, men ræbet. Kiend Eders Anklagerinde i mig; I veed ikke, hvor nære jeg er underrettet om Eders Brøde. — Sennor, "blev hun ved, og henvendte sig til Don Ramirez, "jeg overgiver mig til Dem. Jeg anklager Priorinden i Sancta Klaras Kloster for Mord, og med mit Liv staaer jeg inde for denne Klages Sandhed."

Et almindeligt Forbauselses Skrig gienlød igiennem den hele Forsamling, og man ædslede eensstemmig en Forklaring. De skielvende Mønstre, som vare forkrækkede over dette Oprør, flygtede til alle Sider. Nogle ilede igien ind i Klosteret, andre søgte Tilflugt hos deres Venner, og mange, som ikke havde Følelse uden for den nærværende Fare, rendte op og ned ad Gaderne, men uden at vide hvorhen, og blot for at undvige Lummelen. Den lille Virginia var en af de første Flygtende.

For desto bedre at kunne see og høre Sancta Ursula, forlangde Folket, at hun skulde holde sin Tale oppe fra den ledige Throne. Hun steg derfor op paa den glimrende Maschine, og talde saaledes:

”Min Udfærd som Nonne og Fruentimmer vil maaſkee synes ſælſom og uſømmelig, men Nødvendigheden vil fuldkommen retfærdiggjøre den. En Hemmelighed, en gyſelig Hemmelighed hviler tungt paa min Siel; aldrig vil jeg igien blive rolig, førend jeg har aabenbaret den for Verden, og har ſkaffet det uſkyldige Blod, ſom ſkriger om Hævn op af Graven, Dpreisning. Jeg har vovet meget for at finde Leilighed til at lindre min Samvittighed. Havde dette Forsøg paa at aabenbare hendes Forbrydelse mislykkedes mig, havde Priorinden blot haft den ſørneste Miſtanke om, at jeg var underrettet om hendes Hemmelighed, ſaa havde min Undergang været uundgaaelig. Men Englene, ſom ſtedſe beſkyttede den, ſom fortjener deres Raade, have bevaret mig for en Opdagelſe. Jeg kan derfor nu fortælle Eder en Hiſtorie, ſom vil igiennemtrænge enhver Ketſkaffen med Rædſel og Afſky. Ja, jeg vil rive Sløret af Hykleriet, og viſe vildfarende Forældre, hvormange Farer der true den Ulykſſelige, ſom ſtaaer under Kloſtertyranniets Herredømme.”

Iblandt Sancta Claras Nonner var ingen elſkvoerdigere, ingen vennehuldere, end Agnes de Medina. Jeg kiendte hende nøie; hun beſtroede mig enhver af ſit Hiertes Hemmeligheder; jeg var hendes Veninde, hendes Søſter, vi elſkede hinanden varmt og oprigtigt. Heller ikke var jeg den eneste, ſom yndede hende. Hendes

ustrømtede Fromhed, hendes Kærlighed, hendes
 englelige Tænkemaade gjorde hende afholdt af en-
 hver Monne, der selv fortiente Agtelse. Endogs-
 saa Priorinden, denne stolte, hovmodige, barske
 Kone, kunde ikke nægte Agnes et Bifald, hvorefter
 med hun ikke bærede nogen anden. Men hvem
 har ikke sine Feil? Af! ogsaa Agnes havde en
 skrøbelig Time; hun frænkede vor Ordens Love,
 og tiltraf sig derved den uforsønlige Priorindes
 bittereste Had. Sancta Claras Regler ere strenge;
 men i Tidens Længde vare mange af dem deels
 blevene glemte og forsmittede, deels formildede, ifølge
 alles Samtykke. Den Bod, som var paalagt
 for Agnes's Forbrydelse, var høist grusom, var
 umenneskelig. I lang Tid havde ingen tænkt
 paa denne Lov; men af! den var dog endnu til,
 og den hævngierrige Priorinde besluttede igien
 at give den Kraft og Gyldighed. Ifølge dens
 Udsagn skulde Synderinden styrtes ned i et løn-
 ligt Fængsel, hvis Bestemmelse det var for evig
 at dølge dette Offer for Grusomhed og overtroisk
 Tyrannie for Verdens Dine. Paa dette ræd-
 somme Opholdssted skulde hun leve i en stedseva-
 rende Gensomhed, udeluft fra al menneskelig
 Omgang, og troet død af alle dem, hvis Kier-
 lighed maaskee kunde have tænkt paa hendes Frel-
 se. Der skulde hun hensmægte alle sine øvrige
 Levedage, uden anden Næring end Vand og
 Brød, uden anden Trøst end hendes Taarers
 frie Løb."

Denne Beretning opvakte en saa almindelig Forbittrelse, at Sancta Ursula maatte holde op i nogle Minuter. Først da Larmen var forbi, og Forsamlingen igjen var stille, blev hun ved i sin Tale, imedens Priorindens Miner robede hendes tiltagende Frygt ved hvert Ord.

”Tolv af de ældste Nonner bleve sammenkaldte for at raadslaae; jeg var deriblandt. Priorinden afmaalede Agnes's Forseelse med overdrevne Farver, og paastod uden Betænkning, at hiin, næsten glemte Lov skulde fornyes. Til Skændsel for vort Køn vare det sagt, at enten Priorindens Wille var saa frygtet i Klosteret, eller ogsaa, at Mismod, Eensomhed og Selvfornægtelse havde forhærdet og opirret Hierterne saaledes, at dette barbariske Forslag fik nie Stemmer iblandt tolv for sig. Min var ikke deriblandt. Mange Leiligheder havde overtydet mig om Agnes's Dyder; jeg elskede og beklagede hende oprigtig. Bertha og Cornelia vare paa min Side; vi satte os af alle Kræfter imod Priorindens Forehavende, og hun saae sig nødt til at forandre det. Uagtet Stemmerne's Fleerhed, som var paa hendes Side, var hun dog bange for, aabenbar at bryde med os. Hun troede, at i Forbindelse med den Medicinske Familie vilde vi være hende formægtige; tillige vidste hun, at intet kunde frelse hende fra Undergang, naar hun gav Agnes ud for at være død, og denne Ulykkelige saa siden blev opdaget i Gængselet.

Hun opgav altsaa sin Plan, endskiøndt høist usgierne. Hun udbad sig nogle Dage, for at op- tænke en Straf, hvorimod ingen af Søstrene kunde have noget at indvende, og lovede at sammenfalde os igien, saasnart hun havde fattet en Beslutning. To Dage gik hen; den tredie Dag henimod Aften hed det, at der skulde holdes For- høer over Agnes Dagen paa, for at skærpe eller formilde hendes Straf, ifølge hendes Udfærd."

"Natten før dette Forhør sneg jeg mig ind i Agnes's Celle, imedens de andre Nonner, som jeg troede, laae og sov. Jeg trøstede hende saa godt, som jeg kunde; jeg bad hende, at fatte Mod, at stole paa sine Venners Hielp, og lærte hende visse Tegn, hvorefter hun skulde besvare Priorindens Spørgsmaal enten med Ja eller Nei. Jeg vidste, at dette grumme Kruentimmer vilde søge, at sætte hende i Forlegenhed, gjøre hende bange og forvirret, og jeg frygtede for den List, hvormed man vilde søge at afløkke hende en Be- kiendelse, der kunde styrte hende i Ulykke. Da det var mig yderst magtpaaliggende, at følge mit Besøg, blev jeg kun meget kort Tid hos hende. Med Bøn om at hun skulde være ved frit Mod, med Taarer, som blandedes med hendes, omfavnede jeg hende kjerligen, og vilde just for- lade hende, da jeg hørde Lyden af Trin nærme sig til Cellen. Jeg foer tilbage fra Døren; et Gardin, som hængde for et stort Krucifix, til- bød mig et Tilflugtssted, jeg ilede, at skjule mig

bag ved det. Døren aabnedes, og Priorinden kom ind med fire andre Nonner. De gik henimod Agnes's Seng. Abbedissen bebreidede hende sin Forbrydelse i de bittreste Udtryk, sagde, at hun var en Skændsel for Klosteret, et Uhyre, som man maatte stille Verden ved, og befalede hende, at udtømme et Bæger, som en af Nonnerne nu rakte hende. Overtødet om at Døden laae i denne Drik, skielvende over at see sig paa Evighedens Bred, sagde den Ulykkelige ved de meest rørende Bønner at smelte Priorindens haarde Herte. Hun bad om sit Liv, med Ord, som vilde have bevæget selv en Dæmning. Hun lovede taaligen at underkaste sig enhver Straf, enhver Skændsel, det grumme Fængsel, alle Piinsler, naar man kun vilde lade hende leve! o! kun endnu en Maaned, en Uge, en Dag! Urørt hørte hendes uforsønlige Kiende hendes Klager, og sagde til hende, at i Begyndelsen havde det rigtig nok været hendes Hensigt, at lade hende beholde Livet, men hun maatte takke sine egne Bønners Modstand for, at man nu maatte gribe til andre Midler. Hun havde nu intet andet Valg, end at synke Giften; hun maatte derfor anbefale sig til Guds og ikke til et Menneskes Barmhertighed, thi inden en Time var hun blandt de Dødes Tal. Da Agnes saae, at alle Bønner vare spildte for at røre den Kølesløse, forsøgte hun at springe ud af Sengen, og raabe om Hielp; hun haabede, at om hun endog ikke

kunde undgaae sin uløffelige Skiebne, kunde hun dog i det mindste faae Vidner paa, at man brugte Vold mod hende; men Priorinden, som giættede hendes Hensigt, greb hende med Magt om Armen, og stødte hende tilbage i Sengen. Hun trak derpaa en Dolk frem, holdt den for Agnes's Bryst, og svor paa Diebliffet, at igiennem bore hendes Hierte, hvis hun blot lod høre mindste Skrig, eller tøvede en Minut med at drikke Giften. Allerede holdt Død af Angest, kunde Agnes ikke længer gjøre Modstand. Nonnen traadte frem med det diævelske Bæger; Priorinden nødte hende til at tage imod det, og drikke det ud. Den gysselige Gierning var fuldbragt! Nu satte Nonnerne sig omkring Sengen, besvarede hendes Hiertesuk med Bebreidelser, afbrøde med Haande Bønner, hvori hun anbefalede sin Stel til en naadig Gud, truede hende med Himmels Hævn, og evig Fordømmelse, nægtede hende alt Haab om Herrens Tilgivelse, og bestrøede det smertelige Dødsleie med endnu hvassere Tørne.

Disse vare den uløffelige unge Piges Lidelser, indtil Døden befriede hende fra hendes Bødelinders Ondskab. Hun sov ind med Afsky for Fortiden, med Frygt for Fremtiden, og hendes Dødsliidelser vare saa skræffelige, at endogsaa hendes Fienders Had og Hævngierrighed maatte blive mættede derved. Da Slagtofferet havde givet det sidste Suk, forsoiede Dominaen sig bort med sit Følge.

”Nu vovede jeg at gaae ud af mit Tilflugts-
sted. Al! jeg havde ikke funnet komme min ulyk-
kelige Veninde til Hielp, da jeg jo saare vel
vidste, at jeg var for svag til at frelse hende, og
at ethvert Forsøg derpaa, vilde have bragt mig
Døden. Min Forstrækkelse, min Rædsel over
dette affhyelige Optrin var saa stor, at jeg nep-
pe havde Kræfter nok til igien at naae min Celle.
Ved Døren inde i Agnes's Celle, vendte jeg mig
endnu engang om til Sengen, hvorpaa hendes
affieledte Legeme laae, dette Legeme, der nylig
havde været saa huldt, saa skönt! Mine Tan-
ker blev en Bøn for hendes hedsfarne Aand,
og et Løfte, at hævne hendes Død ved at see hen-
des Morderinder bestæmmende og straffede. Med
Bare og Møie har jeg holdt min Eed. Af Ufor-
sigtighed lod jeg ved Agnes's Liigfærd, da Sor-
gen overvældede mig, falde nogle Ord, som
ramte Priorindens betyngede Samvittighed. En-
hver af mine Handlinger, ethvert af min Trin
blev eftersporet; alle vegne var jeg omringet af
Dominaens Speidere. Det varede længe inden
jeg kunde finde Leilighed til at underrette den
Ulykkelige's Frender om min Hemmelighed. Man
havde foregivet, at Agnes var død af en pludse-
lig Sygdom; dette troede hendes Venner i Ma-
drid, ja endda saa de i Klosteret. Giften havde
ikke efterladt sig mindste Kiendetegn paa hendes
Liig; ingen havde Mistanke om hendes sande

Dødsmaade, som kun hendes Morderinder og jeg vidste."

"Videre har jeg ikke at fortælle. For det jeg har sagt, indestaar jeg med mit Liv. Jeg igientager det endnu engang: Abbedissen er en Morderiske; hun har berøvet Verden, ja maaskee Himmelen en uhykkelig Skabning, hvis Gorseelse var tilgivelig; hun har misbrugt den hende betroede Magt, og handlet tyrannisk, barbarisk og hykkelsk. Foruden hende anklager jeg endnu de fire Monner: Violanta, Camilla, Francisca og Martane som hendes Medsvorne, og som lige straffplidige."

Her endte Sancta Ursula sin Fortælling, som opvakte tiltagende Afstyk og Korbauselse; men da hun kom til Agnes's umenneskelige Mord steg Almuen's Forbittrelse til saadan en Høide, at man neppe var istand til at høre Slutningen. Tummelen voxede hvert Dieblis. Endelig forlangde utallig mange Stemmer, at Priorinden skulde overlades til det offentlige Raseri. Don Ramirez nægtede aldeles at give sit Minde hertil. Lorenzo selv bad Folket at betænke, at der endnu ikke var bleven holdt Forhør over hende, og at det tilkom Inquisitionen at straffe hende. Men alle Forestillinger vare frugtesløse; Tummelen blev stedse heftigere og Almuen mere rasende. Forgieves søgte Don Ramirez, at bringe sin Fange ud af Trængselen. Hvor han endog vendte sig hen, traadte en Hov Oprørere i Veien for

ham, og forlangde endnu høiere end tilforn, at faae hende udleveret. Ramirez befalede sine ledsagere med Magt at bane sig en Vej igiennem Trængselen, men Hoben var saa tæt sammenpræstet, at de endogsaa paa ingen Maade kunde komme til at trække Kaarderne. Han truede Pöbelen med Inquisitionens Hævn, men i dette Almue-Raseriets Dieblif havde endogsaa dette frygtede Navn tabt sin Kraft. Hvor meget Lorenzo ellers hadede Priorinden for sin Søsters Mord, maatte dog endogsaa han føle Medynk med hendes græffelige Forsæining, men uagtet al hans, uagtet al Herægens, Don Ramirez's og Politiebetienternes Modstand, trængde Almuen dog altid længer og længer frem. Den aabnebe sig en Tilgang igiennem de Vagter, der beskyttede deres til Døden indviede Offer, trak Priorinden frem, og lavede sig til at tage den hastigste og grusomste Hævn over hende. Denne Elendige, som Skrækken næsten havde bersvæet al Bevidsthed, raabde om Barmhiertighed, og forsikrede, at hun havde ingen Skyld i Agnes's Død, og at hun kunde toe sig reen for denne Mistanke. De Rasende søstede intet andet end Tilfredsstillelsen af deres barbariske Hævngierrighed. De vilde ikke høre hende, mishandlede hende, og gave hende de skændigste Navne. Den ene rev hende fra den anden, og enhver paa Bøddel overgik sin Formand i Grumhed. Med Hylen og Forbandedelser dæmpede de hendes igiennemtrængende Skri-

gen om Raade, flæbede hende igiennem Gaderne, traadte paa hende, og svede al den Vold imod hende, som Had og rasende Hævn kunde indgive dem. Omfider ramde en Steen hende lige i Tindingen. Badet i Blod sank hun omfuld og endte inden faa Minuter sin usle Tilværelse.

Lorenzo og hans Venner havde med den største Forsærdelse seet paa dette græffelige Endeligt, som de ikke var istand til at forhindre; men nu bleve de opvakte af deres nødtvungne Uvirkelighed; thi de hørde, at Pøbelen angreb Sancta Claras Kloster. De Rasende, som ikke gjorde Forskiel paa de Skyldige og Uskyldige, havde besluttet at opoffre alle denne Ordens Konner for deres Raseri, og ikke lade blive Steen paa Steen af den hele Bygning. Forsærdede over dette Rygte, ilede Lorenzo og hans ledsagere hen til Klosteret for om muligt at forsvare det, eller dog i det mindste at frelse dets Beboerinder ud af Almuens Vold. De fleste Konner vare flygtede, og kun nogle faa vare blevne tilbage i Klosterboligen. De Sidstes Forsatning var virkelig farlig. Da de imidlertid havde bruat den Forsigtighed, at spærre de inderste Porte, saa haabede Lorenzo dog at kunne standse den opbragte Almue saalænge, indtil Don Ramirez kom tilbage med flere Hielpetropper.

Da han i den forrige Tummel var kommet nogle Gader bort fra Klosteret, kunde han ikke strax igien naae det, og da han omfider kom der

til, var Trængselen rundt omkring saa stor, at det var ham en Umulighed at komme hen til Portene. Imidlertid beleirede Pøbelen Bygningen med vedvarende Raseri; den bestormede Murene, kastede brændende Fakler ind ad Vinduerne, og soor, at Dagbrækningen skulde ikke finde nogen af Sancta Claras Nonner levende.

Det var just lykkedes Lorenzo, at slaae sig igiennem Trængselen, da en af Portene blev sprængt op. Oprørerne strømmede ind i Klostret, hvor alt hvad de saae blev et Offer for deres Hævn. De sønderstog Bostabet, rev Malerierne ned, ødelagde Reliquierne, og glemte af Had til Nonnerne al Ørbsødighed for Helgenerne. Nogle ilede at op søge Nonnerne, andre at nedrive Klostermurene, imedens atter andre satte Ild paa Malerierne, og alt andet af Værd derinde. De sidste forvoldte den største Ulykke, ja, Følgerne af deres Gierning vare heftigere, end de selv havde ventet eller ønsket. Luerne af de optaarnede Masser toge fat i en Deel af den gamle Bygning, og Ilden trængde hurtig fra Celle til Celle. Snart vaklede Murene under det fortærende Elements Magt. Støtterne gavede efter, Hvalvingerne styrte ned, og knusede mange Menneſter ved deres Lyngde. Man hørte intet andet end Skrigen og Stønnen. Klostret var indhyllet i Røg og røde Luer, og var et Ødelæggelsens og Forfærdelsens Syn.

Lorenzo martredes af den Tanke, at han havde været en, rigtig nok uskyldig, Marsag i den gysselige Ulykke. Han søgte at oprette sin Feil ved at tage Klosterets ulykkelige Beboerinder i sin Beskyttelse. Han trængte ind tilligemed Pøbelen, og anvendte alle Bestræbelser, for at tæmme det almindelige Raseri, indtil Luerne's hurtige og truende Udbrud nødte ham til at tænke paa sin egen Sikkerhed. Folket styrtede nu ligesaa tilfomt ud, som det før havde fareet ind, men da Mængden tilspærrede Døren, og Jlden vældede hastig frem bag ved den, saa omkom mange førend de kunde slippe ud. Lorenzo's Skytsaand forde ham til en lille Laage i en af sides Krog i Kapellet. Den stod aaben, han gik ud, og befandt sig nu tæt uden for Sancta Claras Begravelses-Hvælvinger.

Her stod han stille for at aande friere. Her tugen og nogle af hans Ledsagere havde fu'gt efter ham, og de saae sig nu allesammen i Sikkerhed. Nu raadsloge de, paa hvad Maade de skulde komme bort fra denne Odelæggelsens Skueplads, men deres Overveielser bleve meget afbrudte ved Synet af de Jldstyer, som vældede ud af Klosterets tykke Mure, ved de sammenslyrtende Hvælvingers Bragen og ved Monnerne's og Nordbrændernes Skrig; her blev en tryk-fet ihjel i Trængselen, hist omkom en i Luerne, og mange bleve begravne under den synkende Kirkes Ruiner.

Lorenzo spurgde, hvor den Jerndør, som de saae foran dem, gif hen? ind i Kapuciner-
nes Hauge, var Svaret, og man besluttede at
søge en Udgang paa denne Randt. Hertugen
ilede derfor ind paa den tilstødende Kirkegaard,
og hans Staldbrodre fulgte hans Exempel. Lo-
renzo var den sidste, og vilde ligeledes gaae ud
af Colonnaden, da han saae Døren ind til Hæl-
vingerne staae paa Klem. Et Fruentimmer fig-
gede ud deraf, men da hun fik Die paa de Grem-
mede, trak hun Hovedet til sig med et høit Skrig,
og fløi ned ad Marmortrappen.

"Hvad fan det være?" raabde Lorenzo;
"der stikker en Himmelheds under. Følger hurtig
efter mig!"

Med disse Ord ilede han ind i Hælvingen,
for at forfølge det Fruentimmer, han havde seet,
og som stedse flygtede for ham. Hertugen vidste
rigtig nok ikke Aarsagen til hans Udraab, men
fulgte dog ufortøvet efter ham; dette gjorde de
andre ligeledes, og nu var snart den hele Hob
nede ad Trappen. Den øverste Dør var bleven
staaende aaben, saaledes at Luene uden for gjorde
det saa lyst nede i Hælvingen, at Lorenzo
kunde tydelig skimte den Flygtende foran i de lan-
ge Gange; men nu berøvede en pludselig Krum-
ning ham denne Bistand; han saae sig i et skum-
melt Mørke, og kun Gienlyden af de svindende
Trin kunde endnu holde ham paa Oporet. Forsig-
tighed var meget nødvendig for de Forfølgende;

den Flygtende lod nu ogsaa til at ile mindre, som man kunde høre paa Lyden af hendes langsommere Trin. Endelig forvildede de sig i en Labyrinth af bælmerke Gange, og adspredte sig til forskjellige Sider. Dreven af Nysgierrighed efter at erfare denne Hemmelighed, og endnu mere af en lønlig, uforklarlig Drist, mærkede Lorenzo ikke denne Omstændighed, førend han var ganske alene. Lyden af den Flygtendes Gang havde holdt op, alting var tyst rundt omkring, og der var intet tilbage, som kunde vejlede hans Trin. Han stod stille, for at overveie, paa hvad Maade han lettest kunde naae sit Diemeed. Alting overtydede ham om, at det kunde ikke være nogen almindelig Aarsag, der havde bevæget den Flygtende til paa en saa usædvanlig Time at komme paa dette rædsomme Sted; det Skrig, han havde hørt, syntes at være be-
slejet af Skræk; der maatte stifte en Hemmelighed under denne Tildragelse. Han tøvede nogle Minuter, derpaa fortsatte han sin Gang, ved at føle sig for langs med Muren. Han havde allerede i nogen Tid listet sig saaledes fremad, da han saa et Lys glimte langt borte. Han trak sin Kaarde, og gik henad den Kandt, hvorfra Skinneret syntes at komme.

Det kom fra en Lampe, som hængde foran Sancta Claras Billedstøtte. Her stode adskillige Kruentimmer, hvis hvide Klædebon flaggrede frem og tilbage i Blæsten, der hvinede igiennem

Hvælvingerne. Nysgierlig for at erfare, hvad der vel kunde have forsamlet disse Gruentimmer her, nærmede Lorenzo sig med sagte og vaersomme Trin. De lode til at være i en alvorlig Samtale, og hørde ikke Lorenzo, som sneg sig nærmere og nærmere til, indtil han omsider kunde forstaae alt hvad de sagde.

"Jeg sværger Eder til," blev hun ved, som just førte Ordet, og paa hvem de andre hørde med megen Opmærksomhed, "jeg sværger Eder til, jeg saae dem med mine egne Øine. Nu flai jeg ned ad Trappen, de forfulgte mig, og jeg undgik med Næie deres Hænder. Havde Kampen ikke været, vilde det været mig umuligt at finde Eder."

"Og hvad kunne de vel ville her?" sagde en hævede Stemme, "troer I, at de lede om os?"

"Gud give, at min Frygt maae være ugrundet!" svarede den første, "men jeg troer vist, at det er Mordere! Vi ere forlorne, hvis de opdage os. Min Skiebne er i det mindste afgjort. Mit Slægtskab med Priorinden vil allerede synes at være en strafværdig Forbrydelse, og endskiøndt disse Hvælvinger hidtil have skjult mig—"

Her faldt hendes Øine, som hun just havde flaaet i Veiret, paa Lorenzo, som imidlertid havde nærmet sig mere og mere.

Hun sprang op fra sit Sæde ved Statuens Fod, og søgte at undsige. I samme Dieblis ud-

stodte hendes Selskabsfjænde et Forstrækkelses
Strig, imedens Lorenzo standsede den Undvigende
ved at holde hende i Armen. Frygtfuld og
fortvivlende sank hun paa Knæ for ham.

"Barmhertighed!" raabte hun, "for Jesus
Christus Skyld, Barmhertighed! Jeg er
uskyldig, af! jeg er sandelig uskyldig!"

Af Angst kunde hun neppe fremstamme de
sidste Ord. Lampen skinnede hende lige ind i
Ansigtet, og Lorenzo gienkændte den skønne Bir-
ginia de Villa Franca. Han ilede at løfte hende
op, og bad hende, at fatte Mod. Han lovede,
at beskytte hende imod enhver Fiende, forsikrede,
at hendes Tilflugtssted var endnu en Hemmelig-
hed, og at han var villig til at forsvare hende
indtil sin sidste Blodsdråbe. Imedens han tal-
te, laa Nonnerne i adskillige Stillinger. En
knælede, og bad om Himmels Bistand, en an-
den indsvøbte sit Ansigt i sin Naboerskes Klæde-
bon; nogle lyttede stive af Skræk efter den for-
meente Morders Tale, imedens de øvrige om-
favnede Sancta Claras Billedstøtte, og anraab-
te hende om Beskermelse mod uheldige Skrig.
Da de mærkede deres Bildfarelse, trængte de sig
rundt omkring Lorenzo, og overrødsde ham med
Betsignelser. Han fik at vide, at adskillige Non-
ner og Klostergængerinder vare af Krygt for Al-
muens Trudsel og for de Grusomheder, som de
oppe fra Klostertaarnene havde seet den ene mod

Priorinden, flygtede ind i Begravelseshøvelvingerne. Iblandt dem var den deilige Virginia, Priorindens nærmeste Krenke, ogsaa. Hun havde større Marsag end de øvrige, til at frygte for den opbragte Pøbel, og hun bad nu Lorenzo indstændig, at beskyrme hende imod dens Raseri. Han lovede ikke allene hende dette, men ogsaa hendes Ledsagerinder, hvoraf de fleste vare af fornemme Familier, og søiede til, at han vilde ikke forlade dem, førend han havde overleveret enhver af dem lykkelig i hendes Krenders Arme. Han bad dem blot, at tøve her endnu i nogen Tid, indtil Folkets Harm havde lagt sig, og Soldaternes Komme havde adspredt Mængden.

"Gud give!" raabde Virginia, "at jeg var sikker i min Moders Arme! hvad mener De, Sennor? Kan det vare længe endnu, inden jeg kan komme herfra? hvert Dieblig jeg tilbringer her, er mig en Marter."

"Jeg haaber ikke længe," saade han, "men indtil De med Sikkerhed kan vove Dem ud, ville disse Høvelvinger være Dem et uigiennt trængeligt Gristed. Her vil ingen kunne opdage Dem; bliv De her i Rolighed i en to, tre Timers Tid."

"To, tre Timerstid?" skreg Sister Helena, "jeg døer af Angest, hvis jeg bare skal blive en Time endnu i denne Grav! Ikke for al Verdens Guld vilde jeg endnu engang udstaae, hvad jeg har udstaaet, siden jeg kom

Serned. Hellige Jomfrue! At være midt om Natten paa dette gyselige Sted, at være omringet af mine afstode Søstres muldrende Been, hvert Dieblis at være i Fare for at blive revet i tusende Stykker af deres Mander, som hvine, flage, klynke og hyle omkring mig, saa alt mit Blod bliver til Is. — Jesus Christus! man kunde gaae fra sin Forstand over sligt!”

”Forlad mig,” svarede Lorenzo, ”men det undrer mig, hvorledes De, som trues af saa stor virkelig Ulykke, kan stielve for slige indbildte Farer. Deres Angest er ugrundet og barnagtig; strid imod den, ærværdige Søster; jeg har lovet at beskierme Dem imod Oprørerne, men imod Overtroens Banheld maae De søge Beskyttelse hos Dem selv. Troen paa Epøgelsfer er høist latterlig, og hvis De bliver ved at lade Dem beherske af slige Griller —”

”Griller?” raabde Konnerne eenstemmig, ”og naar vi nu selv have hørt det, Sennor? vi have allesammen hørt det! det blev tit igien taget, og hver Gang klang det sørgeligere og hulere. De faaer os aldrig til at troe, at vi skulde have bedraget os allesammen. Det er Sandhed; havde Lyden været et blot Hierne-spind —”

”Tys! tys!” afbrød Virginia hende ængstelig, ”Gud være os naadig! der var det igien!”

Nonnerne folbede Hænderne og sank paa Knaa. Lorenzo saae sig forfærdet om, og var nær ved at lade sig henrive af samme Frygt, som Fruentimmerne. Der opstod en almindelig Stilhed. Han undersøgte Hælsingen, men der var ingenting at see. Nu vilde han tale til Nonnerne, og udlede deres barnagtige Frygt, da i det samme et dybt og længe vedvarende Suf tiltrak sig hans Opmærksomhed.

"Hvad var det?" skreg han med Gysen.

"Naar, Sennor?" sagde Helena; "er De nu overtydet? Nu er vor Angest dog vel ikke længer en Grille? Siden vi kom herved, er denne Stønnen næsten bleven igientaget hver femte Minut. Det kommer vist fra en' marret Siel, som gierne vil ud af Skiersilden, men ingen af os har Mod til at spørge den ad. Jeg for min Deel veed nok, at hvis jeg saae sligt et Syn, saa dræbde Frygten mig lige paa Stedet."

Medens hun talde saaledes, hørde man endnu tydeligere et andet Suf. Nonnerne forfædede sig, og skyndte sig at igientage deres Bannier imod de onde Mander. Lorenzo lyttede opmærksom efter. Det kom ham for, som om han hørde Toner af et klagende Menneske, og at de kun bleve gjort uhydelige ved Krastanden. De lode til at stige op af Midten af den Hælsing, hvori han nu var med Nonnerne, og hvortil en Mængde Gange stødte sammen og dannede en Stierne. Lorenzo's vakle Mysgierlighed lod

ham ønske Opløsningen paa denne Gaade. Han bad Nonnerne om at være ganske stille, og de adlode. Alting var tyst, indtil Sukket lod sig høre adskillige Gange efter hinanden. Han hørte det allerydeligst, da han fulgte efter Lyden, som bragte ham tæt hen til Sancta Claras Alter.

"Lyden kommer herfra," sagde han, "hvad er dette for en Støtte?"

Helena, hvem han henvendte sig til, taug et Øieblik stille. Pludselig slog hun Hænderne sammen.

"Ja!" raabde hun, "Det maae det være. Nu veed jeg, hvad denne Stønnen og Sukken betyder."

Nonnerne omringede hende, og bade hende at forklare sig. Hun fortalte nu meget graviteret, at denne Støtte havde fra Arilds Tid været berømt for at kunne gøre Mirakler, og nu udtrykkede Helgeninden ved en lydelig Sukken sin Smerte over at hendes Kloster var afbrændt. Lorenzo, som ikke var saa stærk i at troe paa Helgenernes Underværker, holdt ikke denne Oplosning paa Gaaden for saa tilfredsstillende, som Nonnerne, der fuldkommen vare af Helenas Mening. I eet Punkt stemmede han endda saa temmelig overeens med hende. Han formodede ogsaa, at Sukkene kom ud af Billedstøtten, og jo mere han lyttede efter, jo mere blev han bekræftet i denne Formening. Han gik nærmere

hen til Billedet, for at betragte det med mere Opnærksomhed, men Monnerne, som mærkede hans Hensigt, bade ham for Guds Skyld, at lade det være, fordi han kunde være vis paa at styrte død om paa Diebliffet, hvis han blot røre ved Støtten.

"Hvorledes det?" sagde han.

"Guds Moder! hvorledes det?" svarede Helena, som havde stor Lyst til at fortælle Underværker; "Havde De bare hørt hundrede Deelen af det, som Priorinden vidste at fortælle herom! Hvor tit og mange Gange har hun ikke forfikkret os, at vi kunde vente os de allerforfærfeligste Kølger, hvis vi bare vovede, at røre ved Billedet med Enden af en Finger. Hun fortalte iblandt andre Ting, at en Røver havde engang om Nattetider listet sig ind i disse Hvalvinger, fordi han havde Die paa den store Rubin deroppe, som er af uskatteerlig Værdie. Seer De den, Sennor? den glimrer deroppe paa den tredie Finger — der, paa den Haand, hvori Helgeninden holder Tornekronen. — Seer De, denne Juvel flæde Skilmens Fingre efter. Han vilde stiele den, steg op paa Godstykket, støttede sig paa Sancta Claras høire Arm, og rakte Haanden ud for at tage Ringen. Men De kan troe, at han blev forfærfet, da Støtten løstede Armen i Belret, truede ham, og sagde, at han vilde blive fordømt til evig Tid. Skielvende og bævende lod han sit ugudelige Forsæt

fare, og vilde gaae ud af Hælvningen. Men forgiebes! han kunde ikke flytte en Fod. Alle hans Bestræbelser paa at trække Haanden til sig, som hvilede paa Helgenindens hvide Arm, vare frugtesløse. Endskiøndt han anstrængede alle sine Kræfter, saa maatte han dog smukt blive staaende, indtil den utaalelige Helvedes Angest, som foer omkring i alle hans Aarer, nødte ham til at raabe om Hielp. Nu strømmede der en Mængde Luskvære til. Den Eiendige bekiendte sit ugudelige Forsæt, og kunde ikke slippe løs, førend man huggede Haanden af ham. Denne Haand er siden bleven siddende fast paa Staturen. Kæmperen blev Eremit, og fødte siden efter et exemplarisk Levet. Men hvad Helgeninden havde spaaet ham om hans Siels Fordømmelse, det skedte dog, og man siger, at han skal endnu den Dag i Dag er gaae omkring og søge her, og med Suk og Graad bede Sancta Clara om Forladelse. Det som vi have hørt er altsaa ventelig denne Synders Aand, men dog vil jeg just ikke paaståne det for nogen afgjort Sandhed. Saa meget er vist, at siden den Tid har ingen vovet at røre ved Billedstøtten. Vær derfor ikke forvoven, kiære Gennor! opgiv for Himmelen's Skyld Deres Forehavende, og sæt ikke nodtvillig Deres timelige og evige Lid paa Spil!"

Dette forandrede ikke Lorenzos Beslutning, og han troede langt fra ikke, at hans Undergang var saa vis, som Helena fandt for godt at spaae.

Alle Konnerne forenede deres Bønner, og vilde de ham endogfaa Nøverens Haand, som endnu sad paa Billedstøttens Arm. Dette Beviis, troede de, maatte overtynge ham, men deri toge de meget feil! til deres store Forargelse lod han sig forlynde med, at Priorinden havde nok selv ladet denne fortørrede og visne Haand lime fast, og han nærmede sig til Støtten, uden at bryde sig enten om Bønner eller Trudsel. Han betragtede den nøie paa alle Kandter; efter Udseendet at dømme var den af Steen, men ved nærmere Undersøgelse mærkede han, at den blot var giort af malet Træ. Han rystede den, og søgte at flytte den, men baade den og Godstykket lode til at være af eet Stykke. Nu besøgte han ogsaa dette all vegne, men ingen Traad vilde lede ham til denne Ganges Opkløsning, som meget levende begyndte at opvække Konnernes Nysgierighed, da de saae, at han rørte ved Støtten, uden at blive straffet derfor. Han standsede og lyttede efter; Sukkene lode sig høre af og til, og efter hans Mening, just fra det Sted, hvor han nu stod. Imedens han eftertænkte denne besynderlige Tildragelse, og betragtede Billedstøtten meget nøie, faldt hans Bine just paa den fortørrede Haand. Det faldt ham ind, at man maatte have haft sine Aarsager, hvorfor man saa strengelig havde forbudt at røre ved Helgenindens Arm. Han steg nu atter op paa Godstykket, saae efter med fordoblet Opmærksomhed,

og opdagede en lille Jern Skubbe imellem Helgenindens Skulder, og den foregivne Nøvers Haand. Glad over at have gjort denne Opdagelse, lagde han strax Haand paa Bærket, og trykkede Skubben med Magt tilbage. I samme Øieblik hørdes en raslende Lyd inde i Statuen, som naar en stram udskraft Lænke pludselig farer tilbage. Monnerne, som havde besluttet at flygte ved det første Skin af Fare, bleve forfækkede over denne Lyd. Men da alting igien blev roligt og roligt, omringede de atter Lorenzo, og gavede med bange Nysgierrighed Agt paa hvad han siden vilde foretage sig.

Da han ikke saa noget følge efter denne Opdagelse, steg han ned, men i det han vilde holde sig ved Helgenindens Haand, mærkede han, at den rørde sig. Dette indjog Tilskuerinderne, som troede at Støtten fik Liv, en ny Skræk, men Lorenzo fattede andre Tanker derved. Han begreb lettelig, at den Støi han havde hørt, kom af, at han havde revet den Lænke løs, hvormed Støtten var gjort fast til Godstykket. Nu prøvede han endnu engang at tage Helgeninden ned, og efter mange Anstrængelser lykkedes det ham ogsaa. Han satte hende ned paa Jorden, og saa nu i Godstykket et Hul, som var tilspærret med et stærkt Jerngitter.

Dette opvakte saadan en almindelig Nysgierrighed, at Søskrene glemte baade den virkelige og den indbildte Fare. Lorenzo forsøgte at

løfte Gitteret op, og Konnerne stode ham bi af alle Kræfter. Forsøget lykkedes uden stor Møie, og nu saae de en dyb Afgrund, i hvis tykke Mørke Diet forgiebes forskede. Skinner af Lampen var for svagt, til at kunne gavne meget. Der kunde slet intet sees uden en smal Trappe af raa ubugne Stene; denne gik ned i Afgrunden, men forsvandt snart i Mørket. Ingen Sukken hardes mere, men der var nu ingen Tvivl om, at Lyden jo var kommen fra Dybet. Lorenzo bød sig ud over Hulen, og syntes nu at see et Slags Glimt i Mørket. Opmærksom stirrede han ned paa det Sted, hvor dette lod sig see, og blev nu ganske tydelig et lille Lys vaer, som snart glimtede, og snart igen forsvandt. Han meddeelte Konnerne denne Omstændighed; de kunde rigtig nok ogsaa see Lysglimtet; men de satte sig eensstemmig imod hans Beslutning at stige ned. Alle deres Forestillinger var frugtesløse. Ingen havde Mod til at følge med ham, og at tage Lampen fra dem, det torde han nu slet ikke tænke paa. Han lovede sig altsaa til ganske allene og i Mørke at iværksætte sit Forehavende, imedens Konnerne bade for dets lyffelige Udfald.

Trappetrinnene vare saa smalle og saa ujevne, at det var ikke meger andet end at kravle paa Bredden af en Afgrund. Mørket, som omgav ham, gjorde hans Trin vakleude. Han maatte bruge den største Forsigtighed, for ikke at træde Feil og styrte ned i Dybet. Adskillige Gange

var han nær derved; omfider fandt han Bunden meget snarere, end han havde ventet, og mærkede at det tykke Mørke og de uigiennemtrængelige Dunster, som steg op af Hulen, havde forestillet ham den meget dybere, end den virkelig var. Han kom ubeskadiget ned; nu stod han stille, og saae sig om efter det Lysglimt, som han for havde blevet paa. Han ledte forgiebes om det; alting var bæ' mørkt. Han lyttede efter, men hørde intet andet end Monnernes fjerne Rumlen oven paa, medens de læsde deres Avemaria. Han vidste ikke, hvor han skulde gaae henad, og lod derfor Tilfældet lede hans Skridt; alligevel gik han ganske langsom, for ikke at komme endnu længere bort fra Gienstanden for sine Undersøgelser. Hiin Stønnen havde ladet til at komme fra et martret eller i det mindste bedrøvet Menneske, og han haabede at kunne lindre dets Nød. En flagelig Løbe, ikke langt fra ham, naaede omfider hans Øre, og han ilede glad hen imod den. Lyden blev mere og mere tydelig, og han fik snart igien Øie paa Lysglimtet, som en fremstaaende Vuur hidtil havde skult for ham.

Han saae en Lampe staae paa en Steenhob; dens svage Skin var mere bestemt til at vise, end til at adsprede et lille, skummelt Fængsels Rødsomhed; dette Fængsel var anbragt i en Krog af den store Hule, og han saae endnu flere slige Hvalvinger, hvis Dybde tabde sig i det store Mørke. Luen af den lille Lampe slog fold op

mod de fugtige Mure, og den vaade Hælvning gav et svagt Gienstrin af den. En tyk pestagtig Damp var udbredt i hele Kængselet, og da Lorenzo traadte nærmere, fælde han en igiennemtrængende Tisnen i enhver af sine Aarer. Han blev ved at gaae hen mod det Sted, hvor Sukkene kom fra. Nu stod han tæt derved, og ved Lampens Glimt saae han en Skabning ligge paa noget Halm i en Krog af dette ækle Opholdsted, saa ussel, saa forhungret, saa gusten, at han neppe kunde tierde, at det var et Gruentimmer. Hun var halv nøgen, hendes lange uredte Haar hang uordentligt ned over hendes Ansigt og skulde det næsten gandske. Den ene af hendes udtærede Arme hvilede nat paa et hullet Teppe, som bedækkede hendes Lemmer, der zittrede af Kulde og Kramperækninger; i den anden Arm holdt hun en lille Byldt, som hun trykkede tæt op til sit Bryst. Ved Siden af hende laae en stor Rosenkrands; ligeoverfor stod et Krucifix, hvorpaa Gruentimmerer fastede sine stirrende indfaldne Dine. Ikke langt derfra saae han en Kuro og en lille Leerkruffe.

Lorenzo bævede ved dette Syn, Modbydelighed og Medynk fyldte hans Hierte. Han fik Ondt, hans Kræfter forlode ham og hans Been kunde ikke længer bære ham. Han maatte hvile sig op imod den lave Muur, og var hverken istand til at gaae videre eller til at tale til den Lidende. Hun stirrede hen mod Trappen, men

kunde ikke see Lorenzo, da den fremstaaende Muur skjulde ham.

"Ingen kommer!" sukkede hun omsider. Hendes Stemme var hual, og trængde sig med Noie igiennem Struben. Hun vandede sig jammerlig.

"Ingen kommer!!" igientog hun, "nei! de have glemt mig! de komme aldrig mere igjen!"

Hu taug hun et Dieblif, og blev derpaa flagende ved:

"To Dage! to lange, lange Dage! — og endnu steds uden Røring, uden Haab, uden Trost! Jeg Daare! hvor kan jeg ønske, at dette usle Liv skal vare længer! — — og alligevel, saadan en Død! o Gud! at døe paa denne Maade! at henlægge sig paa plinagtige Narhundsdræder! Al! jeg vidste endnu ikke hvad Hunger var! — Tys! — nei! ingen kommer! de komme aldrig mere igjen!"

Hun taug igjen; Kulden rystede hende, og hun trak Pialterne sammen over sine nøgne Skuldre.

"Al! hvor jeg fryser! — Jeg kan endnu ikke vænne mig til dette Kængsels Dunster; men hvad siger det? Snart vil jeg blive endnu koldere, og dog ikke føle dertil. Jeg vil blive kold — kold som Du." — —

Hu saae hun ned paa Byldten, som laae ved hendes Bryst. Hun bøjede sig ned over den, kysede den, stødte den igjen fra Munden, og bøjede af Uffethed.

"Det var mig engang saa kiert! det var saa yndefuldt, det havde kommet til at ligne ham saameget! — Nu er det borte — for evig borte! — Hvor saa Dage have dog ikke forvandet det! Jeg kan neppe selv kiende det igien. Og dog elsker jeg Dig! O Gud! jeg elsker Dig! saa høit! — saa høit! — Jeg vil glemme, hvad Du nu er; — jeg vil kun huske paa, hvad Du var, og elske Dig, som om Du endnu var ligesaa skøn, ligesaa venlig — som om Du endnu lignede ham lige saameget! — Jeg troede, at jeg havde udgrædt alle mine Taarer — men her trænger endnu een sig frem."

Hun tørrede sine Øine med en af sine Haarløkker, og derpaa rakte hun sin Haand ud efter Krukken, som hun med Møie kunde naae. Korstende, men haabløs saae hun ned i den, suksede, og satte den igien fra sig.

"Den er tom! ganske tom! — ikke en Draabe — ikke en Draabe, til at lædse min van- smægtende, brændende Tunge! — O! jeg vilde give Skatte for en eneste Drik Vand! — Og det er Guds Tienere, som martre mig saaledes! — de falde sig hellige, imedens de lade mig udsaae disse Helvedes Qvaler! — De ere grusomme og føleløse, og alligevel befale de mig at angre min Brøde; de true mig med evig Fordømmelse! — O, min Forløser! Du! Du tænker ikke saaledes!"

Nu fæstede hun sine Dine paa Krucifixet, teg Rosentrandsen, og medens hun talde Perlerne, vildede hendes Læbers hastige Bevægelse, hvor inderlig hun bad.

Ved hvert Nidblif blev Lorenzo mere og mere rørt. Det første Syn af al denne Elendighed havde oprørt hans Sandser; nu kunde han nærme sig til den ulykkelige Kænge med blidere Kælelser. Hun hørde hans Trin, og lod Rosentrandsen falde med et Glædeskrig

"Tys! tys!" raabde hun; "der kommer nogen!"

Hun vilde reise sig i Beiret, men hendes Kræfter svarede ikke til hendes Villie; hun faldt tilbage, og i det hun sank om paa sit Straaletie, hørde Lorenzo tunge Lænker rasle. Den Ulykkelige blev imidlertid ved:

"Er det Edr, Camilla? Saa kommer I da omsider? o, det er ogsaa hoi Tid! Jeg tænkte, at I havde glemt mig — at jeg var bestemt til at døe af Hunger. Giv mig noget at drikke, Camilla, for Gud i Himmels Skyld, giv mig en Drif Vand! jeg døer af Hunger og Tørst; og jeg er saa svag, at jeg kan ikke reise mig i Beiret. Gode Camilla, giv mig noget at drikke, eller jeg døer for Eders Dine."

Lorenzo var bange for, at han skulde skade hende i hendes svækkede Tilstand ved en Overraskelse, og vidende derfor ikke paa hvad Maade han skulde tiltale hende.

"Det er ikke Camilla," sagde han omsider sagte og venlig.

"Og hvem da?" svarede den Lidende, "maaskee Mariane eller Violanta? Mine Dine ere blevne saa dunkle og svage, at jeg ikke kan gienkende Ederes Træk; o, hvem! Jeg endog er, hvis der blot er en Gnist af Medlidenhed tilbage i Ederes Hjerte, hvis Jeg ikke overgaaer Ulvene og Tigrene i Grumhed, o, saa forbarm Jer over mine Lidelser. Jeg seer jo, at jeg dør af Hunger. Jeg to samfulde Dage har jeg ikke faaet mindste Smule til mit usle Livs Ophold. Bringer Jeg mig noget at spise? eller kommer Jeg kun, for at forkynde mig min Død, og see, hvor lang Tid jeg endnu har at lide i?"

"De tager Jeg il," svarede Lorenzo, "det er ikke den hævngierige Pristinde, som sender mig. Jeg feler Medynk med Deres Elendighed, og kommer for at lindre den."

"For at lindre den?" igientog den Ulykkelige, "for at lindre den, siger Jeg?"

Og nu reisde hun sig ved Hielp af sine Hænder, og saae stift paa den Fremmaede.

"Allmægtige Gud! — er det ikke Blændværk? — Et Mandfolk! hvem er De? hvad bringer Dem herved? Kommer De for at fresse mig, for at give mig Frihed, Liv og Lys igien? o tael, skynd Dem, færend jeg begynder at nære et Haab, hvis Tilintetgjørelse ogsaa vil tilintetgjøre mig."

"Rølig, kære Veninde!" svarede Lorenzo i en beroligende, medynksfuld Tone, "Priorinden, ved hvis Grusomhed De lider, har allerede bødet for sine Misgierninger; De har intet mere at frygte af hende. Gaa Minuter endnu, og De er igien paa fri Fod, igien i Deres Benner, Deres længe savnede Benners Arme. Forlad Dem paa min Beskyttelse; giv mig Deres Haand; fat Mod. Jeg vil bringe Dem hen paa et Sted, hvor De skal nyde al den Pleie, som Deres svagelige Tilstand udfræver."

"O ja! ja! ja!" skreg den Fængne med Henrykkelse, "saa er der da en Gud, en retfærdig Gud til! o Fryd! o Glæde! saa vil jeg da igien komme til at aande den friske Luft, igien komme til at see Guds herlige Soel! — Jeg vil følges med Dig, Fremmede, jeg vil følges med Dig! o, Himlen vil lønne Dig for Din Barmhiertighed med en Ulykkelig! — Men dette maae jeg ogsaa have med mig," svarede hun til, og trykkede den lille Blydt tættre op til sit Hierte, "det kan jeg ikke forlade. Jeg vil tage det med mig; Verden skal see, hvor rædsomme hine Bølger ere, som den med Uret kalder hellige. Kære Fremmede! laan mig Deres Haand, at jeg kan staae op; Mangel, Sygdom og Sorg have svækket mig, og alle mine Kræfter ere borte. Saaledes — saa — nu er det godt!"

Da Lorenzo bukkede sig ned for at løfte hende op, skinnede Lampen ham lige ind i Ansigtet.

"Almægtige Gud!" raabde hun, "er det muligt? — dette Blik! dette Ansigt! — o! ja, det er, det er —!"

Hun bredte sine Arme ud, for at omfavne ham, men hun fattedes Styrke til at kunne udholde de Kæleiser, som strømmede sammen i hendes Bryst. Hun sank afmægtig tilbage paa sit Straaleie.

Hendes sidste Udraab satte Lorenzo i Forundring. Det kom ham for, som om han før havde hørt de Toner, som hendes hule Stemme nu udpressede, men hvor? det kunde han ikke minde. I hendes farlige Tilstand indsaae han vel, at hun trængte til Lægens umiddelbare Hielp, og hans første Bestræbelse var derfor at bringe hende op af Kængselet. Heri blev han i Begyndelsen hindret ved en tyk Jernlænke, som var giort fast om hendes Liv og smedet ind i Muren, men hans naturlige Styrke, og den Angest, hvori han var for den Ulykkelige, hjalp ham at bryde Boltene ud, som gik ind i Muren. Nu tog han hende i sin Kavn, og ilede hen til Trappen, veiledet af Lampestinnets oven fra og Konnernes Mumlén. Inden faa Minuter var han oppe.

I hans Graværelse vare Konnerne blevne stærkt plaget af Angest og Nysgierrighed.

Intet uden deres Glæde kunde sættes i Ligning med deres Forbauselse, da de igien saae ham i god Behold hos dem. Ethvert Hierte var gien- nemtrængt af Medynk med den arme Skabning, som han bar i sine Arme. Imedens Nonnerne, og især Virginia, søgde, at bringe hende til sig selv igien, fortalte Lorenzo dem med saa Ord Maaden hvorpaa han havde fundet den Ulykkelige, og føiede til, at da Opløbet nu maatte være forbi, troede han nok, at han uden Fare torde bringe enhver af dem til sit Bestemmelses- sted. Alle længtes efter at forlade Høvlvingen, men for at undgaae al Mulighed at blive mis- handlede, bade de Lorenzo, at gaae op først og see om alting var sikkert. Han var af samme Tanke, og Helene vilde just vejlede ham hen til Trappen, da de saae Lys i adskillige af de tilstø- dende Gange. Lillige hørde de Folk, hvis An- tal lod til at være betydeligt, nærme sig med stærke Skridt. Nonnerne bleve forskrækkede; de troede, at deres Tilflugtssted var røbet, og at Oprørerne nu kom for at forfølge dem. De lode den Fange blive liggende i hendes Afmagt, trængde sig tæt omkring Lorenzo, og huffede ham paa hans Løfte, at ville tage dem i Forsvar. Virginia allene glemte sin egen Fare, og blev ved at staae den Ubekiendte bi. Hun lod hendes Hoved hvile op mod sit Knæ, badede hendes Sindinger med Rosenvand, varmede hendes kol-

de Hænder, og vædede hendes Ansigt med Medynks Taarer. Nu kom de Fremmede nærmere, og satte Lorenzo istand til at befrie Nonnerne for deres Krygt. Hans Ravn, som blev raabt af en Mængde Stemmer, hvoriblandt han gienkiendte Hertugens, gienlød mellem Hvalvingerne, og han mærkede, at man ledte kun om ham. Nonnerne vare henrykte derover. Nu kom Hertugen og Don Raimirez med Følger og Følge. De havde ledet allevegne om ham, for at lade ham vide, at Pøbelen var adspredt, og at Opløbet var ganske forbi. Lorenzo fortalte fortelig sit Eventyr i Hulen, og sagde, hvor meget den Ubekiendte trængde til en Læges Hielp. Han anbefalede baade hende, Nonnerne og Kostgiængerinderne til Hertugens Omfarg.

"Mig bortfalde andre Gysler," sagde han. "Overlad mig Halvdelen af Rettens Betienterne, imedens De med de andre ledsager disse Damer til deres Frender. Jeg vil undersøge Hulen hiffet nede og denne Begravelses-Hvalvings lønligste Smuthuller. Jeg har ingen Ko, førend jeg er overtydet om, at der ikke sukker flere slige ynkværdige Offere i disse Hvalvinger."

Hertugen kunde ikke nægte ham sit Bifald. Don Raimirez tilbød at ville staae ham bi i hans Undersøgelser, og blev modtaget med Glæde. Nonnerne bevidnede Lorenzo deres Erkiendtlighed, og under hans Onkels Beskyttelse forlode de nu Hvalvingen. Virginia bad, om hun

maatte tage den Ubefiendte med sig, og lovede at give Lorenzo Underretning, saasnart hendes Helbred tillod hende at tage imod hans Besøg. Verligt sagt, gav hun dette Løfte mere for sin egen, end for Lorenzos og den Fanges Skyld. Hans Venlighed, Høflighed og Kiærlighed havde gjort et mægtigt Indtryk paa hendes Hierte; hun ønskede inderlig at vedligeholde hans Besiendtskab, og haabede, at baade hendes Medynk og Omfarg for den Ulykkelige vilde forøge Lorenzos Agtelse for hende. Herom kunde hun ogsaa være fuldkommen overtydet. Den Godhed, den omme Omhu, hun allerede havde viist for den Lidende, havde erhvervet hende mange Nættigheder til hans Velvillie. Hendes Sygler med den Syge havde smykket hende med nye Vindigheder, og gjort hendes Skionhed tusende Gange mere tillokkende. Glæde og Beundring stode malede i Lorenzos Dine; han ansaae Virginia for en god Engel, som var nedstegen til den forfulgte Ufskyldigheds Hielp, og hans Hierte vilde endnu mægtigere have følt hendes Tryllekræft, havde det ikke været hærdet ved Mindet om Antonia.

Nu ledsagede Hertugen Konnerne til deres Frender's Boliger. Den frelste Fange blev endnu stedse ved at være uden Bevidsthed, og gav intet andet Tegn til Liv, end at hun af og til vaandede sig. Hun blev baaret i en Slags Sygestoel. Virginia veeg ikke fra hendes Side;

hun vaagede over sin Pleiedatter, hvis Kræfter vare ganske udtømte ved den lange Hungren; men rystet saa heftig ved den pludselige Overgang fra Lænker og Mørke til Frihed og Lys, torde man neppe gjøre sig Haab om, at hun vilde overleve det.

Lorenzo og Don Ramirez bleve nede i Hulen. Efter nogen Overveielse besluttede de, for ikke at spille Tiden, at dele Politiebetjenterne i to Dele; nogle skulde undersøge Hulen med Don Ramirez, imedens de andre trængde ind i de andre Hvelvinger med Lorenzo. Don Ramirez, som var tilstrækkelig forsynet med Fakler, gik strax henimod Hulen. Han var allerede kommet med nogle Trappetrin ned, da han hørde nogen gaae med stærkt Skridt længst inde i Begravelsen. Han blev forbauset, og kom hastig op igien.

"Hørde De ikke nogen gaae?" sagde Lorenzo, "lad os ile derhen. Lyden lod til at komme herfra."

Et høit igiennemtrængende Skrig vakte endnu mere deres Opmærksomhed.

"Hielp! Hielp! for Guds Skyld, Hielp!" skreg en Stemme, hvis melodiske Tone kom Lorenzo's Hierte til at bære.

Hastig som en Lynstraale fløi han hen mod den Randt, hvorfra Skriget kom; Don Ramirez fulgte med lige Hurtighed efter ham.

Elleve Kapitel.

Great Heav'n! how frail thy creature Man is
made!

How by himself insensibly betray'd!
In our own strength unhappily secure,
Too little cautious of the adverse pow'r;
And, by the blast of self-opinion mov'd,
We wish to charm, and seek to be lov'd.
On pleasure's flow'ry brink we idly stray,
Masters as yet of our returning way:
Seeing no danger, we disarm our Mind,
And give our conduct to the waves and wind:
Then in the flow'ry meadow's verdant shade,
To wanton dalliance negligently laid,
We weave the chaplet, and we crown the bowl,
And smiling see the nearer Waters roll;
Till the strong gusts of raging passion rise,
Till the dire tempest mingles earth and skies;
And, swift into the boundless ocean borne,
Our foolish confidence too late we mourn:
Round our devoted heads the billows beat;
And from our troubled view the lessen'd lands
retreat.

O Gud! hvor svagt er Mennesket, Din Skabning!
hvor uformærkt det ved sig selv forledes!
uhjelpigviis i egen Styrke tryg
og ikke vaersom nok mod vaagen Fiende.

Tilstyndede ved Egenkierlighed
 vi hige efter Virak, Roes og Bisald.
 Paa Glædens Blomsterbred vi daarlig vanke;
 endnu det staaer os frit at vende om;
 men ingen Fare truer; altsaa vandre
 vi Banen hen, og lee ad Vind og Bølge.
 Imellem Engens Duft, i Bøgens Ly
 henstrakte Skædesløst til Kielen Svægen,
 vi flette Krandsen, tømme Glædens Bæger
 og smile ad den Gæ, der nærmer sig;
 til Lidenstæbens stærke Ruling bruser;
 til vilde Storm oprører Jord og Himmel;
 og revne hen i Oceanets Svælg
 vi altfor seent usalig Tillid angre:
 Vandoverne sig om vort Hoved taarne
 og svage Syn knap siner fjerne Kyst.

Prior.

I al denne Tid anede Ambrosio ikke, at der
 forefaldt saa rædsomme Scener nær ved ham.
 Enhver af hans Tanker var nu henvendt paa
 Udførelsen af hans Hensigter med Antonia. Hids-
 til var alting lykkedes ham. Antonia havde ta-
 get Sovedrikken ind, var bleven bisat i Sancta
 Claras Hvælvinger, og han havde hende ganske
 i sin Vold. Mathilda, som meget nøie kiendte
 denne søvnbringende Driks Virkninger, havde

udregnet, at den kunde ikke miste sin Kraft førend om Natten Kloffen eet. Denne Time ventede han med Utaalmodighed. Sancta Claras Høitid lovede ham en gunstig Leilighed til at iværksætte sin Misgierning. Han var fuldkommen vis paa, at Munkene og Nonnerne vare sysselsatte med Processionen, og behøvede altsaa ikke at frygte for at blive forstyrret; under et Paaskud var han bleven fri for at anføre Munkene. Antonia, som var aldeles hielpeløs, adskildt fra hele Verden, og ganske i hans Bold, meende han, kunde ikke sætte sig imod hans Begierligheder. Den Yndest, hun stedse havde vist for ham, gav ham endogsaa Haab om en godvillig Overgivelse, men i alle Tilfælde havde han besluttet, at opnaae sit Niemeed, hvad det endog skulde koste. Da han var sikker for ikke at blive opdaget, ræddedes han slet ikke ved den Tanke, at bruge Bold, og om han endog sølde nogen Afsky derfor, saa var det ikke af Skamfuldhed eller Medynk, men fordi hans Kierlighed til Antonia var ligesaa varm som oprigtig, og han kun vilde have hendes Gienkierlighed at takke for sin Lykke.

Om Midnat forlode Munkene Abbediet. Mathilda var blandt Sangerne; Ambrosio blev allene tilbage, og havde nu fri Raadighed til at følge sine Tilboieligheder. Overttydet om, at der var ingen som lurede paa hans Handlinger, eller kunde forstyrre ham i hans Glæder, ilede han nu hen mod den vestlige Fløi af Klosterbygning-

gen. Med et Herte ligesuldt af Haab og Angest, styrtede han igiennem Haugen, aabnede Porten ind til Kirkegaarden, og stod saa Dieblikke efter uden for Begravelseshvælvingen. Her standsede han, og saae sig mistroisk om, thi hans Bestilling maatte ikke sees af noget fremmed Die. Imedens han stod saaledes og dvælede, hørde han Uglens sørgmodige Skrig; Winden hvinede igiennem de nærliggende Kloftergange, og paa sine brede Vinger bar den de døende Toner af det fjerne Chor hen til ham. Daersom aabnede han Døren, gik ind i Graven, og lukkede igjen til efter sig. Veiledet af sin Lampe, sneg han sig igiennem de lange Gange, hvis Krumninger Mathilda havde vist ham, og kom nu til den Hvælving, hvor hans Elskede slumrede.

Indgangen dertil var ikke let at finde, men dette var ligegyldigt for Ambrosio, som ved Antonias Begravelse havde været alt for opmærksom, til at kunne tage Feil. Han stødte den allerede halv aabne Dør op, og steg ned i Hvælvingen. Nu nærmede han sig til den Grav, hvor Antonia hvilede; han var forsynet med en Spade og en Øxe, for at bryde den op. Men dette behøvede han ikke, thi det var let at opløste en Jernrist, som laae saa løselig over den. Han satte Lampen paa Randten af Graven, og boiede sig taug ud over den. Ved Siden af tre henfærdende, halvfortærede Ligg laae den slum-

rende Skionhed, hvis Kinder allerede vare overtrufne med en levende Rodme, Forbuddet paa det tilbagevendende Liv. Indsvæbt i et hvidt Lagen, og hvilende i sin Liigkiste, syntes hun at smile ad Dødens Billeder rundt omkring hende. Ambrosios Blik paa de muldrende Dødningsgebeen, og paa de græffelige Beenrade, der maaskee fordom havde været ligesaa hulde og elskelige, mindebe ham om Elvira, hun, som ved hans Brøde nu var i samme Tilstand. Erindringen om hans skræffelige Misgierning foer som et Lyn ind i hans Siel, og opfyldte den med Rædsels Mærke; men endogsaa dette bestyrkede ham i hans Forsæt, at styrte Antonia i Fordærbelse.

"For Din Skyld, Du min Kærligheds Kiende!" mumlede han, og hans brændende Blik var i det samme fæstet paa hans Død, "for Din Skyld har jeg begaaet dette Mord, og solgt min Siel til evige Piinsler. Nu er Du i min Bold, og Bindningen for mine Misgierninger skal i det mindste ingenring frarive mig. Intet skal frelse Dig fra mit Gavntag, intet! hverken denne søde Stemmes Bønner, eller disse himmelske Dine forskønnede ved Taarer, eller disse bedende opløstede Hænder, som om Du angerfuld anraabde om den hellige Jomfrues Tilgivelse; hverken dette, eller Din rørende Usskyldighed, eller Din indtagende Smerte, eller alt Dit Herredømme over mig. Hørend Dagen græber, skal Du, maae Du være min!"

Endnu gav hun intet Tegn til at hun var i Live; han løftede hende ud af Ligkisten, slyngede sine Arme om hende, satte hende paa en Steenbænk, og ventede med Utaalmodighed paa at see hendes Siel vende tilbage. Han havde neppe saa meget Herredømme over sine Lidenstaber, at han længer kunde holde dem i Toilen. Hans Begierligheds naturlige Heflighed var blevet forøget ved de Banskkeligheder, den nu havde fundet, og tillige ved lang Afholdenhed, thi da Mathilda mærkede, at hun havde mistet hans Hierte, havde hun forjaget ham fra hendes Arme.

"Ambrosio," sagde hun til ham, da han engang med glødende Brynde vilde nøde hende til at opfylde hans Ønsker, "jeg er intet Udskud af Qvindekønnet; nu er jeg kun Deres Veninde, og vil ikke længer være Deres Frille. Haab aldrig, at jeg nogensinde vil tilfredsstille Begierligheder, som vanære mig. Deres Favntag var min Stolthed, saalænge jeg endnu eiede Deres Hierte. Denne lykkelige Tid er forsvunden! De føler intet mere for mig; De henvender Dem til mig, ikke af Kierlighed, men af Nødsnød. Hvordan skulde jeg nogensinde kunne samtykke i en Bøn, hvorimod al min Stolthed oprører sig?"

Da Munken nu saa pludselig var berøvet alle de Nydelser, som Banen havde gjort ham uundværlige, fandt han sin Forsatning yderst utaalelig. Da han af Naturen var sandelig,

i Manddommens fuldeste Kraft, og da hans Blod var meget varmt, havde han givet sit Temperament saadant et Herredømme, at hans Brynde steg til Affindighed. Af hans Kælelser for Antonia blev kun den grovere Deel tilovers; han tørstede ikke efter andet end legemlig Nydelse, og endogsaa denne skumle Grav, Stilheden rundt omkring ham, og den Modstand, som han ventede sig, syntes kun at forsøge hans brændende, tvilsøse Drifter.

Gradvist fælde han, hvorledes den Barm, som hvilede op mod hans, blev opvarmet af nyt Liv. Hendes Hjerte bankede højere, hendes Blod flød hastigere og hendes Læber rørte sig. Omfiden aabnede hun sine Dine, men lukkede dem strax igien, endnu stedse bedøvet af den stærke Covedrifs Virkninger. Ambrosio lod ikke sine Dine vige fra hende, og gav Agt paa enhver af hendes Bevægelser. Saa snart han mærkede, at hun var kommen til sig selv igjen, trykkede han hende henrykt til sit Bryst, og præssede sine Læber paa hendes. Dette var nok til at adspredde de Dunster, som mørknede Antonias Fornuft. Hun reisde sig hastig op, og saae sig vildt omkring. De sælsomme Billeder, hendes Dine allevegne mødte, forvirrede hende endnu mere. Hun lagde Haanden paa Panden, som om hun igjen vilde ordne sin forstyrrede Fantasie. Omfiden lod hun Haanden igjen synke ned, og saae

sig endnu engang om. Hun blev ved at stirre paa Munken.

"Hvor er jeg?" sagde hun med afbrudt Stemme; "hvordan er jeg kommen her? — Hvor er min Moder? Jeg synes, at jeg saae hende! o, en Drøm, en rædsom, skrækkelig Drøm sagde mig — men hvor er jeg! lad mig gaae! her kan jeg ikke blive!"

Hun vilde staae op; Munken forhindrede det.

"Kølig, skionnest Antonia!" sagde han; "der er ingen Fare, som truer Dem; De er under min Beskiermelse. Hvortil disse igiennemtrængende Diefast? Kiender De mig ikke? Kiender De ikke Deres Ven, Deres Ambrosio?"

"Ambrosio? min Ven?" — o jo, jo, nu husker jeg det — men — hvorfor er jeg her? Hvem har bragt mig herhen? Hvorfor er De hos mig? — o! Flora advarede mig! her er intet andet end Liigkister, Grave, Dødningsbeene! Jeg gyser! Gode Ambrosio, følg mig herfra, thi min Drøm bliver mig saa levende! jeg syntes, at jeg var død, og at jeg laae i Graven! — følg mig herfra, gode Ambrosio! — Vil De ikke? — Ikke dette Diefast! — Deres tindrende Masyn forfærder mig! — Barmhiertighed, Fader! for Guds Skyld, Barmhiertighed!"

"Hvortil denne Krygt, Antonia?" svarrede Munken, i det han trykkede hende i sine Arme, og bedækkede hendes Barm med Kys,

uagtet al hendes Modværge," hvad frygter Du af mig, af mig, som tilbeder Dig? hvad skader det, hvor Du er? Jeg synes, at denne Grav er Kierligheds Rosenlysthus. Dette Mørke er Løndommens fortrolige Nat, som daler ned over vore Glæder! Fra denne Synspunkt seer jeg alt dette, og saaledes maae min Antonia ogsaa see det. Ja, sødeste Pige! ja! Dine Armer skulle gløde af den samme Ild, som flyder i mine, — Du skal dele og fordobble min Henrykkelse."

Imedens han sagde dette, igientog han sine Favntag, og tillod sig de usømmeligste Friheder. Hvor uvidende Antonia endog var, saa maatte hans Ubluhed dog forbittre hende. Hun fælde den Fare, hvori hun var, rev sig ud af hans Arme, og søbde sig ind i Liiglagenet, hendes eneste Klædebon.

"Tilbage, Fader!" skreg hun, og Betsymring over hendes værgeløse Tilstand mildnede hendes billige Brede; "hvi har J bragt mig herved? dette Sted bringer mig til at gysse! Har J mindste Gran af Barmhiertighed, af Rennesselighed tilbage, o, saa følg mig ud herfra! Lad mig komme tilbage igien til mit Hiem, som jeg har forladt, men uden at vide paa hvad Maade! Jeg vil, jeg maae ikke blive her et Dieblit længer."

Monken, som ikke havde beløvet sig paa den frække Tone, hvori hun sagde dette, fælde dog ikke andet derved end Bestyrrelse. Han greb

hende ved Haanden, trak hende hen paa sit Skød, og sagde med funklende Dine til hende:

”Faat Dem, Antonia. Al Modstand er forgieves, og jeg kan ikke længer dølge min Lidenſkab for Dem. Man troer, at De er død, det menneskelige Selſkab har udstødt Dem. Her eier jeg Dem nu ganſke allene; De er aldeles i min Vold, og jeg brænder af Begierligheder, ſom jeg maae tilfredſſtille eller døe; men jeg ønskede at have Dem ſelv at takke for min Lykke. Min Elſkede! min Tilbedte! o, lad mig lære Dig Glæder, ſom Du endnu aldrig har kiendt, nyd i mine Arme Henrykkelser, ſom jeg ſnart maae nyde i Dine. Ky! denne Modværg er barnagtig,” blev han ved, da hun ſagde at riſe ſig løs fra hans Kierteſte og hans Favntag,” ingen Hielp er nær, hverken Himmelen eller Jorden kan frelſe Dig fra mig. Og hvorfor vilde Du forſmaaſe diſſe Glæder, diſſe Henrykkelser? ingen ſeer os, vor Kierlighed bliver en Hemmelighed for hele Verden. Intet indſkrænker mere Dine Lidenſkaber. Følg dem, min Antonia! følg dem, min ſøde Pige! Saaledes, — ſaa tæt omſnoe Dine Arme mig, tryk Dine Læber ſaaledes — og ſaaledes paa mine! Hvordan? Naturen ſkulde have nægtet Dig den dyrbareſte af alle ſine Gaver: Kælelſe for Kierlighed? nei, det er umuligt! ethvert Træk, ethvert Blik, enhver Bevægelse ſiger mig, at Du er ſkabt til at være lykkelig og gjøre lykkelig! Fæſt

ikke disse bønkelige Dine paa mig; adspørg Dine egne Vndigheder; de ville sige Dig, at jeg er uforsontlig. Disse Lemmer, der ere saa bløde, saa hvide, saa fine! denne soulmende, runde, fyldige, elastiske Barm! disse Læber, der ere saa modne til Kys! alle disse Skatte skulde jeg lade blive unnydte, dem skulde jeg overlade til en anden? nei, Antonia, aldrig, aldrig! det sværger jeg Dig ved dette Kys! og ved dette! og ved dette!"

Hvert Dieblif voxede Munkens Brynde og Antonias Angest. Hun søgte, at slide sig ud af hans Arme. Forgieves vare alle hendes Bestræbelser, forgieves var hendes Skrig om Hielp, da Ambrosio altid blev mere og mere paatrængende. Synet af Hælvingen, Lampens blege Glimten, Mørket rundt omkring, den aabne Grav foran hende, og de Dødens Gienstande, som hendes Dine allevegne mødte, vare ikke syn- derlig passende til at opvække de Kølelser hos hende, hvoraf Munken brændte. Endogsaa hans Kierteegn forstrækkede hende, fordi de vare saa vilde, og fremkaldte ingen anden Fornemmelse hos hende end Frygt. Hendes Banghed, hendes siensynlige Afsty, hendes vedvarende Mod- stand syntes derimod kun at opflamme Munkens Begierligheder, og give hans dyriske Lyster ny Styrke. Ingen hørde Antonias Skrig, men dog holdt hun hverken op med dette eller med sine

Bestræbelser for at undløbe, førend hun aldeles udmattet og aandeløs sank fra hans Arm ned paa sine Kne, og tog endnu engang sin Tilflugt til Bønner. Men det hjalp hende heller ikke denne Gang, Riddingen benyttede sig tværtimod af hendes Stilling. Hun var livløs af Skræk, udmattet af Kampen, og alligevel trykkede han hende nu til sin Barm, dæmpede hendes Skrig ved Kys, behandlede hende følesløs, som en raa Barbar, dnygede Kræfthed paa Kræfthed, og mishandlede hende i sin Bøllysts Raseri. Lige gyldig imod Taarer, Bønner og Skrig, bemægtigede han sig hende gradvís, og lod ikke sit Rov fare, førend hans Misgierning var fuldbragt og Antonia vanæret.

Men neppe var hans Forehavende lykkedes ham, førend han gyæde for sig selv, og for de Midler, som han havde brugt. Ligesaa heftig som hans Begierlighed efter at komme til at eie Antonia før havde været, saa stor var nu hans Afsky; en indvortes Stemme raabde til ham, hvor nederdrægtig, hvor dievelsk han havde handlet. Han rev sig ud af hendes Arme. Hun, som for saa Minuter siden havde været Gienstand for hans Tilbedelse, opvakte nu kun Afsky og Raseri i hans Hierte. Han vendte sig bort fra hende, eller kom hans Die uvilkaarlig til at hvile paa hendes Ansigt, saa var det kun for at see vild og grumt paa hende. Førend Guldendelsen af hans skændige Misgierning var den Ulyk-

felige faldet i Afmægt, og nu vendte Følelsen af hendes Glendighed tilbage hos hende tilligemed Livet.

I stum Fortvivlelse blev hun liagende paa Jorden; den ene Taare fulgte langsom efter den anden, og tunge Suf havde hendes Hierte op og ned. Medtrykket af Sorg blev hun i nogle Diebliske liagende i denne Bedøvelses Tilstand. Nu reisde hun sig med Møie, og vankede med bævende Knæ hen mod Hvalvingeporten.

Lyden af hendes Trin vakde Munken op af hans rædsomme Dvale. Han sprang op fra Graven, hvorover han laae udstrakt, og imedens hans Dine stirrede paa de muldrende Liig, forfulgte og gaaede han Offeret for sin dyriske Belyst. Han greb hende ved Armen, og trak hende igien med Magt ned i Graven.

"Hvorhen?" skreg han med barsk Røst, "strax tilbage!"

Antonia bævede for den vilde Harmes, hvormed han fordreiede sit Ansigt.

"Hvad vil J mere?" sagde hun frygtsom, "er min Ulykke ikke fuldkommen? er jeg ikke forloren, for evig forloren? Er Ederes Grumhed endnu ikke mættet, eller har J endnu flere Lidelser, at lade mig udstaae? Lad mig gaae! lad mig komme tilbage til mit Hiem, at jeg der uforstyrret kan begræde min Skændsel og min Ulykke!"

"Tilbage til Dit Hiem?" gientog Munkens bitter og spottende, og blev ved med Dine, som tindrede af Harmen, "at Du kunde anklage mig for Verden, udraabe mig som en Hykler, en Korræder, en Ridding, som et Uhyre af Grumhed, Belyst og Utafnemmelighed? nei, nei, nei! jeg kiender meget vel min hele Misgierning, jeg veed hvor retfærdige Dine Klager, hvor usmaadelige mine Forbrydelser ere. Du skal ikke komme herfra, for at sige til hele Madrid, at jeg er en Uværdig, at min Samvittrighed er betynget med Synder, som ikke engang Gud kan tilgi ve mig. Her, Elendige, her maae Du blive hos mig! her, midt iblandt disse eensomme Grave, iblandt disse Dødens Billeder, iblandt disse muldrende, forfærdelige Been! her skal Du blive, og see, hvad jeg lider, hvad det er, at fortvivle og udaande sit sidste Suk i Gudsbespottelse og Forbandelse! — og hvem har Skyld i min Elendighed? hvem har forført mig til Forbrydelser, ved hvis blotte Minde jeg gys? fordømte Skabning! var det ikke Din Etionhed? var det ikke Dig, som styrtede min Siel i Fordømmelse? som gjorde mig til en meenedig Hykler, til en Morder, til en Dievel? Ja, nu i dette Dieblif, siger ikke dette Engle-Nasyn mig, at Gud har ingen Raade for min Siel? o! dette Blik allene fordømmer mig, naar jeg engang kommer til at staae for Guds Domstoel! Til hiin Demmer vil Du sige: jeg var lyffelig,

indtil jeg saae ham! — jeg var uskyldig, indtil han vanærede mig! Med disse taarefyldte Øine, med disse blege indfaldne Kinder, med disse bønlig opløstede Hænder vil Du fremtræde, som dengang Du bad mig om den Barmhiertighed, som jeg nægtede Dig! da vil min Forbømmelse være afgjort! da vil Din Moders Aand komme, og hvirvle mig ned i Djevlernes, Luernes, Kuriernes, de evige Piinslers Boliger! Og Du, Du vil anklage mig! Du vil styrte mig i evige Qvaler! — Du Elendige; Du! Du! — ”

Dette raabde han med tordnende Røst, greb Antonia hastig ved Armen, og trampede i Jorden med affindig Harm.

Antonia, som troede, at han var vanvittig, sank ude af sig selv af Skræk ned paa sine Knæ. Bønsfaldende løstede hun sine Hænder op til ham, men hendes Stemme var næsten ganske udslukt, førend hun kunde faae en Lyd frem. ”Barmhiertighed! o Barmhiertighed!” sukkede hun med Næse.

”Stille!” skreg den rasende Munk, og kastede hende hen ad Jorden.

Nu forlod han hende, og gik med stærke Skridt op og ned ad Hvælvingen. Hans Øine rullede rædsomt, og Antonia bævede, hvergang hendes modte dem. Han lod til at grunde paa noget Græffeligt, og hun opgav alt Haab om, at slippe levende fra ham. Deri gjorde hun ham

dog Uret. Midt iblandt den Affky og Fortviv-
 lelse, som rasede i hans Siel, var Medynk med
 hans Slagtoffer endnn ikke forjaget deraf. Da
 Lidenfkaernes Storm var forbi, havde han op-
 offret Verdener, for at give hende den Ufkyld
 tilbage, som hans toileløse Vellyst havde røvet
 hende. Af de Begierligheder, som havde for-
 ledt ham til Misgierninger, var der ikke Epoer
 tilbage i hans Hierte. Alle Jndiens Skatte vil-
 de ikke have været iftand til at forføre ham til en
 Igientagelse af hans fiændige Handling. Hans
 hele Natur oprørde sig imod den blotte Tanke
 derom, og den sidste Scene stod med rædsomme
 Farver malet for hans Siel. I samme Grad,
 som hans skumle Kaseri formindfkedes, forsaedes
 hans Medynk med Antonia. Nu stod han stille,
 og vilde gierne have sagt hende nogle Trøstens
 Ord, men han vidste ikke, hvor han fku de tage
 dem fra, og ftirrede derfor paa hende med vild
 Sorg. Hendes Forfatning forekom ham at væ-
 re faa haabløs, faa fordømt til Elendighed, at
 ingen Dødeligs Magt var iftand til at hielpo hen-
 de. Hvad fku de han da gjøre for hende? hendes
 Sielero, hendes Ære vare uerftattelig tabte. For
 evig var hun løsreven fra Mennefteligheden; thi
 hvis han ikke vilde have, at hans Misgierning
 fku de blive aabenbaret og hans Straf uundgaae-
 lig, faa torde han ikke give hende tilbage. Dø-
 den væbnede sig med tifold Stræffeligheder for
 ham, som kun faae Begyndelsen til evige Piins-

ler i den. Om han endogsaa vovede at lade Antonia komme tilbage i Verden, og udsætte sig for hendes Anflagelse, hvad for sørgelige Udsigter havde da ikke hun? Hun kunde aldrig gjøre sig Haab om, at blive nogen Mand's Huustro; brændemærket af Ekiendsel vilde alle hendes kommende Dage blive en Kæffe af Sorg og Lidelser. Han havde altsaa intet andet tilovers, end en Beslutning, som rigtig nok var endnu skrækkeligere for Antonia, men som dog tiende til hans egen Sikkerhed. Verden skulde være overtydet om hendes Død, og hun skulde blive i dette skumle, rædselfulde Kængsel. Her vilde han hver Nat bringe hende Mad, og vise hende sin Anger ved at blande sine Taarer med hendes. Han folde selv hvor grusomt, hvor uretfærdigt dette Forsæt var, men hvorledes kunde han ellers selv være sikker? lod han hende slippe ud, saa var intet ham Borgen for hendes Taushed; hans Misgierning var alt for stor, til at han kunde gjøre sig Haab om, at erholde hendes Tilgivelse, ikke at tale om, at hendes Tilbagekomst i Verden vilde opvække almindelig Nysgierrighed, og at hendes heftige Sorg vilde røbe Morsagen dertil.

Han nærmede sig til hende med siensynlig Forlegenhed, og løstede hende op fra Jorden. Hendes Haand bævede, da han tog hende i den, og han trak sin tilbage, som om han havde rørt ved en Glange. Hans hele Natur modsagde sig selv. Han folde noget, som baade trak ham

hen til hende, og stødte ham tilbage, uden at han selv kunde forklare sig Aarsagen. Der laae noget i hendes Diefast, som opfyldte ham med Rædsel, og en ubegribelig Bevidsthed bød ham at see sin Misgierning i et endnu skræffeligere Lys, end han hidtil selv havde erkiendt den. I en vild Tone, og dog saa mildt, som det var ham muligt, med bortvendt Ansigt, og en Røst, som neppe kunde høres, sagde han at trøste hende over en Ulykke, som nu ikke mere kunde gøres god igien. Han bevidnede hende sin Anger, og sagde, at han vilde gierne opveie hver en Taare, som hans Grumhed udpressede hende, med en Blodgdraabe. Uden Trøst og Haab hørde Antonia paa ham med stille Sorg; men da han forkyndte hende Indspærrelsen i Hælvningen, den skræffelige Dom, som syntes endnu værre end Døden, da gav Smerten hende igjen Ord. At hensmægte sit elendige Liv i en snever, gyfelig Hule, at være troet død af ethvert menneskeligt Væsen, undtagen hendes Bøddel, at være omringet af muldrende Liig, som udaandede Stank og Pest, aldrig mere at faae Dagens Lys at see, aldrig mere at aande Himmels rene Luft — denne Tanke var alt for rædsom, at man skulde kunne udholde den, og overgik endogsaa hendes Afsky for Munkene. Hun sank endnu engang paa Knæ, bad ham om Barmhiertighed i de meest rørende og bønlike Udtrykke, og lovede, at naar han blot vilde sætte hende paa fri Fod, vilde hun

følge hans Misgierning for alle, tilskrive sin Gienkomst i Verden hvad for en Grund han selv vilde bestemme, ja, for at frie ham for al Mistanke vilde han st. ar forlade Madrid. Hendes Ord gjorde virkelig et dybt Indtryk paa Munken. Han betænkte, at det gavnede ham ikke, at beholde hende, som ingen flere Tillof-
 kesser havde for ham, i sin Vold, at han kun opdyngede sine Forbrydelses Summa derved, at hverken hans Liv eller Rygte kunde komme i Fare, naar hun vilde holde sit Løfte. Paa den anden Side bævde han for den Tanke, at Antonia kunde i sin Smerte bryde sit Ord endogsaa imod sin Villie, og at hendes Troskyldighed, og Mangel paa Menneskekundskab, kunde røbe hendes Hemmelighed for en eller anden snedig Spei-
 der. Men hvor grundet denne Frygt endog var, bragde dog Medynk og det alvorlige Forsæt, igien saa meget muligt, at gjøre sin Forseelse god, ham til at samtykke i hendes Ønske. Kun i een Punkt var han endnu ubestemt — Vanskeligheden i at finde et Paaskud for Antonias uventede Opstandelse efter hendes foregionne Død og offentlige Begravelse. Han grundede endnu paa Weid-
 ler til at rydde denne Hindring af Veien, da han hørde Lyden af hurtig tililende Fodtrin. Døren ind til Hvælvingen blev stødt op, og Mathilda styrtede ind med siensynlig Frygt og Bestyrtelse.

Ved Synet af en Fremmed, udstødte Antonia et Glædeskrig, men snart mistede hun sit Haab om Hielp. Uden mindste Forundring, over hvad han saae, henvendte den foregivne Revits sig til Munkene med følgende Ord:

"Hvad skulle vi gjøre, Ambrosio? Alting er forloren, hvis Oprørerne ikke blive adspredte ved et eller andet Middel. Ambrosio, Sancta Claras Kloster staaer i lys Lue; Priorinden er bleven et Offer for Folkets Raseri. Allerede truer en lignende Stiebne Abbedier. I deres Beshværgelse lede Munkene allevegne om Dem; Deres Ansæelse allene, haabe de, er istand til at afvende Ulykken. Ingen veed, hvor De er bleven af, og Deres Graværelse opvækker almindelig Skræk og Fortvivlelse. Jeg benyttede mig af Forvirringen, og ilede herved, for at advare Dem om Faren."

"Godt," svarede Abbeden, "jeg kommer strax igien op i min Celle; man kan jo let finde et Paaskud for min Graværelse."

"Det er umuligt!" svarede Mathilda, "alle Hvælvingerne ere fulde af Politiebetiente. Lorenzo de Medina giennem søger alle Gangene med Inquisitionens Tienere. Man vil gribe Dem i Klugten, og forlange at vide Aarsagen, hvorfor De er her paa denne mistænkelige Tid — man finder Antonia, og saa er De for evig forloren."

"Lorenzo de Medina? Inquisitionens Tienere? Hvad ville de her? lede de om mig? har

man mig mistænkt? sig mig det, sig mig det, Mathilda!"

"Hidtil har det ikke endnu gaaet Dem, men jeg er bange for, at det kan snart skee. Den eneste Mulighed til at undgaae deres Eftersøgelse, skulde være Banffeligheden i at finde denne Begravelse. Døren her ind til er konstigen stult, maaskee ingen finder den, og saa blive vi stulte her, indtil Tummelen er forbi."

"Men, Antonia — Hvis de kom nærmere, hvis de hørte hendes Strig —"

"Saa vil jeg rydde denne Fare af Veien!" afbrød Mathilda ham, og stoi med blottet Dolk hen mod den Ulyffelige.

"Holdt! holdt!" raabde Ambrosio, og vristede det allerede opløstede Staal ud af Haanden paa hende, "Grusomme, hvad vilde Du gjøre? Ved Dig, Affkum! ved Dig har den Ulyffelige allerede lidt nok! Havde jeg dog aldrig fulgt Dine Raad! — O, hvi har jeg nogensinde seet Dig!"

Mathilda gav ham et haanligt Diefast.

"Dumheder!" raabde hun med en Mine fuld af Bræde og Høihed, som sønderknusede Munkens; "Du har berøvet hende alt, hvad der gjorde hende Livet kiert, og nu frygter Du for at berøve hende dette usle Liv selv? Velan da! lad hendes Tilbærelse overtyde Dig om Din Daarlighed! Jeg overlader Dig til Din ulyffelige Stiebne! Jeg frasiager mig vor Pagt!"

Den, som skielver for saadan en ubetydelig Forbrydelse, fortjener ikke min Beskyttelse. Tys! tys! hører Du Inquisitionens Tienere, Ambrosio? — De komme, og Din Undergang er nær!”

I dette Dieblif hørde Munken Lyden af Stemmer langt fra. Han ilede hen for at lukke Døren, som Mathilda af Uagtsomhed havde ladet staa aaben efter sig. Hans Liv beroede nu paa, at den ikke blev opdaget. Kjørend han kunde naae den, saa han Antonia smutte hastig forbi sig, styrte ud ad Døren, og med Lynilds Hurtighed at ile hen mod den Kædt, hvorfra Lyden kom. Hun havde med Opmærksomhed hørt paa Mathildas Tale, og da Lorenzos Navn blev nævnet, havde hun besluttet at vove alt, for at komme under hans Beskyttelse. Saasnart den fjerne Lyd trængde sig til hendes Øre, sankede hun de saa Kræfter, som hun endnu havde tilovers, og løb hen mod det Sted, hvorfra Stemmerne kom. Men Munken forfulgte hende, saasnart han havde fattet sig af sin første Skræk. Forgieves fordobblede Antonia sin Jilsfærdighed, forgieves anstrængede hun sine Nerver indtil det Yderste. Hvert Dieblif kom hendes Fiende hende nærmere; hun hørte hans Trin tæt bag ved sig. Han naaede hende, snoede hendes flaggrende Løkker om sit Haandled, og søgde at slæbe hende tilbage til Graven. Antonia værgede sig af al Magt. Hun slyngede sine Arme om en Støtte

og skreg høit om Hielp. Forgieves søgde Munkens ved Trudsel at faae hende til at tie.

"Hielp!" raabde hun med fordoblet Styrke, "hielp! for Guds Skyld, hielp!"

Nu kom Trinnene nærmere og nærmere, som om de vare blevene paaskyndte ved hendes Skrig. Munkens ventede hvert Dieblif at faae Inquisitorerne at see. Antonia blev endnu ved at gisre Modværg, og nu nødte han hende til at tie ved det skrækkeligste og umenneskeligste Middel. Han havde endnu Mathildas Dolt i Haanden; ufortøvet løftede han Armen i Veiret, og gienemborede Antonias Barm to Gange. Hun skreg, og sank til Jorden. Munkens søgde at bære hende bort, men endnu i Dødskampen holdt hun fast om Støtten.

Nu saae man allerede Fakler glimte langs med Murene. For at undgaae at blive grebet, maatte Ambrosio lade sit Slagtoffer blive liggende, og iilsom flygte tilbage til Begravelsen, hvor han havde forladt Mathilda.

Han flygtede, men ikke ubemærket. Don Ramirez, som kom først til, saa den blodige Pige ligge for sine Fødder, og et Mandfolk at undflye, hvis Tilfomhed gav Mistanke om hans Forbrydelse. Han forfulgte strax den Flygtende med en Deel af Politiebetienterne, imedens Lorenzo blev tilbage med de øvrige, for at beskytte den saarede Ubekiendte. Man løftede hende i Veiret. Af Smerte var hun faldet i Afmagt,

men nu gav hun igien Tegn til, at hun var i Live. Hun slog Dinene op, og da hun løftede Hovedet i Veiret, faldt de tykke blonde Locker tilbage, som hidtil havde overskykket hendes Ansigt.

"Almægtige Gud! det er Antonia!" raabte Lorenzo, rev hende ud af sine ledsageres Arme, og trykkede hende i sine."

Endskiøndt Dolken var bleven ført af en zittrende Haand, havde den dog kun altfor vel opfyldt Morderens Hensigt. Saarene vare dødelige, og Antonia folde sit nærforestaaende Endeligt. Men de faa Minuter hun endnu havde tilbage at leve i, vare rige paa Salighed. Sorgen i Lorenzos Ansigt, hans hiertelige Klager, den Angest, hvormed han undersøgte hendes Saar, lode hende ikke beholde mindste Tvivl tilbage om hans varme Kierlighed. Hun vilde ikke flyttes ud af Hvælvingen, at Bevægelsen ikke skulde paa-skynde hendes Død, og ethvert Dieblif var hende uskaarkeerligt, hvori hun modtog og gav nye Beviser paa Kierlighed. Hun sagde til sin Elsker, at Døden vilde være hende rædsom, hvis hun endnu var reen og ubesmitet, men nu var den hende kierkommen. Hun kunde ikke mere være blevet hans, og berøvet dette Haab, saae hun kun Rolighed i Graven. Hun bad ham, at fatte Mod, besvor ham, ikke at overlade sig til frugtesløs Kummer, og forsikrede, at han var det eneste i Verden, som hun nødigt ville skilles

fra. Saaledes talde hun indtil hendes Forløsnings Stund kom, og enhver af hendes hulde Toner gjorde Lorenzos Sorg bitter. Hendes Stemme kvaldes, en tåk Sky dalede ned over hendes Dine, og alleting syntes at forkynde hendes nærførelsaende Død.

Saaledes laae hun, med Hovedet støttet op mod Lorenzos Arm, og endnu søgte hendes blaa Læber at træffe ham. Nu slog Klosterkloffen langt fra. Paa eenaang sraalede Antonias Dine med himmelsk Glæde; hendes hele Væsen blev oplivet af en ny Kraft. Hun soer op af sin Elfers Arme.

"Kloffen tre!" raabde hun, "jeg kommer, min Moder!"

Hun foldede sine Hænder, og sank livløs omkuld. Lorenzo fastede sig ved Siden af hende med den meest sønderknusende Hierteangest. Han rev Haaret af sit Hoved, slog sig for Brystet, og vilde ikke vige fra hendes Liig. Omfider udtømmes hans Kræfter, han maatte lade sig bære ud af Hvælvingerne, og blev bragt til Palladset de Medina, næsten ligesaa livløs som den ulyksalige Antonia.

Imidlertid var Ambrosio, uagtet sine Forsølgere, kommet lykkelig tilbage til Begravelsen. Døren var allerede lukket, da Don Ramirez kom, og der gik lang Tid hen, inden man kunde opdage Flygtningens Opholdssted; men Taalmodighed overvinder alleting. Hvor konstigen Dø-

ren endog var skult, kunde den dog ikke undgaae de speidende Inquisitionstieneres Argussine. De stodte den ind, og kom ind i Begravelsen. Munkens Beshyrtelse, hans Tragten efter at skule sig, hans hurtige Flugt, og Blodet paa hans Klæder, lode ingen Tvivl tilovers om, at han jo var Antonias Morder. Men da man nu gienkiendte den ubesniittede Pater Ambrosio, "den hellige Mand," Madrids Afgud, saa bleve alle Tilstædeværende som forstenede, og kunde neppe overtale sig til at troe, at det de saae, ikke var et Blændværk. Abbeden gjorde intet Forsøg paa at retfærdiggjøre sig, men vedblev en mørk Tausshed. Man fængslede ham og Mathilda. Hendes Munkehætte faldt ned, hendes fine Træk og hendes talrige gyldne Loffer røbede hendes Kion, og opvakte ny Forbavselse. Man fandt ligeledes Dolken nede i Graven, hvor Munken havde fastet den; man giennemsgjorde hele Begravelsen, og bragde de to Fanger til Inquisitionsfængselet.

Don Ramirez sørgede for, at baade Forbrydernes Stand og deres Misgierning blev en Hemmelighed. Han frygtede for et nyt Opløb, da det forrige neppe var dæmpet endnu, og lod sig nøie med, at melde Kapucinerne deres Superiors Misgierninger. De bævede for Almuens Raseri, hvorfra de nylig med den største Møie havde frelst deres Kloster, og for at undgaae den Skændsel, at blive offentlig anklagede,

løbe de uden Modstand deres hele Kloster blive giennemført. Man opdagede intet nyt. Høveder blev fundet i Abbedens og Mathildas Celler, blev taget bort, for at forevises Inquisitionen. Ellers blev alting i sin forrige Tilstand, og der herskede igien Orden og Rolighed i Madrid.

Sancta Claras Kloster laae i Ruiner, ødelagt af Almuen og af Luerne. Intet var blevet staaende, undtagen Hovedmurene, hvis Tykhed og Fasthed havde imodstaaet Ilden. Nonnerne maatte altsaa fordeles iblandt andre Ordener, men alle vegne tog man ugierne imod dem. Fordommen imod dem var saa stor, at de uagtet deres Familiers Rigdomme og Anseelse maatte paanødes Klostrene. De lede uforstyldt, thi man erfoer ved den strengeste Undersøgelse, at de fire Nonner undtagen, som Sancta Ursula havde anklaget, var der ikke en eneste i Klosteret, som tvivlede om Agnes's Død. Disse fire vare blevne Offere for Almuens Harm, saavel som mange flere, der vare aldeles skyldfri, og vidsde af ingen Ting. Blændet af Hæbgierrighed havde Pøbelen myrdet alle de Nonner, den fik fat paa, og de, som endnu levede, havde ene og allene Hertugens af Medina Klogskab og Omfarg at takke for deres Frelse. Dette folde de, og deres Hjerter vare fulde af den varmeste Erkiendtlighed for denne værdige Mand.

Virginia var ikke en af de utafnemmeligste. Hun ønskede ligesaa meget at bevidne ham sin Erkiendtlighed, som at gjøre sig yndet af den Mand, der var Lorenzos Onkel. Dette maatte lyktes hende. Hendes blotte Skønhed nødte Hertugen til at beundre hende, og hans Pine hvilede med Henrykkelse paa hendes himmelske Skabning; men hendes blide Udfærd, og hendes sømme Omsorg for den lidende Kone, indtog hans Hjerte ganske og aldeles. Virginia vandt det høert Dieblif mere og mere, og samtykkede gierne i Hertugens Bøn ved Afskeden, undertiden at torde besøge hende.

Hendes første Syssel, da hun kom ind i sin Faders Pallads, var at lade Huuslægen falde, og give den Ubefiendte den fornødne Pleie. Hendes Moder ilede, at tage Deel i denne Kierlighedsgierning. Marquien de Villa Franca, hendes Fader, havde i Krygt for sit eneste Barns Liv fløiet hen til Sancta Claras Kloster, og var endnu ikke kommet tilbage. Nu sendte man Bud alle vegne for at opsoge ham, og berolige ham i Henseende til hans Datters Skiebne. Hans Graværelse tillod Virginia at hellige den Syge al sin Tid, og hvor træt hun endog selv var, kunde dog intet overtale hende til at vige fra hendes Seng. Det varede nogen Tid, førend den Syge, hvis Helbred var meget svækket ved Rød og Sorg, kom til sig selv igien. Det faldt hende tungt at faae de forestrevne Lægemidler

ned, men da hun først var istand hertil, fælde hun sig snart lindret, da hun Svækkelse var Mars-
 sag i hendes Sygdom. Den omhyggelige Pleie hun nød, den sunde Kost, som hun saa længe havde maattet undvære, Glæden over at være gienstienket Frihed, Selskab, og som hun bovede at haabe, Kierlighed, virkede forenet til hendes hurtige Helbredelse. Fra Bekendtskabets første Dieblis havde hendes sørgelige Tilstand og hendes skræffelige Lidelser vundet hendes elskværdige Pleierindes Kierlighed. Virginia fælde den meest levende Deeltagelse for hende, men hvor meget sømmere blev den ikke, da Patientinden fortalte sin Historie, og gav sig tilkiende som Lorenzos Søster.

Ja, dette den klosterlige Grusomheds Slagtoffer var ingen anden, end den ulykkelige Agnes selv. Medens hun opholdt sig i Klosteret havde Virginia rigtig nok kiendt hende, men hendes udhungrede Skikkelse, hendes Træk, som vare ødelagte af Smerte, hendes formeente Død, og hendes tykke uredte Haar, som hang uortzentlig ud over hendes Ansigt og hendes Barm, havde gjort hende ukiendelig. Priorinden havde brugt ethvert Konfigreb, for at overtale Virginia til at tage Sløret: Huset Villafrancas Arving havde ikke været nogen ubetydelig Binding for Klosteret. Den unge Dame, som var indtaget af sin Frenses forfælskede Godhed og Dmhed, havde allerede

været paa Nivuet at ville føie hende. Men Agnes, som bedre kiendte Klosterlivets Nødsomhed, gienneuskuede Abbedissens Hensigter, og søgde at advare den Ufskyldige, for hvis Skiebne hun bærede. Hun afmaalede hende med sande Farver alle de Sorger, som ventede paa hende, den evigvarende Tsang, den foragtelige Misundelse, de ugule Rabaler, den grove Smiger, og den frybende Slaveaand, som Priorinden ædskede. Hun viisde Virginia derimod de glimrende Udsigter, som stode aabne for hende. Hun, som var sine Forældres Afgud, som var beundret af hele Madrid, hvem Naturen og Opdragelsen havde begavet med enhver Siels og Legems Fuldkommenhed, kunde jo see den lykkeligste Forbindelse imøde. Med sin Rigdom eiede hun Midler til i den yderste Grad at kunne udøve Menneskekierlighed og Beglærenhed, disse Dyder, der vare hende saa fiere, men som ingen værdige Gienstande vilde finde i et Klosters Fængsel.

Hendes Grunde bragde Virginia til at lade enhver Tanke om Sløret fare, men et andet Motiv, som Agnes ikke brugde, havde mere Tynd end alle de øvrige. Hun havde seet Lorenzo engang da han besøgte sin Søster; hans mandige Skønhed havde gjort Indtryk paa hende, og alle hendes Samtaler med Agnes pleiede gierne at endes med et Spørgsmaal om hendes Broder. Hun, som elskede Lorenzo uudsigelig høit, ønskede sig intet heller, end en Leilighed til at kunne

rose ham. Hun talde om ham med Henrykkelse,
 og vilde Virginia undertiden Breve fra ham,
 for at overtøye hende om, hvor rigtig hans Køn-
 selse, hvor danner hans Forstand og hvor skøn
 hans Stil var. Hun mærkede snart, at denne
 Kortrolighed havde gjort en Virkning paa hendes
 ny Venindes Hierte, som hun rigtig nok havde
 frembragt uden Hensigt, men som hun dog nu
 saa med Glæde. Hun kunde jo ikke ønske sin
 Broder nogen lykkeligere Forbindelse; Virginia,
 Familien Villafrancas Arving, skøn, elskvær-
 dig, dydig, var et uskatteerligt Gode. Hun
 udfrittede Lorenzo, men uden at nævne enten
 Navn eller Omstændigheder, og hans Svar for-
 sikrede hende, at baade hans Haand og Hierte
 endnu vare fri. Nu troede hun, at hun kunde
 uden Fare blive ved at bygge paa denne Grund-
 vold, og søgte at oppuste sin Venindes ulmende
 Tilbøielighed. Lorenzo blev nu Emnet for alle
 deres Samtaler, og den Opmærksomhed, hvormed
 Virginia hørte efter, de Sukke, som op-
 stige fra hendes uskyldige Barm, den Altraa,
 hvormed hun stedse igien greb Fortællingens Traad,
 naar den stundum blev afslippet, alt dette over-
 tydede Agnes om, at hendes Plan var lykkedes.
 Hun aabenbarede nu sine Ønsker for Hertugen,
 som rigtig nok ikke kjendte Virginia personlig,
 men som dog havde hørt saa meget tale om hen-
 de, at han holdt hende værdig til at blive hans
 Brodersøns Gemalinde. Han aftalte med sin

Niece, at hun skulde bringe Materien paa Bane for Lorenzo, og hun ventede kun paa hans Tilbagekomst til Madrid, for at tilbyde ham sin Veninde som Brud.

De ulykkelige Begivenheder, som hændte i denne Tidspunkt, hindrede hende i sit Forhævede. Virginia begræd oprigtig et Tab, som berøvede hende baade sin Veninde og den eneste Skabning, med hvem hun kunde tale om Lorenzo. Hendes Lidenstkaab brændte imidlertid lænlig i hendes Hierte, og hun havde sat sig for, at aabnebare sin Moder den, da Tilfældet igien bragde hendes Elskte til hende. Hans Nærværelse, hans Godhed, hans Medynk, hans Mod forøgede hendes Kierlighed. Nu ansaae hun sin igien opstaaende Veninde som en umiddelbar Himmels Gave; hendes Haab at see sig forenet med Lorenzo, oplivedes nu atter, især da hans Søster kunde mægle imellem dem.

I den Formening, at Agnes førend hendes Død havde talt herom med sin Broder, havde Hertugen skrevet alle Vink om et Gistermaal paa Virginias Regning, og derfor havde han været saa villig til at laane Dret til dem. Da man meldte ham Antonias Død og Lorenzos Udsærd derved, indsaae han sin Wildfarelse. De nærmere Omstændigheder smertede ham, men da den Ulykkelige nu var ude af Spillet, haabede han desto lettere at naae sit Diemeed. Lorenzos nuværende Forsatning passede sig rigtig nok ikke

synderlig for Brudgomstilstanden. Hans Forhaabninger, som næsten vare blevne skuffede i samme Dieblig, da han havde stolet paa, at see dem opfyldte, og hans Elstes pludselige, rædsomme Død, havde angrebet ham hestig. Hertugen fandt ham paa Sygeliet. Hans Tjenestefolk vare meget bekymrede for hans Liv, men dette var Onfelen ikke. Han troede, ikke med Uret, at man doer ikke af Kirlighed, og han smiggede sig med, at hvor dybt hiint Indtryk endog havde været paa Lorenzo's Hierte, saa vilde det dog vige for Tiden og Virginia. Han forsøgte derfor alt, for at opmuntre den nedslagne Ungling til at gjøre Kortvoilelsens Angreb kiødt Modstand. Han tilstod, at denne skrækkelige Tildragelse maatte have rystet Lorenzo hestig, og han kunde ingenlunde dædle hans Sorg, men han bad ham blot, ikke at overlade sig til en frugtesløs Kummer, og ved at stride imod Smerten, at bevare et Liv, som, om han endog ingen Priis satte paa det, dog var mange andre saa kiært. Saaledes sagde Hertugen paa den ene Side at gjøre Lorenzo ligegyldigere ved Antonias Død, imedens han paa den anden Side besøgte Virginia meget flittig, og ikke lod sig nogen Leilighed gaae af Hænderne, for paa bedste Maade at anbefale hende hos sin Brodersøn.

Naturligviis var det Agnes's første Syssel at erkjendige sig om Don Raymond, og omendskiøndt Tidenden om den sørgelige Tilstand, hvori

Smerten havde styrket ham, bedrøvede hende, saa maatte hun dog glæde sig over hans varme Kierlighed, som ene kunde være Skyld deri. Hertugen paatog sig selv at forkynde Don Raymond den Lykke, som vntede paa ham. Han forberedte ham saa vaerksom, som muligt, paa denne Tidende, men Overgangen fra Fortvivlelse til Henrykkelse var saa pludselig, at Raymond havde nær maattet bukke under for sine voldsomme Følelser. Men da dette var overstaaet, da hans roligere Sindssforfatning, Vidigheden om hans Lykke, og især Agnes's Nærværelse, som hun skienkede ham, saasnart hun vovede at gaae ud, virkede i Forening, saa maatte hans Sygdom snart give sig tabt. Hans Legeme nød samme Fred som hans skyldfri Siel, og han kom sig saa hurtig, at det forundrede enhver.

Saaledes gik det ikke med Lorenzo. Antonias Død og de græffelige Omstændigheder, hvoraf den var ledsaget, hvilede tungt paa hans Siel. Han var forvandlet til en Skygge; intet kunde adsprede ham. Man havde Møie med, at overtale ham til at spise saa meget, som han behøvede til Livets Ophold, og man frygtede for, at han skulde faae tærende Syge. Agnes's Selvskab var hans eneste Trost. Hidtil havde de ikke kunnet være meget sammen, og maaskee bidrog dette endog til at forøge deres Venskab. Hun veegielden fra hans Seng, thi hun saae hvor

nødvendig hun var ham. Med utrættelig Opmærksomhed hørde hun paa hans Klager, og mildnede dem ved sin venlige Deeltagelse. Hun boede endnu i Palladset de Villafranca, hvis Giere omgikkes hende med udmærket Velvillighed. Hertugen havde ikke dulgt sine Ønsker i Henseende til Virginia for Marquien. Partiet var uopaaflageligt; Lorenzo, som var Arving til sin Onkels umaadelige Riigdomme, nød desuden den meest udmærkede Anseelse i Madrid for sin Ættheds, sine udbredte Kundskaber og sin ædle Opførsel. Tillige havde Marquien mærket sin Datters heftige Lidenkab for ham.

Hertugens Forslag blev derfor imodtaget uden Betænkning, og man brugte al mulig Forsigtighed for at vise Lorenzo Virginia i det fordeelagtigste Lys. Den gamle Marquise havde tit fulgt med Agnes, naar hun besøgte ham, og saasnart Lorenzo var i den Stand, at han undertiden kunde være oppe, fik Virginia ogsaa Lov at see til ham i sin Moders Selskab. Dette gjorde hun med saa meget Vnde, den Tøne, hvori hun talde om Antonia, var saa rørende og saa søm, og da hun beklagede hendes sorgelige Dødsmaade, glimrede hendes klare Øine saa himmelsk igiennem Taarerne, at Lorenzo kunde ikke see paa hende eller høre hende tale uden Barmhertighed. Hans Frender og den skionne Pige selv, mærkede, at hendes Selskab syntes hver Dag at glæde ham mere og mere, og at han talde om

hende med altid voxende Beundring. Alligevel vare de saa fornuftige, at beholde deres Anmærkninger hos dem selv, og lode ikke falde mindste Ord, hvoraf han havde kunnet giette sig til deres Hensigter. Deres Udsærd, deres Opmærksomhed for ham, var stedse eens, og de overlode til Tiden, at forvandle det Venstabs, som han allerede fødte for Virginia, til en varmere Kælelse.

Imidlertid bleve hendes Besøg hyppigere og fortroligere; der gik næsten ingen Dag hen, hvoraf hun jo havde tilbragt en Deel ved Lorenzo's Leie. Han fik rigtig nok lidt efter lidt nogle Kræfter igien, men hans Helbredelse var dog dvælen og tvivlsom. En Aften syntes han at befinde sig bedre end sædvanlig; Agnes, hendes Elsker, Hertugen, Virginia og hendes Forældre sadde omkring hans Seng, og nu bad han for første Gang sin Søster, at fortælle ham, hvorledes hun var undgaaet Virkningerne af den Gift, som Sancta Ursula havde seet hende synke. Af Frygt for at gienminde ham om hiin Skueplads, hvorpaa Antonia var død, havde hun hidtil dulgt sine Lidelsers Historie for ham. Men da han nu selv bragte den paa Tale, og hun haabede at adsprede hans Rummer ved sin Fortælling, opfyldte hun ufortøvet hans Begjæring. Det øvrige Selskab havde allerede tilforn hørt hendes Tildragelser, men den Deeltagelse, som de fødte for hende, var Aarsag i, at de atter med Opmærksom-

hed hørde hende fortælle. Agnes begyndte ved Opdagelsen i Kapellet, og gik derpaa over til Priorindens Hævingierrighed og til den Midnatsscene, som Sancta Ursula i Lon havde bivaaret. Denne fortalte hun vidtløftigere, end vi vide den af Monnens Mund, og blev derpaa saaledes ved:

Slutning af Agnes's de Medina Historie.

Jeg leed min formeente Død under de græffeligste Smerter. Hvert Dieblif, som jeg holdt for at være mit Sidste, blev endnu kvalfuldere ved Priorindens Forsikkring, at jeg kunde aldrig undgaae den evige Fordømmelse; ja, endogsaa i det Dieblif, da mine Dine luffedes, udøvede hun sit Kaseri i Forbandelser over min Misgierning. Det Gyselige i min Forsatning, en Dødsfeng, berøvet alt Haab og Trøst, en Søvn, hvoraf jeg kun skulde opvåagne blandt Furier og Luer, var piinligere, end jeg formaaer at beskrive. Da jeg vendte tilbage i Livet, martrede disse rædsomme Forestillinger endnu stedse min Siel. Angestfuld saae jeg mig omkring, og ventede at blive den guddommelige Hævn's Tienere vaer. I den første Time vare mine Sandser saa forvirrede, var min Hierte saa svimmel, at jeg søgte forgæves at ordne de sølsomme Billeder, som omgave mig i en skummel Taage. Maar jeg

vilde reise mig op fra Jorden, saa løb alting rundt med mig, og jeg sank igien tilbage. Jeg torde ikke opløste mine svage og blandede Dine til en Lysskjaale, som jeg saa svæve over mit Hoved. Jeg maatte lukke dem igien, og blive liggende ubevægelig i samme Stilling.

Saaledes gik en heel Time, førend jeg kom rigtig til mig selv igien, at jeg kunde betragte Gienstandene omkring mig. Men da jeg gjorde dette; Gud! hvilken ny Skræk giennembevæde da ikke mit Hierte! Jeg laae paa et Leie af flettede Vidiegrene. Der var som et Haandgreb i det, hvori Nonnere ventelig havde baaret mig ned. Det var bedækket med et hvidt Lagen, og der var strødt visne Blomster paa det. Paa den ene Side laae et lille Træ-Krucifix, og paa den anden en Rosenkrands af store Kugler. Fire lave Mure indspærrede mig i et lille underjordisk Hul, og oven for var Hælvningen lukket med et smalt Jerngitter, hvorigiennem den Emule Luft kom, som jeg behøvede for ikke at kvales. Et svagt Glimt, som trængde igiennem Jernstængerne lod mig skimte denne skræffelige Skueplads. Jeg aandede en affkyelig, giftig Stank, men da Jerngitteret ikke var lukket i Laas, haabede jeg dog at kunne undvige. Da jeg i dette Nødsmeed vilde staae op, faldt jeg noget blødt under min Haand, jeg tog fat paa det, og holdt det op mod Lysglimtet. Almægtige Gud! hvilken Vækkelse! hvilken Forbiværelse! Uagtet For-

raadnelsen og Ormene, som gnavede paa det, gienfjendte jeg et Dødningshoved, og Trækkene af en Skonne, som var død for faa Maaneder siden. Jeg kastede det fra mig, og sank livløs tilbage paa min Liigbaare.

Da jeg igien kom til mig selv, forsøgede denne Omstændighed, og Vissheden om, at jeg var omringet af mine Medsøstres muldrende Liig, min Attraa efter at komme ud af dette rædsomme Fængsel. Jeg reiste mig igien. Jerngitteret kunde jeg naae, og jeg stødte det op uden Møie. Man havde ventelig ladet det staae aabent; for at lette mig min Flugt ud af Graven. Den ujævne Muur, hvori nogle Stene stode frem, understøttede mit Korehavende, og jeg saae mig ude af mit Fængsel. Nu befandt jeg mig i en temmelig rummelig Hvelving, hvori der var adskillige dybe Grave, Mage til den jeg nylig havde forladt. En Begravelses-Lampe hang ned ved en Jernlænke og udbredte et skummelt Lys. Paa alle Sider saae jeg Dødens Sindbilleder: Dødningspander, Skulderblade, Skeletter laae paa det fugtige Gulv. Paa enhver Grav stod et stort Krucifix, og i et Hjørne stod en Billedstøtte af Sancta Clara. Men i Begyndelsen gav jeg ikke Noget paa disse Gienstande; en Dør, som var den eneste Udgang fra Fængselet, havde tiltrukket sig al min Opmærksomhed. Indsvøbt i mit Liiglagen, ilede jeg hen imod den, stødte paa den,

og fandt den til min uudsigelige Forstrækkelse
luffet uden for!

Jeg giættede strax, at Priorinden maatte
have taget feil af den Drik, hun havde raadt mig
til at tage ind, og givet mig en stærk Sovedrik
istedet for Gift; forvissat om min Død havde man
begravet mig, og da det nu var mig umuligt,
at aabenbare, at jeg var levende, maatte jeg
døe af Gult. Denne Tanke opfyldte min hele
Siel med Gysen, ikke allene for min egen Skyld,
men ogsaa for den uskyldige Skabning, som laae
under mit Hierte. Jeg forsøgte endnu engang
at aabne Døren, men alle mine Bestræbelser
vare frugtesløse. Jeg skreg af alle Kræfter om
Hielp, men ingen kunde høre mig, og ingen
venlig Røst svarede min. En dyb, sorgelig
Eiilhed herskede i hele Hvalvingen, og jeg mis-
tviolede ganske om min Befrielse. Nu begyndte
ogsaa den lange Hungren at mætre mig. Disse
grumme og utaalelige Piisler forvædes hvert Die-
blif. Snart kastede jeg mig ned paa Jorden,
og væltede mig rasende og trøstesløs frem og til-
bage, snart foer jeg igien op, ilede hen mod
Døren, prøvede endnu engang paa at aabne
den, og fornyede mine Skrig om Hielp, men
forgieves. Tit havde jeg i Sinde, at knuse min
Hjerne imod den hvasse Randt af en Gravsteen,
og saaledes for stedse at ende min Elendighed,
men altid overvandt Grindringen om mit Barn
igien denne Beslutning. Jeg skiald for den Tan-

te, at gisre Ende paa et Liv, som jeg ikke havde Lov at byde over." Nu gav jeg min Hjerterangest Løst ved latter Udraab og heftige Klager, og naar al Kraft forlod mig, satte jeg mig trostesløs og taust ved Goden af Sancta Claras Billedstøtte, med Arment overkors og i skummel Fortvivlelse. Saaledes hengik nogle rædselsfulde Timer, Døden ilede med snare Skridt at naae mig, og jeg ventede stedse, at det næste Dieblif var min Forløsnings-Stund. Paa engang fik jeg Die paa en Grav tæt ved mig — der stod en Kurb paa den, hvortil jeg endnu ikke havde lagt Mærke. Jeg sprang op fra mit Sæde, og nærmede mig til Kurven, saa hastig som det var mig muligt. Hvor stor var ikke min Henrykkelse, da jeg fandt et Stykke grovt Brød og en lille Glaske Vand i den!

Jeg fastede mig med Begierlighed over denne flette Kost. Den havde ventelig allerede staaet her i adskillige Dage. Brødet var steenhardt, Vandet var fordærvet, men alligevel havde aldrig nogenting før smagt mig saa godt. Først da min Hunger og Tørst vare stillede, fik jeg Gissninger i Henseende til denne Omstændighed, og overveiede, om Kurven kunde være sat der for min Skyld? Haabet sagde Ja dertil, men hvo kunde vel giette, at jeg trængde til denne Hielp? Vidsde man, at jeg var i Live, hvorfor indspærrede man mig da i denne mørke Hvælvning? Var jeg en Gange, hvorfor havde man

da begravet mig? eller var jeg dømt til at bøde af Gult, hvis Medlidenhed havde jeg da at takke for disse Næringsmidler? En Veninde havde gjort min grusomme Straf bekendt, og en Kiende havde rimeligviis ikke gjort sig den Umage at sørge for mig. Resultatet af mine Betragtninger var, at Priorindens Hensigter imod mit Liv vare blevene opdagede af en af mine Tilhængerinder i Klosteret; hun havde fundet Leilighed til at sætte en Sovedrik istedet for Giften; hende var det, som skaffede mig Næringsmidler, saa længe indtil hun kunde udvirke min Befrielse; maaskee hun i dette Dieblif underrettede mine Paarsørende om min Fare, og sagde dem Midlerne til min Frelse. Men hvorfor vare i dette Tilfælde mine Næringsmidler saa flette? Hvorledes kunde min Beskytterinde komme i Hvalvingen uden Abbedissens Vidende? og naar hun kunde det, hvorfor var da Døren saa omhyggelig tilspærret? — Disse Betragtninger gjorde mig tvivlsom, men mit Haab holdt fast paa den Tanke, som var det gunstigst, og som jeg ikke kunde lade fare.

Mine Drømmerier bleve afbrudte ved Lyden af Rodtrin langt borte. De nærmede sig, men ganske langsomt. Nu trængde der sig Lysstraaler igiennem Sprækkerne i Døren. Uvis om disse Mennesker kom ind i Hvalvingen til min Frelse eller i et andet Erinde, fordobblede jeg mine Skrig om Hielp. Lyden blev tydeligere,

Løset blev stærkere; omfider hørde jeg med ubeskrivelig Glæde, at Nøglen blev sluttet ind i Laa- sen. Nu troede jeg at see min Befrielses-Stund, og ilede med Glæde hen mod Døren. Den aabnedes — men ethvert Glimt af Haab blev udslukket, da jeg saae Priorinden komme ind med de samme fire Nonner, som havde været tilstede ved min foregionne Død. De havde Kæfter i Hænderne, og stirrede paa mig med rædsom Tausked.

En skrækkelig Gysen soer igiennem alle mine Lemmer. Dominaen steg ned til mig med sine ledsagerinder. Med et strængt og hævngierrigt Ansyn, men uden mindste Forundring over at finde mig levende, saae hun paa mig. Hun satte sig paa den Steen, hvorfra jeg nylig var staaet op, Døren blev igjen lukket i Laas, og Nonnerne stillede sig bag ved Priorinden, imedens Skinner af deres Kæfter, som var omstygget af Høvlvingens Dunster, forgyldte de omkringliggende Gravstene med kolde Straaler. I nogle Minuter taug de alle stille som Døden. Omfider vinkede Priorinden ad mig, at jeg skulde komme nærmere. Hendes strenge Mine gien- nemtrængte mig med Gysen, jeg havde neppe Kræfter nok til at adlyde hende, og da jeg stod foran hende, kunde mine Been ikke længer bære mig. Jeg sank paa Knæ, foldede mine Hænder, og løftede dem op til hende om Barmhiertighed, men uden at kunne sige et Ord.

Hendes Dine tindrede af Harme. — "Seer jeg en bodfærdig Synderinde eller en Forbryder, ske for mig?" sagde hun omsider, "opløfter I Eders Hænder af Sønderknuselse over Eders gysselige Misgierning, eller af Frygt for Straffen? Klyde Eders Taarer fordi I erkiender, hvor retfærdig Eders Tugtelse er, eller blot for at bede om Lindring i Eders fortiente Lidelser? Jeg frygter, jeg frygter, at den sidste Aarsag er den sande."

Hun standsede, men blev ved at see mig stibt ind i Øinene.

"Faa Mod!" blev hun ved, "jeg forlanger ikke Eders Død, men kun Anger og Bod. Den Drik, jeg gav Eder, var ikke Gift, men en Sovedrik. Jeg bedrog Eder kun, fordi I kunde føle en betyngtet Samvittigheds Piinsler, i Fald Døden skulde overraske Eder pludselig, og førend I havde bedret Eder. Nu har I udstaaet denne Piri; jeg har gjort Eder bekiendt med Dødens Skræffeligheder, og haaber, at et Diebligs Hierteangest skal worde Eder en Begierning for Evigheden. Det er ikke min Hensigt, at ødelægge Eders udødelige Siel, eller at styrte Eder ned i Graven med ubodelige Synders Byrde. Nei, min Datter, jeg vil tvertimod rense Eder ved gavnlig Tugtelse, og give Eder Stunder til Anger og Hiertets Sønderknuselse. Hør derfor nu den Dom, jeg fælder over Eder! Eders Benneres ubesindige Iver kunde vel standse

den, men aldrig hindre den. Hele Madrid troer, at I er død, Eders Familie er overtydet derom, og de Konner, som vare paa Eders Side, have selv bivaanet Eders Begravelse. Det er umuligt at gieste Eders Tilværelse, ved min Omhu er den bleven en uigiennemtrængelig Hemmelighed. Opgiv derfor enhver Tanke om en Verden, som I er for evig adskilt fra, og anvend de Timer I endnu har tilbage at leve i, til at forberede Eder til den tilkommende."

Denne Indledning lod mig vente noget græffeligt. Jeg bævede, og vilde gjerne have talt, for at afvende hendes Bredde, men et Blik af Priorinden bød mig at tie, og høre videre paa hende.

"Vor Ordens Love, disse hellige Love, som kun alt for længe ere blevene forsømte, og endnu i denne Dag blive anfægtede af mange af vore vildfarende Søstre, dem Himlen i Naade omvende! disse Love vil jeg nu igien indføre i al deres Kraft og Gyldighed. Deres Strengthed imod de uhydske Synderinder er stor, men alligevel er den ikke større, end en saadan Misgierning fortæner. Underkast Eder den uden Modværge, min Datter; I vil komme til at høste Taalmods og Hengivelses Besignelse i et bedre Liv. — Dette er Sancta Claras Villie: Under disse Hvalvinger findes der Fængsler for Forbryderinder som I og Eders Lige; Indgangen dertil

er konstigen skult, og alt Haab om Frihed er den berøvet, som træder ind i dem. Der vil man nu bringe Eder hen. J vil faae Levnetsmidler, men ikke saameget, at J kan spise Eder mæt, kun saameget, at Sielen kan blive hængende i Eders usle Legeme, og det lidet J faaer bliver slet og tarveligt. Græd, min Datter, græd, og væd Eders Brød med Eders Taarer; Gud være Vidne, J har Marsag nok til Sorg. Smeddet fast nede i dette lønlige Kængsel, for evig løgrevet fra Verden, fra Lust og Lyk, uden anden Trost end Religionen, uden andet Selskab end Angeren — saaledes maae J hensukke alle Eders øvrige Levedage. Det er Sancta Claras Bud; adlyd uden Knurren! Følg efter mig!”

Som om jeg var ramt af Lynild mistede jeg mine sidste Kræfter, da jeg hørte denne grusomme Dom. Jeg kunde ikke gjøre andet, end styrte mig for hendes Fødder, og væde dem med mine Taarer. Uden at blive rørt ved min Smerte stod Priorinden op med Stolthed, og iagtog sin Befaling i en despotisk Tone; min overordentlige Svaghed betog mig al Væne til at adlyde hende. Mariane og Francisca løftede mig op og bære mig bort. Priorinden holdt Violanta under Armen og fulgte bag efter; Camilla gik foran med en Fakkell i Haanden. Saaledes vandrede vor sørgelige Procession igiennem Gangene, og mine Sukke og Klager vare det eneste, som afbrød Tausheden. Nu stode vi uden for Sancte

ta Claras Alter. Billedstøtten blev flyttet ned af Gudsstøtten, jeg veed ikke paa hvad Maade. Nonnerne løstede en Jernrist op, som havde været skjult under Støtten, og den faldt om paa Siden med stærk Raslen. Den stærke Gienlyd som dette gav giennem Hvalvingerne og de underjordiske Huler, vækkede mig af den Fortvivlelsens Dvale, hvori jeg var nedsunken. Jeg saa ned; en Afgrund aabnede sig for mine forfærdede Blikke, og mine Fedsagerinder slæbde mig ned paa en smal, smal Trappe. Jeg bad om Barmhiertighed, mit Skrig giennemskiar Luften, og kaldte Himmelen og Jorden til min Bistand. Forgæves! jeg blev slæbet ned ad Trappen, og ind i en af de rædselsfulde underjordiske Celler.

Mit Blod tiisnede i denne Skrækkens Bøllig. De kolde Dunster, Murene, som vare grønnede af den usunde Damp, det usle Straalere, Lænkene, som skulde fængsle mig her for evig, og de mange Orme, som smuttede ind i deres Huller, da Kædlerne kom nærmere — alt dette indjog mig en Rædsel, som maatte seires over ethvert Menneske. Halv vanvittig af Fortvivlelse sleed jeg mig løs fra Nonnerne, der holdt paa mig; jeg kastede mig endnu engang ned for Priorindens Fædder, og bad hende om Raade med de heftigste og meest rørende Ord:

"Barmhiertighed! Barmhiertighed!" raabte jeg, "om De endog ikke vil have den med

mig, saa hav den dog i det mindste med den uskyl-
dige Skabning, hvis Liv beroer paa mit! Min
Forbrydelse er stor, men lad ikke mit Barn bøde
derfor! O, den Ulystlige har jo intet Ondt
giort; af! skaan mig, for mit ufødte Barns Skyld,
som Deres Strengthed fordoømmer til Døden, end-
nu førend det har faaet Liv!”

Priorinden foer hastig tilbage; hun rev sit
Klædebon fra mig, som om jeg havde haft Pest.

”Hvordan!” raabde hun med den største
Harme. ”Hvordan! vover J at bede for Vid-
net om Eders Skændsel? Skal en Skabning
leve, hvis Undfangelse var den største Synd?
Nederdrægtige! ikke et Ord mere derom! Hvad
kan være bedre, end at det usle Væsen døer?
Uvilet i Meeneed, Uhydskhed og forhærdet Ond-
skab, maatte det jo med Tiden blive et Affkum
blandt Mennesketigheden. Endnu engang, skæn-
dige Synderinde! vent ingen Barmhiertighed af
mig, hverken for Eder selv eller Eders Orm!
Bed heller, at J maae døe, førend J bringer den
til Verden, eller naar J føder, at Eders Barn
da strax maae lukke sine Dine for evig! Ingen
skal staae Eder bi i Eders Beer; bring det Crea-
tur selv til Verden, ernær det selv, giv det selv
Die, begrav det selv; Gud give, at det sidste
maaе snart ske, at Eders Synders Frugt ikke
skal geraade Eder til Trøst!”

Denne ubarmhiertige, truende Tale, de
frygtelige Lidelser, som den spaaede mig, og Ab-

bediffens Bøn om mit Barns Død, det Barn, som jeg allerede elskede af mit Hjertes hele Kyldde — det var mere, end mit kraftløse Legeme kunde udholde. Med et dybt Suk sank jeg sandfæstløs ned for min uforsonlige Forsølgerrindes Fødder. Hvor længe jeg laae i denne Tilstand, det veed jeg ikke; men jeg slutter, at der maa' være hengaaet nogen Tid, siden Priorinden og Nonnerne havde forladt Hulen, inden jeg kom til mig selv igien. Jeg fandt alting omkring mig lyst og eensomt. Jeg kunde ikke engang høre Gienlyden af mine Forsølgerrinders Trin. Alting var dødt, alting var ræst og angest omkring mig! Man havde fastet mig paa Straalket; den tunge Kænke, som jeg allerede før havde seet med Skæk, var gjort fast om mit Legeme, og smeddede mig til Muren. En Lampe, som kastede nogle skumle, sørgelige Straaler igiennem Kængselet, viisde mig alle mit Opholdssteds Skræffeligheder. Det var affondret fra Hulen ved en lav, ujævn Steenmur. Der var ingen anden Dør, end en stor Aabning. Et Bly Crucifix stod lige over for mit Leie. Ved Siden af mig laae et hullet Teppe og en Rosenkrands, og noget fra mig stod en Krukke med Vand, en Kurb med et stykke Brød, og en Flaske med Olie for at vedligeholde Lampen.

Nu undersøgte jeg mine Lidelsers Skueplads aldeles trøstesløs; bittere Qualer rasede i mit Hjerte, naar jeg betænkte, at jeg var fordømt

til at hengraade alle mine øvrige Dage her. Ah, engang havde jeg jo gjort mig Haab om saadant et sødt Lod! engang havde jo mine Udsigter smilet til mig med saadan en himmelsk Glæde! og nu var alt, alt var tabt. Venner, Trost, Selskab, Løffalighed, alt var borte i et eneste Dieblæk! Død for Verden, død for alle Glæder, levede jeg ikke for andet end for Gøllens af min Glendighed. Hvor skøn forekom ikke den Verden mig, hvorfra jeg nu for evig var adskilt! Hvor mange elskede Gjenstande eiede den ikke, som jeg aldrig mere skulde faae at see! Naar jeg kastede mine forfærdede Blikke omkring i mit Kængsel, naar jeg tiænede i den skarpe Wind, som hylede igiennem mit underjordiske Bolig, saa forekom den Afskand mig saa stor, saa grusom, at jeg tvivlede, om den ogsaa kunde være virkeslig. At Hertugens af Medina Broderdatter, Marquiens de las Cisternas Brud, hun, som var opdraget i Overskød, som var beslegget med de ædleste spanske Familier, som var saa rig paa Venner, — at hun saaledes i et Dieblæk var bleven en Kænge, for evig løsrevet fra Verden, betyngtet med Lænker, og fristende sit Liv med den usleste Kost — det forekom mig at være saadan en pludselig, utrolig Forandring, at jeg tænkte jeg blev glækket af en rædsom Drøm. Men den varede ved, og jeg saae kun alt for vist, at det var ingen Bilsfarelse. Hver Morgen haabede jeg at see Lindring i mine Lidelser; hver

Morgen blev mit Haab fluffet, indtil ieg omsider ganske opgaav det, underkastede mig min Skiebne, og ventede ikke Frihed uden af Dødens Haand.

Min Sieleangest, og de græffelige Scener, hvori jeg havde spilt Hovedrollen, paaskyndede min Redkomst. Eensom og elendig, forladt af alle, uden Konstens Hielp, uden Venstabs Trøst, med Beer, som endogsaa vilde have rørt det haardste Herte, blev jeg forløst med et ullykkelig Barn. Det kom levende til Verden, men jeg vidsde ikke, hvordan jeg skulde behandle det, eller bevare dets Tilværelse. Kun med Taarer kunde jeg bade det, kun ved mit Bryst kunde jeg varme det, og Bønner vare det eneste jeg kunde offere for dets Liv. Jeg mistede snart denne søde sørgelige Gæffel; Mangel paa ordentlig Pleie, paa Kundskab, -om hvordan jeg skulde omgaaes mit elskede Barn, Kængselets lignende Kulde, og den usunde Luft, som den stakkels Glut indsugede, endte snart hans korte og mødefulde Liv. Han døde saa Timer efter, sin Kedsel, og hans Død opfyldte mit Hierte med en Sorg, der overgaaer al Beskrivelse.

Men forgieves vare alle mine Klager. Mit Barn var borte, og alle mine Gufte kunde ikke indaande hans lille spæde Legeme et Diebligs Liv. Jeg rev mit Liiglagen i Stykker, og svøbte den elskelige Glut ind deri. Saaledes lagde jeg ham ved min Barm, slyngede hans bløde lille Arm

om min Hals, og hvilede hans blege, kolde Kind op mod mit Ansigt. Jeg bedækkede hans livløse Lemmer med mine Kys, talde til ham, græd og sørgede Nat og Dag over hans Død. Camilla kom hver Dag og bragde mig mit Vand og Brød. Uagtet hendes haarde Hierte folde hun sig dog rørt ved dette Syn. Hun frygtede, at den skræffelige Sorg skulde berøve mig Forstanden, og jeg rasede virkelig ogsaa tit. Hun nedlod sig til at bede mig, at lade Barnet begrave, men intet kunde bevæge mig til at samtykke deri. Jeg svor ikke at lade det tage fra mig, saalænge jeg levede; det var min eneste Trøst, med det mistede jeg enhver Gnist af Fryd. Det blev snart en raaden Masse, et Syn, som maatte opvække Uffølselighed og Gysen hos enhver, undtagen hos en Moder. Forgievets bortkysede den menneskelige Følelse mig med Afsky fra dette Dødelighedens Billede, jeg stod imod og overvandt denne Afsky. Jeg holdt stedse mit Barn op til mit Brøst, sørgede over det og elskede det. Hver Time ieg laae paa mit usle Læie tilbragde jeg med at berragte det. Jeg søgde at gienkiende dets Træk, som Døden havde forandret. Dette var min Glæde, medens jeg var indspærret, og ikke hele Verden kunde have løsrevet mig fra det. Ja, endogsaa da jeg blev befriet, tog jeg mit Barn med mig. Mine to fiere Veninders Forestillinger (hun tog Marquises og Virginias Hænder, og trykkede dem til sine Læber) overtalte mig

omfider til at lade mit ulykkelige Barn begrave. Jeg gav nødig slip paa det, men Kornustent feirede.

Camilla kom, som jeg sagde ovenfor, hver Dag og bragde mig mit Vand og Bred. Hun søgte ikke at forege min Kummer ved Gebreider. Hun bad mig riatic nok, at lade alt Haab om Frihed og timelig Lykke fare, men henviisde mig derimod til Religionen, og til den Trøst, den vilde stærke mig, naar jeg bar mine Lidelser med Taalmod. Jeg saae, at min Korfatning røbe hende mere, end hun vovede at sige, men hun troede at formindste min Anger over mit Keiltrin ved at undskyldte det. Lit naar hendes Mund afmalede min skræffelige Brøde med de stærkeste Farver, robede hendes Malsyn inderlig Medsyk. Jeg er fuldkommen overtydet, at ingen af mine Plagerinder (thi de andre tre Nonner kom ogsaa undertiden ned i mit Hængsel) mishandlede mig saaledes af egentlig Grusomhed, men blot fordi de troede, at det var den eneste Maade at frelse min Siel. Ja, maaskee havde denne Tanke ikke engang haft saa meget Herredømme over dem, maaskee havde min Straf forekommet dem for haard, hvis deres blinde Lydighed imod Priorinden ikke havde været mægtigere, end deres Dømmekraft. Dominaens Hævngierrighed var stedse den samme. Da mit Forehavende at rømme bort, var blevet robet for Kapuciner-Abbeden, saa troede hun at have

mistede en Deel af hans Nægtelse, og tilføjer mig et evigt Had. Hun sagde til Nonnerne, der bevogtede mig, at min Forbrydelse var af det all-rædselgyeligste Slags, at den kunde ikke afsendes ved nogen mulig Lidelse, og kun den strengeste Tugtelse for min Misgierning kunde frelse min Siel fra evig Fordømmelse. Nonnerne troede alt hvad hun sagde, og hørde hverken Sandheds eller Menneskeligheds Imodsigelser. De adlode hendes Befalinger bogstavelig, hvor meget jeg endog maatte lide derved.

Camilla, som var meest om mig, skulde ifølge Priorindens Villie ogsaa behandle mig med den yderste Naarhed. Hun sagde derfor tit at overtønde mig om, hvor billig min Straf, og hvor uhyre stor min Misgierning var; jeg skulde prise mig lykkelig, at jeg kunde rense min dødelige Siel ved det dødelige Livs Lidelser, ja hun truede mig endogsaa tit med en evig Straf. Men altid sluttede hun med nogle opmuntrende og trøstelige Ord, og jeg saae, at det øvrige var kun Abbedissens Tanke. Kun en eneste Gang besøgte dette umenneskelige Gruentimmer mig i mit Fængsel, og den Gang behandlede hun mig med den utroligste Grumhed, overrødsede mig med Bebreidelser, tordnede imod mig og min Misgierning, og da jeg atter anraabte hende om Barmhiertighed, svarede hun: jeg maatte bede Himlen derom, thi her paa Jorden fortiente jeg ingen. Ikke engang mit livløse Barn var istand til at røre

hende, og da hun forlod mig, hørde jeg, at hun paalagde Camilla, at smedde mig endnu tættere op til Muren. Den Gølesløse! — dog nu ingen Korbittrølse mere! Hun har bødet for sine Vildfarelser ved sin skrækkelige og ubøttede Død. Fred være med hende!! og gid Himlen tilgive hende hendes Misgjærninger saaledes som jeg nu forlader hende dem!

Saaledes hensuffede jeg en trøstesløs Tilværelse. Banen gjorde mig ikke mit Fængsel taaleligere, hvert Dieblif blev det mig mere og mere rædselfuldt. Kulden forekom mig at være stærkere og bittere, og Lusten tykkere og mere forpestet. Min Puls slog feberagtig, jeg blev syg og elendig. Jeg var ikke istand til at reise mig op fra mit Straaleie; før havde jeg dog kunnet gaae et Par Skridt, saa lang som min Lænke var, nu var denne Lindring ogsaa berøvet mig. Men hvor syg og udmattet jeg endog var, frygtede jeg dog for det mindste Blund af Svøm, thi saasnart jeg var indslumret, blev jeg igien vækket ved en eller anden fæl Orm, som krøb over mine nøgne Lemmer. Snart folde jeg den rædsomme, spættede Lude, som var opsvulmet af Fængslets giftige Dunster, krybe langsomt over min Barm; snart blev jeg skrækket ved den hurtige, iiskolde Kiirbeen, som efterlod sit slimede Spor paa mit Ansigt, og blev indviklet i mine urede Haarlokker. Jeg skreg da

af Angest og Bævede for den fæle Skabning, som jeg kastede langt bort fra mig.

Saaledes var min Forfatning, da Camilla pludselig blev syg. En farlig Fieber, som man holdt for at være smitsom, fængslede hende i Sengen. Den Søster undtagen, som maatte pleie hende, flyede alle hende, af Frygt for hendes Sygdom. Hun var ganske affindig, og kunde selvfølgelig ikke længer bære Omfarg for mig. Priorinden og de tre Nonner, som vidste Himmeligbeden, havde overladt mig til Camilla, og brøde sig ikke videre om mig; nu, da den tilfældende Høitid syffelsatte dem fra Morgen til Aften, havde de ventelig ingen Stunder til at tænke paa mig. Jeg, som ikke vidste noget af alt dette, ventede først med Utaalsmodighed, og siden med Fortvivlelse paa min Vogterfkes Komme. Een Dag gik hen, og atter en anden; omfider kom den tredie. Endnu ingen Camilla, slet ingen Levnetsmidler! Jeg beregnede Tidens Løb efter min Lampe, hvortil jeg lykkeligviis havde faaet Olie til en heel Uge. Nu troede jeg, at enten havde Nonnerne glemt mig, eller ogsaa maatte Priorinden have besluttet min Død. Denne sidste Tanke var den rimeligste, og dog skials jeg, for at finde den virkelig, saa naturlig er Menneskets Kierlighed til Livet. Uagtet al den Elendighed, jeg maaete udfaae, elskede jeg dog endnu min Tilværelse og ræddedes ved den Tanke, at miste den. Hvert nyt Dieblif overtydede

mig om, at jeg maatte opgive alt Haab. Jeg
 var bleven til et sandt Skæler, mine Dine be-
 gyndte allerede at briste, og mine Lemmer bleve
 stive. Kun ved en Klynken, hvis sørgelige Lyd
 gienløb igiennem mit Kængsels Hvalsvinger, kun-
 de jeg yttre min Angest, min Smerte over den
 rasende Hunger, som fortærede mine Indvolde.
 Jeg fandt mig i min Skiebne, og ventede hvert
 Dieblis min Freløsningsstund, da min Skyts-
 engel — da min elskede Broder kom tidsnok til
 at frelse mig. Mine blændede, svage Dine kunde
 ikke strax gienkende ham, men da jeg først skel-
 nede hans Træk blev min Henrykkelse mig altfor
 mægtig. Glæden oversvømmede mit Hjerte, og
 truede at knuse det, da Naturen, som ikke var
 istand til at udholde en saa voldsom Rystelse, tog
 sin Tilflugt til Kolesløshed.

"De Forbindtligheder, jeg skylder denne
 ærede Familie" — blev Agnes ved, i det hun
 flyttede sine Dine fra Virginia og Marquien hen
 paa sin Elsker, paa Hertugen og paa sin Bro-
 der — "ere Dem bekiendte; men kun jeg kien-
 der min hele Taknemmelighed imod disse ædle
 Belgiorere. Lorenzo! Raymond! o, mine fiere,
 elskede Venner! lær mig med Standhaftighed at
 udholde denne pludselige Overgang fra Elendig-
 hed til Lykke! For kort Tid siden fængslet, be-
 tynget med Lænker, døende af Hunger, iisnende
 af Kulde, adskildt fra Dagens Lys, forladt af
 Haabet og — af! som jeg frygtede — ganske

glemte af Menneffene; nu oplevende til Frihed, i Rydelsen af Kiolighed og Overflod, midt iblandt alle mine Elskede, snart den Mand's Gemalinde, hvem mit Hjerte allerede i saa lang Tid har tilhørt, o, jeg er jo saa lykkelig! saa lykkelig, at jeg neppe kan fatte alt mit Held. Kun eet Ønske har jeg endnu tilbage — at see Dig, min Frederik, frisk igien, og Antonias Minde bgravet med hende! O! vilde dog Himlen unde mig dette Ønskes Opfyldelse! Ja, jeg føler, at mine Lidelser have afbødet et Dieblisks Evaghed. Du, min Raymond, lad ikke denne Evaghed, som jeg kun kunde have for Dig, gjøre Dig mistroist imod mig! Det var blot min Kierlighed, som forraadde mig. Jeg stoled kun altfor meget paa mig selv, jeg tiltroede vore Hjarter en større Etnrke, end — de havde. Jeg vilde aldrig mere see Dig igien; det var kun Følgerne af hiint ubevogtede Dieblisk, som roffede min Beslutning. Med Glæde underkaster jeg mig nu Skiebne's Villie. O, min Raymond, aldrig skal vor Forbindelse angre Dig! aldrig skal Din Hustru's Adfærd minde Dig om Din Gæstemøes Keilstrin."

Agnes taug, og Marquien besvarede hendes Tale ved Korfikringer om den oprigtigste og varmeste Kierlighed. Lorenzo yttrede sin Glæde over nu saa snart at blive endnu noiere forbunden med sin gamle Ven. Den pavelige Bulle havde uden Indskrænkning fritaget Agnes for

hendes Klosterløfte. Saa snart de fornødne Tilberedelser vare giorte, blev derfor Brylluppet holdt. De Nygiorte reisde nu fra Madrid til Marquiens Slot i Andalusia, ledsaget af Lorenzo, Marquisen de Villafraanca og Virginia. At Theodor var med, og ude af sig selv af Glæde over sin Herres Giftermaal, det forstaaer sig selv. Af Afgjælt for sin Svigerindes Minde gav Don Raymond ogsaa Leonella og Hyacintha, der havde giort Elvira saa betydelige Tjenester, en meget flækkelig Foræring. Lorenzo var ikke mindre gavmild; Leonella var færdig at miste baade Vid og Sands af Glæde over, at to saadanne fornemme Herrer tænkte paa hende endnu, og Hyacintha takkede Himlen fordi hendes Huus havde været forheret. Agnes paa sin Side glemte ikke sine Veninder i Klosteret. Ved hendes Mægling blev Moder Sancta Ursula Priorinde for "de barmhiertige Søstre," en af de første og fornemste Ordener i hele Spanien; Bertha og Cornelia, Agnes's andre to Veninder gif i samme Kloster. Hendes Forsølgerinder vare næsten allesammen omkomne, enten i Luerne eller ved Almuens Kaseri. De, som endnu vare tilbage, bleve forviiste til langt fraliggende Kloostere, hvor de levede hadede og foragtede af alle deres Medsøstre. Den gode Flora, som længtes efter at komme tilbage til sit Fødeland, drog igien til Cuba, begavet med Foræringer af Lorenzo og Raymond.

Nu saae Agnes sig i den Stilling, at hun kunde virke for at udføre sin Plan. Lorenzo og Virginia, som boede hos hende, maatte næsten stedse være hos hinanden, og jo mere han saae Virginia, jo mere fængslede hendes Fortienester hans Hierte. Hun paa sin Side gjorde Alt for at behage ham, og dette kunde heller ikke slaae hende Feil. Hendes Skønhed, hendes Sagtmodighed, hendes elskværdige Adfærd, hendes utallige Talenter betryggede hende hendes Onskers Opfyldelse, og Lorenzo giettede disse Onsker, som naturligtviis smiggrede ham. Men hans Kælelser for hende havde ikke den Gld, der havde besleket hans Tilbøielighed for Antonia. Denne hulde ulykkelige Piges Billede levede endnu stedse i hans Hierte, og forsvarede sin Plads, uagtet alle Virginias Bestræbelser for at fortrænge det. Alligevel da hans Onkel foreslog ham dette ny Partie, bød Fornuften ham at opfylde sine Væners Onsker; hans Kælelser for Agnes's Veninde bleve lidt efter lidt sømmere. Virginia blev hans Gemalinde, og han levede lykkelig med hende, thi jo nærmere han lærte at kiende hende, jo mere vandt hun hans Kierlighed. Langsomt, men sikkert, bemægtigede hun sig hans Hierte, hvis Eneherskerinde hun fortiente at være.

Disse fire ædle Mennesker bleve nu saa lykkelige, som Dødelige kunne blive. De Lidelser, de havde udstaaet, svækkede deres Kælelse for de mindre, de maaskee endnu kunde have i Vente.

De skarpeste Pile af Ulykkens Roger havde ramt dem; de, som endnu vare dem bestemte, syntes i Sammenligning med de forrige, at være sløve og svage. Den heftigste Storm var forbi; de mindre, som Skiebnen endnu sendte, vare dem som Vestenvinde i Sommertiden.

Tolste Kapitel.

Dagen efter Antonias Død var hele Madrid en Skueplads for Sorg og Forbauselse. En Politiebetient, som havde været Dievidne til hiint Optrin i Begravelseshvælvingerne, var saa uforsigtig at fortælle Bionistændighederne ved Mordet, og nævne Gierningsmanden. Den Forvirring, som denne Tidende opvakte blandt alle Kirkegiængere, var utrolig. Kun saa vilde troe den, og for at faae Stadfæstelse, ilede de til Abbediet. Munkene, som vare skamfulde over deres Superiors Misgierning, forsikkrede, at en Sygdom hindrede Ambrosio i efter Sædvane at tage imod sine Skrivtebørn, men denne Undskyldning hjalp dem intet, og Mistanken var

ede hver Dag. Abbedens Tilhængere forlode ham, ingen drog længer hans Brøde i Tvivl, og de, som før havde været hans ivrigste Lovtalere, vare nu de værste til at fordømme ham.

Imedens hele Madrid fired med den største Hestighed for og imod Ambrosio, blev han sønderslidt af sin Samvittigheds Qualer, og af den truende Strafs Skræffelheder. Naar han saa tilbage til den Høide, hvorpaa han for saa kort Tid siden havde staaet, almeen agtet og æret, i Fred med Verden og sig selv, saa kunde han neppe troe, at han virkelig var den Misdæder, hvis Forbrydelse, hvis forestaaende Skiebne han gysede ved at betragte. Endnu for saa Uger siden var han reen og dydig, tilbødt af Madrids viseste og ædlest Mand, anset af Folket med en Ærbødighed, som grændsede nær til Afgudsdyrkelse. Nu saa han sig betynget af de græffeligste og forfærdeligste Synder, en Gienstand for Hvermands Afsky, en Inquisitionens fange, og ventelig bestemt til Døden under de skræffeligste Piinsler. Han torde ikke gjøre sig Haab om at kunne føre sine Dommere bag Lyset; Beviserne om hans Brøde vare altfor soleklare. Hans Nærværelse i Begravelseshvælvingerne saa silde om Natten, hans Forvirring ved Opdagelsen, Dolken, som han i den første Bestyrtelse havde tilstaaet var hans, Blodet af Antonias Saar, hvormed hans Kappe var overstænket — alt dette var Beviser imod ham. I Dødsangest

ventede han paa den Dag, da Forhøret skulde holdes. Han havde slet ingen Trøst, thi Religionen selv havde ingen for ham. Naar han læste i de moralske Bøger, som man flyede ham, saa saa han kun sin uhyre Misgierning. Forsøgte han at bede, saa huffede han paa, at han fortiente ikke Himmelenes Bemyndelse, og hans Forbrydelser syntes ham at være saa umaadelige, at ikke engang Guds uendelige Barmhertighed kunde tilgive ham. For enhver anden Synder kunde der være Haab, men ikke for ham. Gysende ved Tanken om Fortiden, ængstet ved Nutiden, skræksom for Fremtiden, var enhver Time ham et Aarhundrede af Piinsler.

Forhørsdagen kom. Om Morgenens Klokker blev hans Fængselsdør aabnet, og man fremkaldte ham for den hellige Ret. Han adlød med Bæven. Man førte ham ind i en stor Sal, betrukket med sort Klæde. Ved et Bord sadde tre alvorlige Mænd, med strengt Ansyn og ligeledes sort Klædte. Ved et lille Bord, noget derfra, sad Secretairen med alle de fornødne Skrivematerialier. Ambrosio maatte træde frem for den nederste Bordende. Han slog Dinene mod Gulvet, og blev alle slags Jern-Instrumenter baer, som laae kastede imellem hinanden. Han havde aldrig seet slige, men hans Frygt lod ham strax giette, at det maatte være Tortur-Instrumenter. Han blegnede, og havde neppe Kræfter til at staa paa sine Been.

Der herskede en dyb Tausked, som kun blev afbrudt ved Inquisitorernes indbyrdes hemmelighedsfulde Hvisken. Saaledes gik næsten en Time, hvori enhver Sekunde forøgede Ambrosios Sieleangest. Omfider aabnedes en lille Dør, ligeoverfor den, hvorad han var kommen ind. En af Inquisitionstienerne traadte ind, efterfulgt af den skønne Mathilda. Hendes Haar hang vildt ud over hendes Ansigt, hendes Kinder vare blege, og hendes Dine indsunke og hule. Hun kastede et sørgmodigt Blik paa Ambrosio, som han besvarede med Afsky. Hun blev stillet ligeover for ham, man slog tre Gange paa en Klokke, og nu begyndte Inquisitorerne deres Embede.

Man veed, at ved slige Forhører bliver hverken Anklagelsen eller Klageren nævnet. Fangen bliver adspurgst, om han vil bekiende? Svarer han, at han har intet Ondt begaaet og har intet at bekiende, saa maae han strax udstaae Torturen saalænge, indtil han enten bekiender sin Brøde, eller til Dommernes Paastaaenhed er udtømt og trættet; men aldrig bliver der fældet en endelig Dom over nogen, førend han reent ud bekiender sin Misgierning. Der pleier gierne at gaae lang Tid hen, inden Undersøgelsen skeer, men Ambrosios Forhør var blevet paaskyndet, formedelst en høitidelig Auto-da-Fe, som skulde holdes om saa Dage, og hvorved denne mærkværdige Forbryders Straf skulde være et glim-

rende Beviis paa den hellige Kets Narvaagenhed.

Abbeden var ikke allene anklaget for Bld og Mord, men man beskyldte ligeledes baade ham og Mathilda for Trolddom. Hun var bleven sat fast som Medskyldig i Antonias Død; men da man giennemsgde hendes Celle, havde man fundet adskillige Bøger og Instrumenter, hvorpaa den ny Beskyldning grundede sig. Tryllespeilet, som Mathilda af en Hændelse havde ladet blive liggende i Munkens Celle, var hans Anklager. De sælsomme Figurer derpaa opvafde Don Ramirez's Opmærksomhed, og han tog det derfor med sig. Storinguistoren betragtede det meget nøie, og lagde et lille Guld-Krucifix derpaa, som hængde ved hans Belte; paa Dieblikket lod en stærk Knagen og Bragen sig høre, ligesom et Jordenskrald, og Staa-speilet sprang i tusende Stykker. Nu bar man slet ingen Tvivl længer om Munkens magiske Konster, ja man udledte endogsaa hans forrige Indflydelse hos Almuen fra samme Aarsag.

I den faste Beslutning, at nøde ham til at bekiende, ikke allene hans virkelige, men ogsaa hans formeente Forbrydelse, begyndte Inquistorerne nu Forhøret. Men endogsaa Krygten for Torturen, der syntes ham ligesaa skræffelig, som Døden selv, der dog maatte overleve ham til evige Piinsler, kunde ikke hindre Ambrosio i fiæl og dristig at bekræfte sin Uskyld.

dighed. Mathilda fulgde hans Exempel, men skielvende og bævende.

Nu gave Inquisitorerne Befaling til at lægge Munken paa Pinebænken. Han udstod de gyseligste Qualer, som mennekkelig Grumhed nogen sinde har opfundet; men (saa mægtig er Frygt for Døden i et lastefuldt Hierte), han beholdt alligevel Styrke nok til at blive ved at nægte. Man fordobblede Piinslerne, og slap ham ikke førend han faldt i Afsmagt af den uhyre Smerte, og Godeløshed befriede ham ud af hans Bødlers Hænder.

Nu kom Raden til Mathilda, men efter det hun havde seet, mistede hun ganske Modet. Hun faldt paa sine Knæ, bekiendte sin Pagt med Markets Mander, og at hun havde været Vidne til at Munken myrdede Antonia; men hun frikiendte ham høitidelig for al Trolddom. Man fæstede ikke Tro til den sidste Forsikkring. Medens hans Medskyldige aflagde sin Bekiendelse, var Abbeden igien kommen til sine Gandser, men var nu for svag til at udholde nye Piinsler. Man lod ham bringe tilbage til hans Fængsel, men truede ham tillige med et andet Forhør, saasnart han havde sanket nogle flere Kræfter. Man forkyndte Mathilda, at hun skulde lide sin Straf ved den forestaaende Auto-da-Fe. Al hendes Graad og hendes Bønner kunde ikke udvirke hende mindste Formildelse, og hun blev med Magt flæbet ud af Salen.

Ambrosio befandt sig nu igien allene, plaget af legemlige Smerter, men som dog vare intet i Sammenligning med hans Siels Piinsler. Hans forvredne Lemmer, hans Hænder og Fødder, hvoraf Neglene vare afrevne, hans Fingre, som vare knuuste og brækkede af Tommestruerne, martrede ham ikke halv saa meget, som hans Siel, der var begravet i en Rædselsnat. Enten han var strafværdig eller ikke, saae han sig nær ved Fordømmelsen. Mindet om det, som hans Rægten havde kostet ham, viisde ham med Gysen de nye Piinsler, som ventede paa ham, og bevægede ham næsten til at bekiende sine Misgierninger. Men nu trængde Tanken om Følgerne deraf igien ind paa ham, og gjorde ham atter ubestemt. Hans Død var da uundgaaelig, og hvilken Død! Han havde hørt Mathildas Dom, og kunde ikke haabe, at man vilde omgaaes ham mildere. Han gysede ved Forestillingen om at omkomme i Luerne, og kun at undvige utaalelige Qualer, før at bortbytte dem med evige. Med skrækkelig Angest saae han ud over Graven. Retfærdig, o retfærdig var Himmels evige Hævn! Hvor gierne vilde han ikke have flygtet ud af dette Skrækens Labyrinth ind i Atheismens Nat, bildt sig ind, at naar hans Dine først engang vare lukkede, vilde de aldrig mere aabnes igien, og at et Dieblif vilde tilintetgjøre Legeme og Siel. Men hans Indsigter vare altfor store,

hans Aandskræfter vare altfor stærke og ordnede til, at han skulde kunne nære en saa bedrægelig Tro.

I sit Hjertes Jnderste fødte han en Guds Tilværelse. Alle hine Sandheder, der fordum havde været hans Trost, fremstillede sig nu igien tydelig for ham, men kun for at bringe ham i Fortvivlelse, thi de nedrev hans ugrundede Forhaabninger, om at undgaae Straffen, og ligg en Drøm svandt Sophisteriets bedrægelige Laage for Overbeviisningens uimodstaaelige Klarhed.

I en Angest, som næsten var større end at en menneskelig Skabning kunde udholde den, ventede han paa sit andet Forhør, og lagde tusende tomme Planer til at undvige den nærværende og tilkommende Straf. Det første var umuligt, og til det andet røvede hans Fortvivlelse ham de eneste Midler. Hans Fornuft bød ham at erfiende Guds Tilværelse, hans Samvittighed forbød ham at stole paa Guds Barmhiertighed. Hans Synder stode i uhyre Størrelse for ham; det var ikke Bilsfarelse der havde blændet ham, han kunde ikke undskyldes sig med Uvidenhed. Han havde seet Lasten i dens sande Farver, ethvert Gran af hans Misgierninger havde han veiet paa rigtig Vægtstaaal førend han begik dem, og alligevel havde han begaaet dem.

"Tilgivelse?" skreg han tit i et Anstød af Afspindighed, "o! jeg tør ingen Tilgivelse vente!"

I denne Overbeviisning overlod han sig til det mest fortvivlede Kaseri, istedet for at ydmyge sig som en bodefærdig Synder, at sørge over sine Misgierninger, og anvende sine faa øvrige Levetimer med Bønner til Gud; hans Forbrydelse voldte ham ingen Sorg, han sørgede kun over sin Straf; i frugtesløse Sukke, i tomme Klager og i Gudsbespottelser udødsde han sin Angest. Da de faa Lysstraaler, som trængde igiennem Bitterne i hans Kængsel lidt efter lidt forsvandt, og den blege flaggrende Lampe var hans eneste Lys, fordobbledes hans Angest, hans Tanker bleve mørkere, hidsideligere og mere træstesløse. Han var bange for Sønnen, thi saasnart hans Dine, som vare udmattede af Graad og Waagen, lukkedes, saa syntes han at see de rædsomme Skygger, som havde omringet ham om Dagen. Han saae sig i en gloende Afgrund, Svoveldunster omsvævede ham og han var iblandt lutter Diable, som slæbe ham fra een Marter til en anden. Paa denne Skrækkens Skueplads saae han Elviras og hendes Datters Aander, som bebreidede ham deres Død, fortalte Diablerne hans Misgierninger, og æggede dem til endnu større Grusomhed. Alle disse gyfelige Billeder vege ikke fra hans Indbildningskraft, indtil den umaadelige Angest vækkede ham af hans urolige Søvn. Han sprang op fra Jorden, hvorpaa han laae, den kolde Sneed randt ned ad hans Pande, hans Dine stode stive i hans

Hoved, som paa et affindigt Menneſte, og han ombyttede den frygtelige Viſhed med ligefaa frygtelige Tvivlsmaal. Med vaklende ſkridt gik han op og ned ad ſit Fængſel, ſaae med Bæven hen i Mørket, og ſtreg:

”O, Matten er rædsom for Forbryderen!”

Nu kom hans anden Forhør-Dag. Man havde nødt ham til at tage ſtyrkende Lægemidler, for at ſætte ham iſtand til at udholde Piinslerne deſto længere. Matten før kunde han ikke ſove af Angeſt, og han var nær ved at gaae fra Forſtanden. Han ſad bedøvet ved Bordet, hvorpaa hans Lampe brændte med dunkelt ſkin. Sløvhed fængſlede hans Sielekræfter, og i adskillige Timer var han hverken iſtand til at tale eller tænke.

”Løſt Dit Hoved i Veiret, Ambroſio!” ſagde en bekiendt Røſt til ham.

Munken hævede ſine matte Vine op. Mathilda ſtod for ham. Hun havde en prægtig og ſkøn Kvindedragt paa; hun glimrede af utallige Diamanter, og hendes Haar var omringet af en Roſenkrands. I den høire Haand holdt hun en lille Bog, og den meeſt levende Glæde ſtraalede fra hendes Anſigt — alligevel var den blandet med en vild, bydende Høihed, ſom ſik Munken til at bæve, og formindſtede hans Henrykkelse over at ſee hende.

"Mathilda! Du her?" raabde han omstøder, "hvor er du kommet ind? hvor er Dine Lænker? Hvad betyder denne Pragt, og den Glæde, som tindrer i Dine Dine? Har Du formildet Dine Dommere? Før jeg gøre mig Haab om at slippe? O, svar mig! sig, hvad har jeg at haabe eller frygte?"

"Ambrosio!" svarede hun med høi Værdighed, "jeg spotter Inquisitionens Harm. Jeg er fri; kun saa Dieblikke, og der ligger Kongeriger imellem dette Fængsel og mig; men jeg koster min Frihed for en dyr, dyr Priis! Bøver Du, Ambrosio, at betale den, ligesom jeg? Bøver Du, at springe over de Grændser, som adskille Menneskene fra Englene? — Du tier — Mistro og Forbauselse staae malede i Dine Dine — jeg læser Dine Lænker, de ere grundede. Ja, Ambrosio, jeg har opoffret alleting for Liv og Frihed. Jeg har ingen videre Adkomster til Himmelen; jeg har forsaget Gud, og staaer under hans Fiendes Banner. Det er skeet, og om jeg endog kunde, saa vilde jeg dog ikke gøre det om igien. O! min Ven! at døe under saadanne Piinsler! at døe under Eder og Forbandelser! at udholde en forbittret Almues Raseri! at være udsat for alle Skændsels og Urelighedens Udmyggelser! hvo, hvo kan uden Forfærdelse tænke sig et saadant Endeligt? Nei, da jubler jeg nu over mit Bytte! Istedet for en uvis, langt bortliggende Lykke har jeg nu en sikker, nærvæ-

rende. Jeg har frelst et Liv, som jeg skulde miste under Piinsler, og alle Livets glædefulde Nydelse skaae i min Magt. Afgrundens Aander adlyde mig, deres Herskerinde; Ved deres Bistand skal enhver Forsinelse af Overdaad og Vellyst krone mine Dage. Fri og utvungen vil jeg nyde, enhver Lidenstabs vil jeg tilfredsstille indtil Mættelse, og da skulle mine Trælle optænke mig nye Glæder, for at pirre min sløvgjorte Smag. Med Utaalmødighed iler jeg at øve mit Herredømme. Intet kunde holde mig tilbage paa dette afskyelige Sted, uden Haab om, at overtale Dig til at træde i mit Godspor. Ambrosio, jeg elsker Dig endnu; fælleds Forbrydelser og Farer have gjort Dig endnu kiere for mig end nogen sinde før, og jeg vilde gierne frelse Dig fra Din forestaaende Fordærvelse. Kald al Din Standhaftighed frem, og afskig for en umiddelbar, sikker Lykke, hiin Salighed, hvorum Du dog kun kan gjøre Dig saa lidet Haab, og som maaskee kun er en Grille. Bort med lave Sielens Fordomme! forlad den Gud, som har forladt Dig, og opsving Dig til høiere Væsners Rang!"

Zaus vandrede hun paa Munkens Svar; han gav det med Gysen.

"Mathilda!" sagde han omfider i en svag, vaklende Tone, "hvilken Priis betalte Du?"

Hast og uforfærdet svarede hun: "Ambrosio, Prisen var min Siel!"

"Elendige, - hvad har Du gjort? Kun faa Nar, og hvilke rædsomme Piinsler vente Dig da ikke!"

"Og Dig, svage Menneske! kun denne ene Nat endnu, og hvilke rædsomme Piinsler vente da ikke Dig! Mindes Du ikke længer, hvad Du allerede har lidt? De Qualer, som vente Dig i Morgen, ere tifold. Mindes Du Skræffelighederne, ved at døe paa Baalet? Om to Dage binder man Dig til Pælen! Hvad vil Du da gjøre? Haaber Du endnu at faae Naade? bedrager Du Dig endnu selv med Forløsningens Hienespind? Husk paa Dine Misgierninger, Din Velslyst, Din Meeneed, Din Umenneskelighed og Dit Hykleri! Tænk paa det uskyldige Blod, som anraaber Gud om Hævn! og bliv saa ved at drømme om Himmelen, suk endnu efter Lysets Kloder, efter Fredens og Herlighedens Rige! Du Daare, aabn Dine Øine, og kom til Dig selv! Helvede er Dit Lod, Dit Lod er evig Forømmelse, intet ligger paa hiin Side af Din Grav uden et Svælg fuldt af fortærende Luer. Og vil Du da saa hastig fare til Helvede? iler Du til Din Undergang, førend det behøves? vil Du styrte Dig selv i de Luer, som Du endnu kan undgaae? O, den Rasende! Nei, nei, Ambrosio! lad os endnu en Stund undvige den guddommelige Hævn! Lad mig advare Dig, og køb ved et Dieblis Mod hele Aars Glæder; nyd den nær-

værende Tid, og glem Fremtiden, som ligger langt borte!"

"Mathilda, Dit Raad er farligt; jeg kan, jeg vil ikke følge det. Jeg tør ikke frasige mig mit Haab om Salighed. Mine Forbrydelser ere uhyre store, men Gud er barmhiertig, og jeg vil ikke mistvilde om Tilgivelse."

"Godt, jeg siger intet mere. Jeg iler til Glæde, til Frihed, og overlader Dig til Døden og evige Qualer!"

"Vie endnu et Dieblif; Mathilda! Du byder over Helvedes Hærskarer; Du kan sprænge disse Porte, Du kan befrie mig fra de centner-tunge Lænker. Frels mig, jeg besværges Dig, frels mig fra denne Skræffens Bolig!"

"Du forlanger den eneste Tjeneste af mig, som ligger uden for min Magt. Jeg tør ikke staae nogen Geistlig, nogen Guds Tiener bi. Følg mit Raad, og lad disse to Egenheder fare."

"Jeg vil ikke overgive min Siel til Fordømmelsen."

"Saa bliv da ved i Din Halsstarrighed, saalænge indtil de binde Dig til Vælen; da vil Du forgieves angre og sukke efter Hielp. Jeg gaaer. — Dog endnu eet! Skulde Du endnu før Din Dødsstund blive klog, saa benyt Dig af dette Middel, til igien at gjøre Din Forseelse god. Tag denne Bog; saasnart Du læser de fire første Linier paa den syvende Side bag fra, saa vil den Aand, Du allerede engang har seet, vise sig for

Dig. Er Du fornuftig, saa sees vi igien; hvis ikke, saa lev vel for evig!”

Hun lod Bogen falde paa Jorden, og forsvandt i en blaa Ildsky, med en svævenve Bevægelse med Haanden. Da Luernes Glands var forbi, syntes Fængslets Mørke endnu at være forøget. Den eenlige Lampe gav neppe Munkene saa megen Lysning, at han kunde hitte sit Sæde. Han fastede sig paa det, og faldt med Haanden under Kinden i forvirrede, usammenhængende Tanter.

Han sad endnu i denne Stilling, da Fængselsdøren blev aabnet, og denne Lyd vakde ham af hans Drøme. Han skulde møde for Storsinquisitoren, og fulgde med et tungt Hierte efter Slutteren. Han kom ind i samme Sal, for de samme Dommere, og blev atter adspurgt, om han vilde bekiende? Han nægtede ogsaa denne Gang; men da Bøddelnægtene nærmede sig for at lægge ham paa Torturen, da han saae Piinsels-Instrumenterne, og mindedes de Smærter, han allerede havde udstaaet, forlod hans Standhaftighed ham ganske. Uden at betænke Følgerne, og blot for at undgaae den nærværende Marter, aflagde han en meget nøiagtig Bekiendelse, fortalte enhver Omstændighed ved hans Misgierning, og tilstod ikke allene de Forbrydelser, hvorfor han var beskyldt, men ogsaa dem, hvorom man slet ingen Mistanke havde. Da man ad-

spurgde ham om Mathildas ubegribelige Klugt, bekiendte han, at hun havde overgivet sig til Satan, og frelst sig ved Trolddom. Han forfikkrede sine Dommere endnu engang om, at han havde aldrig staaet i nogen Pagt med de onde Aander, men Trudselen at lægges paa Pinebænken tvang ham ogsaa til at samtykke heri, og erklære sig for en Troldmand, en Rætter, og alt hvad Inquisitorerne behagede. Herpaa forkyndte man ham strax hans Dom, nemlig: at han skulde døe i Auto da Féen, som var ansat at holdes næstkommende Nat Kloffen Tolv, en Time, som man plejede at vælge, fordi man haabede at gjøre et stærkere Indtryk paa Almuen ved den rædsomme Kontrast af Luerne med Midnattens Mørke.

Ambrosio blev igien bragt ned i sit Fængsel nærmere død end levende. Det Dieblig, da han havde hørt den rædsomme Dom, dræbde ham næsten. Med Fortvivlelse saae han Natten imøde, og med hvert Minut dær nærmede sig, voxede hans Sieleangest. Snart var han nedsunken i en dyb Taushed, snart rasede han som et affindigt Menneske, vred sine Hænder, og forbandede sin Fødselsstund. I et af de sidste Dieblikke talte hans Dine paa Mathildas hemmelighedsfulde Gave. Hans Raseries Udbrud standfede, han saae alvorlig paa Bogen, og tog den, men strax kastede han den ogsaa fra sig igien med Rædsel. Nu gik han hastig op og ned — stand-

seede atter, og saae igien paa Bogen. Her havde han i det mindste en Tilflugt imod de Piinsler, som truede ham. Han tog den op igien, og stod nogen Tid ubestemt og skielvende; han ønskede at forsøge Trylleriet, for hvis Følge han dog frygtede. Mindet om hans Dødsdom bestemte ham omsider. Han aabnede Bogen, men i en saadan Forvirring, at han i Begyndelsen ikke kunde finde den omtalte syvende Side. Skamfuld over sin Svaghed, sankede han alt sit Mod. Han fandt den afgjørende Side, og begyndte at læse høit, men hans Bine fore tit vild fra Bogen, fordi han saae sig ængstelig om efter Planden, som han baade ønskede og frygtede at blive vaer. Alligevel blev han ved sit Forsæt, og forsøgte, med bævende Stemme og idelige Ophold, at saae de fire første Linier paa den syvende Side læse.

De vare skrevne i et Sprog, hvoraf han ikke forstod det mindste. Nu udsagde han det sidste Ord og Trolddommen begyndte allerede at virke. Han hørde et høit Tordenkrald, hele Kængselet rystede, en Lynstraale glimtede igien nem Mørket, og baaret paa svovldampende Hvirvelvinde stod Lucifer anden Gang for ham. Men ikke som hisset, da han ifølge Mathildas Bud, laande en Seraphs Skikkelse, for at bedrage Ambrosio. Han lod sig see i al den Hæslighed, som hans Redstyrtelse fra Himlen prægede i hans

Udsyn. Hans Brændemærker vilde endnu Sporrene af den Almægtiges Torden. En skummel Sorthed omgav hans gigantiske Skabning, hans Hænder og Fødder vare væbnede med lange Klør. I hans Dine tindrede en Harmes, som maatte knuse endog det meest uforsærdede Hierte. Over hans høie Skuldre fremragede to uhyre, sorte Vinger, og istedet for Haar havde han Slanges, som omslyngede hans Pande med rædsom Hvielen. I den ene Haand holdt han et Stykke Pergament, og i den anden en Jern-Pen. Lynildene susede omkring ham, og idelige Tordenkrald syntes at forkynde Verdens Undergang.

Ude af sig selv over et saa uventet Syn, stirrede Ambrosio maalløs paa Dievelen. Nu taug den brælende Torden, og Stilhed herskede i Gængselet.

"Hvorfor har Du kaldet mig?" sagde Dievelen med en Stemme, som Svoveldunsterne gjorde hæs.

Med denne Lyd syntes hele Naturen at bæve. Et mægtigt Jordstælv rystede Jorden, og Tordenen lod sig igien høre, endnu høiere og rædsommere end før.

I lang Tid var Ambrosio ikke istand til at svare.

"Jeg er dømt til Døden," sagde han med mat Stemme, og hans Blod iisnede ved hvert Blik paa det forfærdelige Uhyre, "frels mig! — tag mig herfra!"

"Vil Du udbetale mig Lønnen for min Tjeneste? Har Du Mod til at overgive Dig til mig? Vil Du være min med Liv og Siel? Er Du bered til at forsage ham, som skabde Dig, ham, som døde for Dig? Siig Ja! og Lucifer er Din Træl."

"Og for ingen ringere Priis? Kan Du ikke lade Dig nøie med andet, end min evige Undergang? Mand, Du forlanger for meget. Men bring mig ud af dette Fængsel! Tien mig blot en Time, saa vil jeg tiene Dig i tusende Aar. Er Du nu fornøiet?"

"Din Siel maae jeg have. Din Siel maae være min, min for evig."

"Uffhyelige! jeg vil ikke fordomme mig selv til evige Piinsler.. Jeg vil ikke frasige mig mit Haab om Forladelse."

"Du vil ikke? og paa hvilket Hiernespind bygger Du da dette Haab? Kortsynede Daare! Usling! er Du ikke skyldig? er Du ikke en Uffhy for Engle og Mennesker? gives der Forladelse for saadanne umaadelige Syndere? Troer Du, at kunne undvige mig? Din Dom er allerede fældet, den Evige har allerede fordømt Dig. Mig er Du tilegnet i Skiebnens Bog, og min er Du, min skal Du være."

"Dievel, Du lyver! den Almægtiges Barmhertighed er uendelig, og den Angerfulde faaer Tilgivelse. Mine Forbrydelser ere umaadelige, men dog fortvivler jeg ikke. Naar først den retfærdige Tugtelse — —"

"Tugtelse? gives der nogen Skierbild for Syndere, som Du? Haaber Du at blive løst frikt ved overtroiske Døsmeres og doodne Munkes Bønner? Betænk det, Ambrosio! Min er Du alligevel. Du er fordømt til Jlden, men for dennefinde kan Du undgaae den. Underskriv dette Pergament, saa bærer jeg Dig herfra, og Du kan da henleve Dine øvrige Dage fro og glad. Ryd Dit Liv, Du skal saa enhver Fornøielse Du attraaer! Men da, naar Din Siel forlader Legemet, da er den min, og intet skal gjøre mig min Ret sridig."

Ambrosio svarede rigtig nok ikke, men hans Afsyn vilsde dog, at den Ondes Ord havde ikke været spildte. Rædsel fyldte hans hele Siel, da han hørde Betingelserne. Men han troede selv at han var allerede fordømt, og meende, at ved at afslaae den tilbudne Hielp, vilde han kun paa- skynde de Piinsler, som alligevel vare ham visse nok. Satan saa hans Beslutning rokket, fornede sin Paatrængenhed, og stræbde at overtale Abbeden til at bestemme sig. Han afmaalede Dødsangesten med de skrækkeligste Farver, og benyttede sig saa snildelig af Ambrosios Fortvivlelse, at denne tog imod Pergamentet. Dievelen dypede nu Jernpennen i en Kare paa Munkens venstre Haand, og uden at han følte mindste Smerte, blev den strax fuld af Blod. Han tog med Bæven fat paa den, lagde Pergamentet foran sig, og vilde underskrive det. Pludselig standsede han, og kastede Pennen paa Bordet.

"Hvad vil jeg gjøre?" skreg han, og vendte sig med fortvilet Ansigt om til Satan. "Bort herfra! jeg underskriver ikke."

"Daare!" raabde Dievelen i Brede, og i hans Dine tindrede et Raseri, som næsten tilintetgjorde Munkens. "Driver Du nu saaledes Spot med mig? Saa gaae da! Ras i Dødsangest, far heden med rædsomme Piinsler, og erfar da hvor vidt den Eviges Barmhiertighed strækker sig! Men vogt Dig vel for, endnu engang at haane mig! fald ikke oftere paa mig, uden at Du vil tage imod mit Tilbud! Nov endnu engang at besværges mig for intet, og disse Kløer rive Dig i tusende Stykker. Endnu engang! vil Du underskrive det?"

"Nei, nei! Bort, bort herfra!"

Jordenen rullede skræffeligere, Jorden bævede endnu stærkere, hele Kængselet gienlød af giennemtrængende Hulen, og Dievelen flygtede med Eder og Gudsbespottelser.

I Begyndelsen glædede Munkens sig over sin Seier over Forsørerens List; men Straffens Tid kom nærmere og nærmere, og med den vendte al hans Angest tilbage. Ja, den overvældede ham nu med fordoblet Styrke. Hvor bævede han ikke ved Tanken om, at han skulde nu snart staae for Guds Trone! Hvor giss han ikke ved at han skulde snart gaae over i Evigheden, og møde for sin fortørnede Skabers Ansigt! Kloffen slog Tolv — det var den Tid, som var bestemt til hans Død paa Gaalet. Han hørte det fers-

ste Slag, og Blodet holdt op at rinde i hans Arter. Ethvert af de følgende Slag truede med Død og Piinsler. Han ventede at see Inquisitionstienene inde i hans Fængsel, og da Klofken nu slog det sidste Slag, snappede han i Forsvibelse Trolddomsbogen endnu engang. Han skyndte sig at slaae den syverde Side op, og mumlede hastig de fordærvelige Linier, som om han var hange for et Dieblis Eftertanke. Nu stod atter Lucifer for ham ligesaa rædsom som før.

"Du har kaldet mig," sagde Dievelen; "er Du nu klogere? indgaaer Du mine Betingelser? Du kiender dem. Forsag Forløseren, giv mig Din Siel, og Du er fri. Endnu er det Tid. Bestem Dig, eller det er forsilde. Vil Du underskrive?"

"Jeg maae — jeg har intet Valg — jeg underkaster mig Dine Betingelser."

"Saa underskriv da," svarede Dievelen jublende.

Pagten og den blodige Pen laae endnu paa Bordet. Ambrosio tøvede.

"Lyg!" skreg den onde Aand, "de kommer! skynd Dig, underskriv, og saa fører jeg Dig herfra."

Man hørde virkelig ogsaa Inquisitionstienene nærme sig. Denne Lyd styrkede Munkens i hans Beslutning.

"Hvad staaer der i dette Skrivt?" spurgde han.

"Alt Du for evig, uden Forbeholdenhed, overgiver Din Siel til mig."

"Og hvad faaer jeg derfor?"

"Min Beskyttelse, og Befrielse ud af dette Fængsel. Underskriv, saa slipper Du herfra."

Ambrosio tog Pennen, og satte den paa Pergamentet. Hans Mod forlod ham igien. Angestens Krampetrækninger trak hans Hierte sammen, og han kastede atter Pennen fra sig.

"Svag og barnagtig!" skreg Satan rasede. "Hort med disse Dumheder! Underskriv strax, eller jeg opoffrer Dig for min Harm."

I dette Dieblif blev Skudden slaaet fra den yderste Dør. Ambrosio hørde Lænkerne rasle, nu knagede Laasen, og Inquisitionens-Tienerne vare paa Nippet at træde ind. Affindig over den nærforestaaende Fare, bævende for den tilstundende Død, forskrækket over Lucifers Trudsler, saae Munken ingen anden Udvei til at undgaae Fordærvelsen, end at underskrive denne rædsomme Pagt. Han flyede den hastig tilbage til den onde Mand, af hvis tindrende Dine fremskinnede en ondskabssfuld Glæde.

"Der!" sagde Synderen, "men frels mig nu, skaf mig bort herfra!"

"Holdt! forsager Du ogsaa ganske, forsager Du frivillig Din Skaber og hans eenbaarne Søn?"

"Ja!, Ja!"

"Overgiver Du for evig Din Siel til mig?"

"Ja! Ja!"

"Uden Forbeholdenhed og Udflugt? uden ringeste Paastand paa Guds Barmhiertighed?"

Nu blev Røglen dreiet om i Fængselslaasen, og Døren knagede allerede paa sine rustne Hængsler.

"Jeg er Din for evig, uigienfaldelig Din!" kreg Munken ude af sig selv af Angest; "Jeg frasiger mig alt Haab om tilkommende Salighed. Jeg erkender ingen anden Magt end Din. Eys! Eys! de komme! o! frels mig! bring mig herfra!"

"Jeg har seiret! Nu er Du min uden Frelse, og jeg holder mit Ord."

Medens han sagde disse Ord var Døren bleven aabnet. Nu greb Satan Munken ved den ene Arm, udbredte sine brede Binger, og foer op i Luften med ham. Da de svingede dem op, aabnedes Hælvingen, og lukkedes igjen efter dem.

Imidlertid stod Slutteren ganske forbauset over at hans Fange var forsvunden. Hverken han eller Inquisitionens Tienere vare komne tids nok, for at være Vidner til hiint Optrin, men den Svovldamp, som fyldte hele Fængselet, sagde dem tydelig nok, hvis Hielp havde frelst Munken. De ilede med denne Beretning til Stor Inquisitoren. Snart giennemilede den Historie, at en Troldmand var undveget ved Djevelens Hielp, hele Madrid, og i adskillige Dage

talde man ikke om andet. Siden blev denne Tildragelse igien fortrængt af andre, og Ambrosio var saa aldeles glemt, som om han aldrig havde levet.

Munken fløi igiennem Luften med sin diævelske Staldbroder saa hastig som en Pæl, og inden saa Minuter stod han paa Randen af en Afgrund, det steileste blandt alle Sierra Morenas Fjelde. Uagtet han var frelst fra Inquisitionens Vold, havde han dog endnu ikke Følelse for Frihedens Glæder. Hans Fordømmelses Pagt laa centnert paa hans Hierte, og de Scener, hvori han havde taget en saa virksom Deel, gjorde hans Sind uroligt og forvirret.

De Gienstande, som nu omringede ham, og som bleve svagt oplyste af Maanen, der just brød frem igiennem mørke Skyer, gave ham kun lidet Haab om den Hvile, han saa længselsfuld attraaede. Ak! hans Indbildningskraft maatte jo blive endnu mere forvildet, da den hele Skueplads omkring ham var saa rædsom. Her aabnede skumle Huler deres sorte Svælg, bratte Fjelde vare optraadte paa Fjelde og giennemskiare de svævende Skyer; enkelte Grupper af sorte Fyrretræer stode hist og her, og Nattevinden hvinede flagelig igiennem deres hvasse Grene; hisset tudede Ornen oppe i sin Kede i den eenfomne Orken, Strømmene, som vare voxede ved Uveiret, styrtede brølende ned i den rædsomme Dybde, og en stillestaaende Flods dunkle

Vande bade de Foden af den Klippe, hvorpaa Ambrosio stod. Med et rædselsfuldt Blik saae han sig om, hans helvedes Ledfager stod ved Siden af ham, og betragtede ham svigfuld, jublende og haanlig.

”Hvor har Du bragt mig hen?” sagde Munken omsider med en huul bævende Røst; ”hvad skal jeg gisre paa dette gyselige Sted? Skynd Dig at bringe mig hersfra! bring mig til Mathilda!”

Den onde Aand blev ved at stirre paa ham, uden at svare. Ambrosio kunde ikke udholde hans Blik, og vendte sine Bine bort, imedens Satan sagde disse Ord:

”Saa har jeg da dette Gudsfrøgtens Mønster, dette ubesmittede Bæsen i min Bold! ham, som vovede at sætte sine Dverge-Dyder i Ligning med Englene! Han er min! uigienfaldelig, evig min! Deeltagere i mine Qualer! Helvedes Beboere! Eder bringer jeg en kostbar Gave!”

Nu henvendte han sin Tale til Munken —

”Bring Dig til Mathilda?” sagde han; ”Udsling! snart vil Du være hos hende! Du har forciert Din Plads ved Siden af hende, thi hele Helvede eier ikke noget større Uhyre end Du. Giv Agt, Ambrosio, og hør Dine Misgierninger! Du har udstødt to Uskyldiges Blod; Antonia og Elvira døde for Din Haand. Denne Antonia, hende som Du skændede, — hun var Din Søster! — denne Elvira, hende som Du

gvalde — hun var Din Moder! skielv og bæv,
 forhærdede Hykler! Modermorder! Blodskæn-
 der! skielv for Dine gyselige Misgierningers
 Omfang. Og Du, Du troede, at være ophøiet
 over Kristelsen, at være fri for menneskelig Skræ-
 belighed, fri for Bildfarelse og Laster? Er
 Hovmod da en Dyd? er Umenneskelighed ingen
 Lyde? Vild da, forfængelige Daare! allerede
 længe havde jeg udkaaret Dig til mit Rov. Jeg
 gav Algt paa enhver af Dit Hjertes Tølelser, jeg
 saae, at Du var dydig af Selvfierlighed, ikke
 af Grundsætning, og jeg greb det rette Dieblif
 til at forføre Dig. Blindt hen forgudede Du
 Din Madonnas Billede. Jeg besalede en mig
 undergiven, men snedig Dievel, at paatage
 sig samme Skikkelse, og Du hørde med Siele-
 fryd alle Mathildas Smiggrerier. Din Stoltz-
 hed var bunden, Din Vellyst maatte bryde frem
 ved den allerførste Leilighed; blind rendte Du i
 Gælden, og betænkde Dig ikke paa, at begaae
 en Forbrydelse, som Du hos andre dadlede med
 følesløs Strenghed. Mig var det, som led
 Dig see Antonia; mig var det, som aabnede
 hendes Sovestue for Dig; jeg gav Dig
 den Dolk, hvormed Du giennemborede Din
 Søster; mig var det, som i Drømme advarede
 Elvira om Dine Anslag mod hendes Datter,
 som hindrede Dig i at føre Dig hendes Søn
 til Mytte, som nødte Dig til at forsøge Dine
 Misgierninger med Vold og Blodskam. Hør,

hør, Ambrosio! Kun et Dieblis's længere Modstand, og Du havde frelst baade Legeme og Siel. Bogterne, som Du hørde ved Din Fængselsdør, kom for at forkynde Dig Raade. Men jeg havde allerede seiret, det var allerede lykkedes mig. Jeg kunde neppe faae Stunder at foreslaae Dig Dine Misgierninger, førend Du allerede havde begaaet dem. Du er min, og Himlen selv kan ikke befrie Dig fra min Vold. Haab ikke at tilintetgigre vor Pagt ved Anger og Bod. Her er Din blodige Underskrift; Du har ingen videre Afkomster til Barmhiertighed, og intet kan give Dig de Rettigheder tilbage, som Du saa daarlig frasagde Dig. Troer Du, at jeg var uvidende om Dit Hiertes inderste Tankter? nei, jeg læste dem allesammen! Du meende endnu at have Stunder til Bod. Jeg saae Din List, jeg kiendte dens Afsmagt, og bedrog Bedrageren. Jeg brænder af Attraa efter at kiolne min Hævn, og levende kommer Du ikke mere ned af dette Fjeld."

Ambrosio stod forstenet af Skræk og Forbaiselse. De sidste Ord vækkede ham.

"Ikke komme levende ned af dette Fjeld?" raabde han; "Erløse, hvad har Du i Sinde? Har Du glemt vor Pagt?"

Satan svarede med en ondskabsfuld Latter:

"Vor Pagt? har jeg ikke opfyldt den? hvad lovede jeg Dig andet, end at skaffe Dig ud af Fængselet? Har jeg ikke gjort det? Er Du ikke

undveget Inquisitionen — er Du ikke undveget alt, undtagen mig? Du Daare! — at fæste Liid til Dievelen! hvi forudbetingede Du Dig ikke Liv, Magt og Glæder? Dengang havde jeg tilstaaet Dig alt, nu komme Dine Betragtninger for silde. Forbandede Afstum, bereed Dig til Døden; faa Timer endnu, og Du er ikke mere!”

Rædsomme Følelser fyldte den Elendiges Hierte. Han sank paa sine Knæ, og løftede Hænderne op mod Himmelen. Den onde Mand giettede hans Hensigt og kom ham i Forkiøbet —

”Hvad?” skreeg han, med rasende Alafyn, ”vil Du endnu anraabe den Evige om Naade? vil Du endnu foregive Minger, og hykle i dette Dieblif? Intet Haab, skændige Synder! Saaledes griber jeg mit Kog!”

Med disse Ord slog han sine Kløer i Munkens Bryst, og foer bort fra Kiødet med ham. Hulerne og Kiødene gienløde af Ambrosios Skrig. Dievelen swingede sig høiere og høiere i Veiret, og slap derpaa den martrede Misdæder. Munkens styrtede igiennem det umaalelige Lustrum; den hvasse Spids af en Klippe modtog ham; han væltede fra Skræntning til Skræntning, indtil han omsider laae senderknust nede paa Kloddbredde. Endnu var der Liv i hans brudte Been, men forgieves søgde han at reise sig; hans sønderlagne Lemmer nægtede ham al Hielp. Nu stod Solen op paa Horizonten, og sendte si-

ne brændende Straaler ned paa den døende Syn-
 ders Hoved. Varmen fremkaldte Myriader af
 Insekter; de suede Blodet af Ambrosios Saar,
 trængde sig ind i hans Bunder, borede deres
 Braadde ind i hans Legeme, og lode ham udstaae
 den utaaleligste Pine. Ornene slede Kjødet styk-
 kevís af hans Legeme, og udhuggede hans Pine
 med deres krumme Næb. En brændende Tørst
 martrede ham, han hørde Kilden risle tæt ved
 Siden af sig, men forgieves søgte han at fravle
 hen til den. Blind, lemlæstet, uden Hielp og
 Trøst, under de meest rasende Eder og Guds-
 bespottelser, under Forbandelse over sin egen
 Tilværelse, med Frygt for de endnu større Piin-
 ler efter Døden, vansmægtede den Ulyksalige
 saaledes tre samfulde Dage. Den fjerde Dag
 opkom der et forfærdeligt Uveir; den rasende
 Stormvind fløvede Fjeldene og rykkede hele Skove
 op med Roden; ildrøde Lynstraaler hvíslede i
 giennem den bælmørke Himmel; Regnen øsde
 Strømmevis ned; Floden voxede, Bølgerne fore
 op paa Strandbredden; de naaede det Sted,
 hvor Ambrosio laae, og skyllede den Fortvøles-
 des Liig bort med sig.

Ende paa tredie og sidste Deel.

